

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNA WOLFHART

WITCH'S
BLADE

THE BONE COVEN CHRONICLES • BOOK III

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇADI BIÇAĞI

BONE COVEN GÜNLÜKLERİ

Cadı Kılıcı

Bone Coven Günlükleri 3. Kitap

Kapak Tasarımı: [Orina Kafe](#)

Copyright © 2017 by Jenna Wolfhart

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Yazar Hakkında

CHAPTER 1

Tu gece de Mavi Ay Tavernası'nda sıkışıp kalmanın tek iyi yanı önümdeki mükemmel manzaraydı. Dorian Kostas daha yakına eğildi, dirsekleri sert parkeye batıyordu. barın yüzeyi. Göz kırptı ve midem çalkalandı. Yatakta geçirdiğimiz gecedan sonra -ve gerçekten ilgi çekici bir şey olamadan bir telefon görüşmesiyle kabaca bölündüğümüzde- onun karanlık ve fırtınalı gözlerine bakmaktan kendimi alamamıştım. Ve o anı tekrar yaşayabilmek için saati geri almak istiyordum.

İki uzun ve ıstırap verici hafta geçmişti ve hayal kırıklığıma rağmen bir kez daha sımsıkı kucaklaşmamıştık. Herkesin önünde onun ölümsüz kemiklerinin üzerine atlamamak için tek yapabildiğim buydu.

Bu gece pek müşterimiz yoktu. Mekan oldukça ölüydü, kelime oyunu yapmıyorum.

"Orada eğleniyor musun?" diye sordu nabzımı hızlandıran alçak bir sesle. "Bir profesyonel gibi içiyor musun?"

Dorian göz kırptı ama sorusu bana sadece Kemik Meclisi'ndeki yeni statümü (ya da statüsüzlüğümü) hatırlattı ve onun varlığı bile kaşlarımın çatılmasını engelleyemedi. "Hayır, bu gerçekten berbat. Kenara atılmış gibi hissediyorum."

"Sen kenara atılmadın, Zoe." Kaşlarım havaya kalkınca durakladı ve bana o kendine özgü "aşırı tepki veriyorsun, Zoe" bakışlarından birini attı. Şimdiye kadar mükemmelleştirdiği bir bakıştı bu. Yine de Dorian, Büyücü'nün niyetinin tam olarak bu olduğunu en az benim kadar iyi biliyordu. İki hafta önceki asi anımdan sonra beni sahadan çıkarmak istiyordu. Söylemeye gerek yok, emirlerine karşı geldiğimde birazcık sinirlenmişti. Tamam, *çok* kızmıştı.

İnfaz memurları kendilerine söyleneni sorgusuz sualsiz yapmak üzere eğitilmişlerdi. Ve ben de bu kuralı sudan çıkmış balığa çevirmiştim.

"Tamam, belki seni şimdilik kızığa çekmiş olabilir ama ikimiz de bunun kalıcı olmadığını biliyoruz. Konsey sadece meclis için doğru olanı yapmaya çalışıyor. Emirlerle itaatsizlik etmiştin, hatırladın mı? Kan Meclisi'nin Magister'ı cadılarına olanlar ve senin onların onayı olmadan onlarla yüzleşmen konusunda oldukça üzgündü, her ne kadar o haydut üyeler ana meclisin isteklerine karşı hareket ediyor olsalar da."

"Eğer emirlere itaat etmeseydim, neler olacağını kimse bilemezdi. Sadece peçeye değil. Ve sadece o iblisler serbest kalsaydı ölecek olan bu şehirdeki tüm insanlara da değil. Ama *sana*, Dorian. Sonsuza kadar böyle sıkışıp kalabilirdin."

Son kelimedede sesim çatallaştı. Dorian'ın warlock-vampir melezi olarak özel statüsü nedeniyle, Kan Avcısı Cadılar Meclisi -ana Kan Meclisi'nin haydut bir yan grubu- tarafından kaçırılmıştı; böylece onun uzun ömrünü iblisleri süresiz olarak kontrol etmenin bir yolu olarak

kullanabileceklerdi. Ve tabii ki onu kurtarmak için Magister'ımızın emirlerine açıkça karşı geldim.
Kemik Meclisi

Kan büyücülerıyla giderek zayıflayan ittifaka fazla bağımlı olduğumuz için çatışmanın dışında kalmamızı istemişti.

O zamandan beri davalara katılımım çok azalmıştı.

Çok eskiden. Merkeze girmeme bile izin verilmediği noktaya kadar.

Dorian güçlü elini benimkine doladı ve beni kendine çekti; serin nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. "Zoe, biliyorum. Ve bana yaptıkları büyüü bozmak için ne gerekiyorsa yaptığın için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Bunu biliyorsun. Ama şunu da bilmelisin ki davalardaki durumunla ilgili hiçbir söz hakkım yok. Bu tamamen Magister'a bağlı. Cadılar Meclisi seni bir daha dönmek üzere teşkilattan atmadığı için şanslısın. Ve Ben'in Konsey'e güçlerinle ilgili gerçeği söylememeye karar vermesinden dolayı daha da şanslısın."

Ve o haklıydı. En azından bu konuda şanslıydım. Kovulmamıştım, görevden alınmamıştım ya da ekipten uzaklaştırılan İnfazcılara ne oluyorsa o olmamıştı. Ben sırrımı saklamıştı, bu da güçlerim konusunda Konsey'i kandırdığım için parmaklıklar ardına atılmadığım anlamına geliyordu. Ya da ülkeden sürgün edilmedim. Sadece eğitimimin tamamını bitirip İnfazcı sınavını geçene kadar rütbem düşürülmüştü. Şimdilik görevim sadece ve sadece tek bir şeydi.

Dorian'la antrenman yap. Ve Blue Moon Tavern'deki pozisyonumdan olaylara göz kulak ol.

Çünkü geçen ayki olayların talihsiz bir yan etkisi daha vardı. Kan Meclisi zayıf ittifakımızı sürdürmeyi kabul etmiş olsa da -elbette bazı şartlar vardı- yerel Gündüzgezenler Klanı o kadar da affedici davranmamıştı. Her ne kadar onların türünün peşine düşen *biz* olmasak da (bunu yapan da Kan Avcısı Meclisi'ydi), bunun bir önemi yoktu. Onlar için tüm cadılar aynıydı. Ve onlara göre, içimizden biri kulüplerini yakmış, birkaç vampirlerini ve insan kanı torbalarından oluşan koleksiyonlarını öldürmüştü.

Klanın lideri Christian Dogaru, böyle bir saldırıyı oturarak karşılayacak türden bir vampir değildi. Aramızdaki ateşkesi bozmuştu, bu da onları taze kanın tadına bakmak istediklerinde insanlara saldırmaktan alıkoyan hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Ve burası da av bulmak için izledikleri türden bir yerd.

"Haklı olduğumu biliyorum ama sıkıldım Dorian. Buralarda ilginç bir şeyler olmasının zamanı gelmişti." Arkama yaslanarak, bana neredeyse kendi evim kadar tanıdık gelen barı taradım. Burada evimden daha fazla zaman geçirdiğim kesindi. Neon bira tabelaları çıtırdayıp vızıldıyor, sessiz mekânda kırmızı ve mavi ışınlar saçıyordu. Müzik kutusu köşede terk edilmiş bir şekilde duruyordu ve uzun, sıska bara doğru itilmiş her soluk deri tabure boştu.

Hafta ortasıydı ve üniversite şu anda kış tatilindeydi, bu yüzden loş ışıklı odada neredeyse hiç müşteri yoktu. Son birkaç aydır bu nadir görülen bir durumdu. Ateşkesimiz sona ermiş olsa bile, Slayerville'in yeniden inşası sürerken bazı Gündüzgezenler zaman zaman buraya uğramaya devam ediyordu. Elbette ben bir cadıydım ve teknik olarak düşmandım ama gücüm hakkındaki gerçeğin kokusunu alabildikleri için beni Kemik Meclisi'yle aynı kefiye koymuyorlardı. Gündüzgezenler uzak durma ihtiyacı hissetmedikleri için, Meclis onları ölümcül faaliyetler içinde yakalayabileceğime inanıyordu. İnfazcıların harekete geçmesine yetecek kadar. Ama şu ana kadar en iyi davranışlarını sergilediler. En azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

Dorian kaşlarını çatı. "Gerçekten de kan emicilerin Mavi Ay Meyhanesi'nde birine saldırmasını dilemiyorsun, değil mi?"

Ağır bir iç geçirdim ve çenemi yumruk yaptığım ellerime gömdüm. "Tabii ki hayır. Sadece sıkıldım, Dorian. Cehennem gibi sıkıldım. Sen beni teşkilata aldığında yapmaya değer bir şey bulduğumu sanmıştım. Önceki işim gibi ahlaki açıdan sorgulanabilir olmayan bir şey. Ve şimdi elimden alınmış gibi hissediyorum. Profesör Wagner hapisten kaçtığında, haklı olacağımı

düşünmüştüm.

Orada senin yanında onu bulmaya çalışıyordum. Şimdi senin başka bir ortağın var ve ben burada, bu barın arkasında sıkışıp kaldım."

Gözleri parladı, ateş doluydu ve bana o gece Enforcer işinden çok daha fazlasını paylaşmaya çok yaklaştığımızda bana nasıl baktığını hatırlattı. "Başka bir ortak almadım. Onlara sadece seninle çalışmak istediğimi söyledim. Seni bekliyorum, Zoe. Sen sınavı geçene kadar, ne kadar sürerse sürsün, burada olacağım."

Kalbim göğsümde titredi ve ellerim elimdeki bardağın etrafında sıkıştı. Dorian sadece iş hakkında konuşuyordu, daha fazlası değil, ama bu vücudumdaki heyecanı durdurmadı, özellikle de vücudunu barın diğer tarafına doğru bastırmaya başladığında. Birden o kadar yakınlaşmıştı ki aramızdaki büyülü bağ cızırdayarak karşılık verdi.

Beni öpecek miydi? Burada mı? Şimdi mi? Konuşmamızın kabaca kesilmesinin üzerinden haftalar geçmişti ve ikimiz de o anı yeniden canlandırmaya çalışmamıştık. O odada aramızda her ne sihir olduysa, başka bir iblis çağırıcının dünyayı kasıp kavurduğu bilgisiyle susturulmuştu. Ama belki de bu şimdi değişecekti. Belki Dorian sonunda hamlesini yapardı.

Ama tam dudakları benimkilere bir santim yaklaşmışken barın kapısı uçarak açıldı ve duvara çarptı. Gürültülü bir çatırtı sessiz mekânı çınlattı ve birkaç müşterinin alarm çığlıkları atmasına neden oldu. *Ah, yine mi, şimdi olmaz,* diye düşündüm kendi kendime. Gündüzgezenler her zaman gösterişli bir giriş yapmayı severlerdi ama agresif gösterileri müşterileri korkutmaya meyilliydi. Hemen arkasından botların parke üzerindeki ağır gümbürtüsü geldi ve Dorian'dan uzaklaştığımda odaya kimin girdiğini gördüğümde gözlerim açıldı.

Bu adamlar vampir değildi. Onlar İnfazcılardı. Boyunlarına kazınmış özenli sembole bakılırsa benim meclisimden değillerdi. En azından hepsi değil. Kan Avcısı Meclisi'yle yüzleşmeme yardım eden konsey üyesi Ben, onların hemen arkasında durmuş, bakışları bana gelene kadar gergin bir şekilde bara göz gezdiriyordu.

"Zoe. Ah, güzel. Buradasın."

"Ben? Neler oluyor?" Kaşlarımı çattım, gözlerim hâlâ İnfazcılara takılmıştı. Beş kişiydiler, hepsi kapının etrafındaki küçük alana dolmuş ve barı birkaç dakika öncesine göre çok daha küçük hissettiriyorlardı. İnfazcıların çoğu Dorian gibi yırtık pırtıktı. Uzun boylu, güçlü adamlar, bir insanı bir büyüyle yere sermek kadar kolay bir şekilde yumruklayabilirlerdi. Ben bu açıdan göze batan bir başparmak gibiydim. Erişte büyüklüğünde pazuları olan ufak tefek bir kadındım. Ama Dorian sağ olsun, bıçak kullanmakta çok iyiydim.

"Blood Coven'in bazı üyeleri İskoçya'dan buraya kadar geldiler ve etrafa bir göz atmak istiyorlar." Ben yüzünü buruşturup gözlerini kaçırınca içime bir korku çukuru düştü. Kan Meclisi neden benim barıma bakmak istesin ki? Burada vampir bulmayı mı umuyorlardı? Binlerce kilometre uçmak için garip bir şey gibi görünüyordu ama kan büyücüleri benim için her zaman bir gizem olmuştu. Biri hariç ve muhtemelen bu İnfazcılar için şu anda onunla karşılaşmamak en iyisiydi.

"Evet, tabii ki etrafa bakabilirsin." Bezimi tezgâhın üzerine bıraktım ve sesimi sabit tutmaya çalışarak boğazımı temizledim ve sözlerimin arka depoda yankılanmasını sağlayacak kadar yüksek sesle konuştum. "Ama müşterilerim arasında Gündüzgezen arıyorsanız, bulamazsınız."

Dorian kaşlarını kaldırdı ama neyse ki sırtı hâlâ Ben ve İnfazcılara dönüktü, bu yüzden bakışını fark etmediler. Çünkü yalan söylüyordum. Sayılır. Bu gece müşterilerimin hiçbirisi Gündüzgezen değildi. Bu kadarı doğrudu. Ama binada bir tane vardı. Depoda. Laura ile birlikte. Bozulan ittifak, o vampirin her fırsatta yanımıza gelmesine engel olmamıştı.

Arka kabinde kümelenmiş olan insanlar, bir bardağın arkasından başlarını kaldırıp işlerine döndüler.

mırıldanarak konuşuyorlardı. Onlar müdavimlerdi ve bu noktaya kadar her şeyi görmüşlerdi. Halkın cadıların, iblislerin, vampirlerin ve kurt adamların varlığından haberi olmasa da, bu söylenti Boston'da yayılmaya başlamıştı. Son doğaüstü olaylardan sonra, bunları tamamen gizli tutmak neredeyse imkânsız hale gelmişti. İnsanlar bir şeyler görmüş ve fısıltıyla yayılan söylentiler meraklı bir insandan diğerine ulaşmıştı. Müşterilerimin aylardır cadılar ve vampirlerle iç içe olduğundan bahsetmiyorum bile. Aslında, muhtemelen birçoğu bu yüzden buraya geliyordu.

İnfaz memurlarından biri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Pekala, eğer sizin için her şey aynıysa, sanırım onaylamak için etrafa bir göz atacağız."

"Pekâlâ, hadi bakalım." Onun hareketlerini taklit ettim, kollarımı kavuşturdum ve arka duvara yaslandım, her şeyden çok rahat bir hava sergilemek için. Anastasia burada yanlış bir şey yapmıyordu ama bu onlar için önemli değildi. Kan Meclisi vampirliğe her zaman diğer büyücü gruplarından daha sert bir bakış açısıyla yaklaşmıştı. Zaman zaman neredeyse korkutucu bir yoğunlukla onlardan *nefret* ederlerdi.

Kan Avcısı Meclisi'nin en başta kurulmasının ve bu kadar aşırı önlemler almasının nedeni buydu. Kan cadıları ve büyücüler vampirleri yok etmek için iblisleri kullanmak da dahil olmak üzere her şeyi yaparlardı ve katil olanla iyi olanı ayırt etmeyi asla düşünmezlerdi. Gerçi ben bile Anastasia'nın masum olmaktan çok uzak olduğunu kabul etmek zorundaydım. Sonuçta onlardan birini öldürmüştü, cadının neden olduğu ceset yığınının intikamını almak için olsa bile.

Eğer bu İnfazcılar onu bulurlarsa, gitmesine izin vermelerinin imkanı yoktu.

İnfaz memurları odanın içinde ilerlerken Ben barın arkasında bana katıldı. "Bunun için üzgünüm, Zoe. Sana haber vermek istedim ama haber vermeden buraya gelmekte ısrar ettiler."

Dorian, "Programda Kan Meclisi'nden bir ziyaret olduğunu bilmiyordum, Ben," dedi. Başka biri olsa sesi her zamanki gibi sakin, ölçülü ve tamamen kontrollü çıkardı. Ama son birkaç aydır onunla bu kadar çok vakit geçirdikten sonra, sesinde bir gerginlik sezebiliyordum. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Bu ziyaret tamamen eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Ekte ne kadar yeni olsam da, farklı bir cadılar meclisinin İnfazcılarının habersizce gelmediklerini biliyordum. Ya da hiç, gerçekten. Çoğunlukla kendi içimize kapanırdık ve diğer meclislerin üslerini nadiren ziyaret ederdik. Eğer buradalarsa büyük bir şeyler dönüyor olmalı.

Ben kaşlarını çatı. "Evet, ben de farkında değilim."

Gözlerim, depo odasına açılan kapıya yaklaşan İnfazcıları takip etti. "Belirli bir vampiri falan mı arıyorlar? Sırf rastgele Gündüzgezenler için barımı kontrol etmek amacıyla üç bin mil uçmak biraz abartılı görünüyor. Özellikle de endişelenmeleri gereken kendi sorunları varken."

Nosferatu İskoçya sokaklarını aç fareler gibi dolduruyordu ve burada, Boston'da sahip olduğumuz vampir türlerinden çok daha ölümcüllerdi. Gündüzgezenler güçleriyle ve ruhlarıyla doğarken, Nosferatu şeytani kökenlere sahipti. Dürtülerini kontrol edemezlerdi ve *etmezlerdi* de. Tehlikeli Doğaüstü Varlıklar ölçeğinde, Gündüzgezenler on üzerinden yedi puan alırken, Nosferatu neredeyse yüz puana ulaşıyordu.

Ben boğazını temizledi ve sesini fısıltıya indirmeden önce İnfazcılara sırtını döndü. "İşte bu kadar. *Kim olduğunu* aramıyorlar. Ne arıyorlar."

"Bir ne? Anlamıyorum."

"Burada, barda dönen kaçakçılık hakkında ne biliyorsun?" Ben endişeyle ince çenesini ovuşturarak sordu. "İsim vermene gerek yok. Sadece ne yaptıklarına dair biraz ipucu ver."

"Kaçakçılık mı?" Kaşlarımı çatı, kafam karışmıştı. "Sanırım bir tür kaçakçılık olmalı."

Burada bir yanlış anlaşılma var. Bu çöplüğün ne olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sadece bir bar. Burada kaçakçılık yapılmasına imkan yok. Eğer olsaydı, doğrudan cadılar meclisine gidip bunu bildirirdim."

"Meclise her şeyi anlatma isteğine tam olarak inanmadığım için beni affet." Ben bana anlamlı bir bakış attı. İblislerle birlikte savaşırken beni gölge büyümünü kullanırken yakalamıştı. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde onun önünde gardımı indirmiştim ama gölge güçlerim o yaratıkları yenebilmemin tek yoluydu. Beni Konsey'e rapor etmemiş olsa da, onaylamadığını açıkça belirtmişti.

Söyle onlara, demişti o gün, Magister kavgamızın olduğu yere geldiğinde kulağıma aceleyle kelimeler fısıldamıştı. *Güçlerini memnuniyetle karşılayacaklardır, özellikle de şimdi.*

Ama Ben yanıliyordu. Magister'ın gölge büyücülerden bahsettiğini duymuştum ve bizim iblisler kadar kötü olduğumuzu düşünüyordu. Tehlikeliydik, kötüydük, güvenilmezdik.

"Eğer Zoe kaçakçılık hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyorsa, kaçakçılık hakkında hiçbir şey bilmiyor demektir," dedi Dorian alçak sesle. "Ve eğer bilseydi, o zaman kesinlikle bilirdim."

İnfaz memurlarından biri depo odasının kapısında kaybolduğu sırada Ben içini çekti. "Pekâlâ. Ama aklına bir şey gelirse bana haber vermelisin. Şu anda taleplerine uymanın ne kadar önemli olduğunu vurgulayamam. Unutmayın, bizim gözetimimizdeyken ayırık meclislerine olanlardan memnun değiller. O cadılar haydut olsa da *onların* cadılarıydı. İttifakın bozulması için bizim bir yanlış hareketimiz daha yetecek. Ve bu sefer, sonsuza dek sürecek."

Bir yanıım bunun o kadar da kötü bir şey olup olmayacağını sorgulasa da içimde bir huzursuzluk vardı. Kan Meclisi'nin farklı öncelikleri, farklı taktikleri, doğru ve yanlışla dair farklı görüşleri vardı ve bu da eski bir mahkûm olan benim için oldukça anlamlıydı. Eğer topyekûn bir iblis savaşının eşiğinde olmasaydık, o zaman ellerimi kaldırıp siktir et diyebilirdim. Bırakalım her meclis kendi başına çalışsın.

Ama destek olmadan Wagner'in ve kurduğu iblis ordusunun saldırısından sağ çıkmamızın imkânı yoktu. Sayımız azdı ve her savaşta azalıyordu.

"Bir şey buldum!" diye seslendi İnfazcılardan biri, ağır çizmesiyle depo kapısını tekmeleyerek açarken. Kalbim sıkışırken midem alt üst oldu. İri, etli elleriyle Anastasia'yı tuzağa düşürmüştü ve gözlerindeki bakış saf cinayetti.

CHAPTER 2

Siçim kıpır kıpır oldu, kısmen telaştan, kısmen de en başta onu ele geçirmeyi başarmış olmasına şaşırırmaktan. Anastasia narin bir çiçek sayılmazdı. O pençeleri ve dişleri vardı ve parmağını bile kıpırdatmadan çoğu insanı yok edebilirdi.

"Burada kan emici olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi onu kapıya doğru çekerken. "Ama bu pisliği orada bir kızın boynunu emerken buldum. Bir *büyücünün* boynunu. Burada ne tür bir operasyon yürüttüğünüzü açıklayabilir misiniz?"

"Çocuklar." Tüm bu alışverişi frizbi büyüklüğünde gözlerle izleyen müşterilerime parmaklarımı sıkılattım. "Eve gitme zamanı."

Masalardan fırlayan insanlar sessizdi. Hızla içkilerini yudumladılar ve aceleyle kapıdan çıkıp geceye karıştılar. Neyse ki İnfazcılar onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. En azından topluluklarımızın ortak bir noktası vardı. İnsanların hedef tahtasına oturmasından hoşlanmıyorduk.

İnfazcı ve ben barın karşısında bakışlarımızı kilitledik. Dorian taburesinden kalkıp elini hançerine dayarken Ben sadece gergin bir şekilde boğazını temizledi. Oda gerginlikle çatırdıyordu. Kimse harekete geçmedi. Hepimiz birinin ilk hamleyi yapmasını bekliyorduk. Tek bir kıpırdanışta oda kaosa sürüklenecekti.

İnfazcı'nın arkasından yumuşak, titrek ama güçlü bir ses yükseldi. "Lütfen. Bırakın onu. Bana zarar vermiyordu."

"Her kan torbası tam olarak bunu söyler çünkü bu her olduğunda büyülenirler," dedi İnfazcı. "Sana zarar vermediğini düşündüğünü biliyorum ama ne dediğini bile bilmiyorsun. Sis dağıldığında farklı bir melodi söyleyeceksin."

"Ben büyülenmedim." Laura arkalarından çıktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Boynuna sıçrayan kan damlacıkları Anastasia'nın dişlerini geçirdiğinin kanıtıydı. Ama bu, Laura'nın Anastasia'nın yaklaşımlarına boyun eğdiği ilk sefer değildi ve kesinlikle son da olmayacaktı. "Bu bana saldıran rastgele bir Daywalker değil. O benim-"

"Laura. Şu anda daha fazla bir şey söylemesen iyi olur." Ben, Anastasia'nın boynunu hâlâ sıkıca kavramış olan İnfazcı'ya dönmeden önce başını hafifçe salladı. "Pekâlâ millet. Sanırım hepimizin bir adım geri atması gerekiyor. Hepimiz aynı taraftayız. Kavgaya neden olmaya gerek yok. Senin İnfazcı ekibin ve ben yolumuza devam etmeden önce araştırmamıza devam etmeliyiz. Kulağa nasıl geliyor Callum?"

"Hepimiz aynı taraftayız." Callum Anastasia'nın boynundaki kavramasını sıkılaştırdı. "Kan emiciler ateşkese sırtlarını döndüler ve şimdi de ortalıkta dolaşıp bizim türümüzden içiyorlar. İşaretini görmediğimi sanmayın. O bir kan büyücüsü. Bizden biri."

"Teknik olarak burası özel mülk," dedim.

Callum gözlerini kısıtı. "Zorlama, Zoe Bennett. Üyelerimize karşı saldırıya geçen cadının sen olduğunu biliyorum. Piper'ın ölümüne sebep olan sensin. Seni değil de bir kan emiciyi tutukladığım için şanslısın."

"Onu tutuklayamazsınız. Yanlış bir şey yapmıyordu!" Laura'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, odadaki durumu kavrarken bakışları vahşileşmişti. Hamlesini yapmadan önce yüzündeki ifadeyi okumuştum ama bu yine de bana onu durdurmak için zaman vermedi. Ben daha gözümü bile kırpamadan, ellerini sıkıca yumruk yapmış Callum'a doğru atıldı. Bar bir kaos fırtınasına dönüşürken kalbim boğazıma düğümlendi. İnfazcılar Callum ve Laura'ya doğru koşarken, Dorian bulanık bir şekilde hareket etti ve ben de sahip olduğumu bilmediğim bir hız ve çeviklikle barın üstünden atladım.

Ama kaos burada bitmedi. Tam ben dövüğe ulaşmışken ön kapı gıcırdayan menteşeleri üzerinde patlayarak açıldı. Maskeli figürlerden oluşan bir kalabalık içeri daldı, formları parlayan ışık toplarıyla çevriliydi. İnfazcılar sese doğru döndüler ve oldukları yerde durdular. Callum kolunu Anastasia'nın boynundan indirip açık avucuna bir rün çizmeye başlarken onlar savunma pozisyonuna geçtiler.

Yeni gelenlere odaklandığı için Laura'nın Anastasia'nın elinden tutup onu depoya doğru çektiğini fark etmedi. Bir an için vampirin onu takip edeceğinden emin olamadım. Gözleri kısılmıştı, daha önce onda gördüğüm koyu kırmızı bir parıltıyla doluydu. Dişlerini göstererek İnfazcı'nın arkasından tısladı. Ama düşüncesizce bir şey yapamadan Laura kulağına fısıldadı. Anastasia gözlerini devirdi ve bir kez daha tısladı ama başını salladı. Saniyeler sonra güvenli bir yere doğru gözden kayboldular ama benim rahatlamam kısa sürdü.

"Asiler," diye mırıldandı Ben nefesinin altında.

Keskin bir nefes aldım ve kaşlarımı kaldırdım. "Asiler mi? Ciddi olamazsınız. Onların yorgun büyücü ebeveynler tarafından uydurulmuş bir masal olduğunu sanıyordum."

"Öyleler." Ben kaşlarını çattı. "Ya da öyleydiler. Birisi masalı alıp gerçeğe dönüştürmeye karar vermiş. Savaşın bitiminden bu yana sayıları artıyor ve orada burada birkaç itiş kakış oldu. Ama hiçbiri bu kadar cesurca değildi..."

İsyancılar odanın içinde hızla ilerleyerek İnfazcılara parlak büyüler fırlattı. Kan büyücülerini birer birer düşmeye başladı, isyancıların hızlı hareketlerine ayak uyduramayacak kadar yavaşlardı. Mücadeleye katılmak için can atıyordum ama Ben kolumu sıkıca tutuyordu. Kaşlarımı çatarak çekip kurtarmaya çalıştım ama görüldüğünden daha güçlüydü.

Dorian isyancılara bir büyü fırlatırken, "Yardım etmeliyim," dedim.

Ben neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Güçlerini görmelerine izin veremezsin. Asilerin *ya da* Kan Meclisi'nin."

"Ama hâlâ savaşılabirim." Yanımdaki hançere dokundum. "Hadi ama. Bir bıçağı idare edebileceğimi biliyorsun." "Kazanamayacaksın. Onlara karşı değil." İsyancılardan biri bir İnfazcı'nın üzerine atladığında eliyle işaret etti.

Daha önce hiç görmediğim bir beceri ve güç göstererek onu sırtından yere devirdi. "Ve sen de lanet olası asilere karşı bir çatışmada kaybedilmeyecek kadar değerlisin."

Sözleri mantıklı olsa da, içimde alevlenen kızgınlığı durdurmadı. Gölge büyümden dolayı değerli olduğumu söylüyordu ama kenarda tutulmaya devam edersem ne işe yarardım ki? Sahaya geri dönmek istiyordum. Ne kadar tehlikeli olursa olsun bu oyunu oynamak istiyordum. Tek yaptığım yedek kulübesinde oturmak olacaksa beni takımlarında tutmalarının bir anlamı yoktu.

Elimi yumruk haline getirdim ve karanlık parmaklarımın etrafında dönmeye başladı. Bu gücü odanın bir ucundan diğerine fırlatmak, isyancılarıdan en az birkaçını yere serecek, Dorian ve

İnfazcılara avantaj sağlayacak kadar uzun bir süre kavgayı kesecekti.

"Yapma bunu," diye uyardı Ben parmaklarını sigara içen elimin etrafına sararken. "Güçlerinle ilgili gerçeği kendime saklayacak kadar aptal olabilirim, ama o Kan Meclisi İnfazcıları

size bu kadar sadık. Üstatlarına söyleyecekler ve sadece size karşı değil hepimize karşı harekete geçecekler. Seni onlardan neden sakladığımızı merak edebilirler ve muhtemelen seni kendilerine bir silah olarak almaya çalışacaklardır."

Sözleri içime işlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunca zamandır güçlerimi kendi meclisimden saklamaya o kadar odaklanmışım ki, başka bir meclisin de bunu keşfetmesi halinde neler olabileceğini düşünmemiştim. Bir gölge büyücüsüyle çalışmak neredeyse kendin olmak kadar kötüydü ve Kan Meclisi'nin gücümü kendi çıkarları için kullanmak istemesi beni hiç şaşırtmazdı.

"Ama beni bilen tek kişi sensin," diye fısıldadım kulağına, bir büyü patlaması duvara çarpıp ayaklarımızın altındaki zemini sarsarken.

"Ve Dorian," dedi Ben başını sallayarak. "Bu kadar yeter. İttifakımızın Gölge Meclisi'ni kapsamamasının bir nedeni var, unutma. İyi bir insan olabilirsin Zoe, ama sen kuralın istisnasısın. Bunu sen de biliyorsun yoksa bunca yıldır kimliğini saklamazdın. Kendi aramızda bir kimliğe sahip olmak... hainlik olarak bile görülebilir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bunca zamandır sadece ve sadece kendimi düşünüyordum. Yine de farkında olmadan Kemik Meclisi'nin tamamını tehlikeye atıyordum. Haince bir eylem muhtemelen ittifakın bozulmasından çok daha fazlasına yol açacaktı. Kan Meclisi misilleme yapma ihtiyacı hissedecekti.

Başımı sallayarak büyümün parmaklarımdan düşmesine izin verdim ve ruhumdaki tüm mücadele yok oldu. Çok dikkatsiz davranmışım. Çok umursamazdım. Ne olursa olsun, yapabildiklerimi başkalarının görmesine asla izin veremezdim, en azından tüm bunlar sona erece kadar.

Ya sonra? İçimi kaplayan gerçekle kalbim sıkıştı. Burada, Boston'da kalabileceğimden emin değildim. Evimde. Eğer varlığım tüm şehirdeki büyücüleri tehlikeye atıyorsa olmazdı.

"Zoe, dikkat et!" Dorian odanın öbür ucundan kükreyerek zihnimi şimdi ve buraya geri döndürdü. Ben'le yaptığım fısıltılı konuşmaya o kadar dalmışım ki kavganın ne kadar şiddetlendiğini fark etmemiştim.

İnfazcı cesetleri yere saçılmıştı ama hepsi ölüden ziyade bilinçsiz görünüyordu. Ayakta kalan tek büyücü Dorian'dı, gözleri vahşi bir şekilde bana doğru bakıyordu. Bir saniye sonra, parlak bir hava patlaması kulağımın yanından geçip arkamdaki şişe duvarına çarptı. Cam kırıldı ve keskin parıltılı parçalar havada uçuştı.

Tam zamanında eğildim. Bir başka patlama duvara çarptı ve bir kez daha uzun votka ve viski sırasına çarptı. Camlar yağmur gibi yağarken tek düşünebildiğim, "*Bunu temizlemek çok zor olacak*" oldu.

"Dur!" Ben ellerini barın üstünden bakabilecek kadar yukarı kaldırdı. "Teslim oluyoruz!"

"Barın arkasından çık," diye tersledi isyancılardan biri. "İşbirliği yap, biz de saldırımızı durduralım."

Ben ve ben yavaşça saklandığımız yerden kalkıp Dorian'ın tarafına doğru odaya girdik. Etrafımızı saran yaklaşık yarım düzine maskeli figür vardı ve her biri bağırsaklarımıza parlayan beyaz bir güç topu doğrultuyordu. Eğer en ufak bir kıpırdama olursa, ölebilirdik.

"Dinle," diye başladım. "Acele bir şey yapmanıza gerek yok. Bize sadece ne istediğini ve neden burada olduğunu söyle, eminim sana yardım etmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Zoe," diye tısladı Ben nefesinin altından. "Hayır."

Dorian ışıltılı bakışlarını asilere çevirirken, "O haklı Ben," dedi. "Başka kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Bize ne istediğinizi söyleyin."

İsyancılardan biri diğerine baktı ve güldü. Başını salladılar, ayaklarının üzerinde kaydılar ama

ellerini bir santim bile indirmedi. Göz ucuyla Dorian'ın yüzünün bulutlandığını görebiliyordum. Saldırı boyunca bu kadar sakin ve soğukkanlı kalması beni etkilemişti ama

Yüz hatlarında bir öfke bulutu dolaştı. Dikkatli olmazlarsa onu kırılma noktasının ötesine iteceklerdi.

"Bu kadar komik olan ne?" Dorian tersledi.

"İstediğimiz şey bu bar," dedi isyancılarından biri, gruptan bir adım öne çıkarak. Maskesini kafasının üzerine çekerek güçlü ve köşeli bir yüz ortaya çıkardı. Gözleri bana dikilmeden önce üçümüzü taradı. "Sanırım sen Zoe Bennett'sin. Tüm ittifaklara karışıp duran cadı."

Bir kez daha, ünüm benden önce gelmişti. Bu durumda, bunun o kadar da iyi bir şey olmadığından oldukça emindim. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Kaynaklarıma göre, burası sizin barınız." Eliyle budaklı ahşabı, uğuldayan neon tabelaları ve yere saçılmış kırık şişeleri gösterdi. "Burayı sen işletiyorsun."

"Kaynaklarınız yanlış," dedim. "Burada çalışıyorum ama buranın sahibi değilim. Ve sana patronumun adını vermeyeceğimden de eminim çünkü yapacağın tek şeyin gidip onu taciz etmek olduğunu biliyorum. Hem buradan ne istiyorsun ki?"

"Burada mı çalışıyorsun? Bu yeterince iyi." Başını salladı ve parmaklarını iki yanında duran iki isyancıya doğru salladı. "Dışarı çıkın ve büyüü yapın. Otuz saniye içinde kapıdan geri döndüğünüzden emin olun, yoksa siz olmadan ayrılmak zorunda kalacağız."

Kaşlarımı çatarak, isyancı liderine dikkatle bakan Dorian'a baktım. İki yordakçısı gecenin karanlığında gözden kaybolurken, ortağım ileri doğru bir hamle yaptı. Nefes nefese onu durdurmak için kolundan tuttum ama çok geç kalmıştım. Bir parlaklık patlaması Dorian'ın göğsüne çarptı ve beni derinden sarsan bir gürültüyle yere yığıldı.

Ellerimi yumruk yaptım, kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. "Az önce ona ne yaptın?" Sesim duygularıyla çalkalanıyor, kelimeler boğazımdaki taş gibi sert yumrunun etrafından dökülüyordu.

"Sakin ol," dedi lider elini sallayarak. "Onu sadece bayılttık. Yarım saat içinde uyanacaktır. Şimdi dinleyin. Hiçbirinize zarar vermek istemiyoruz. Biz hazırlıklarımızı yaparken sessizce oturun, ben de Gigi'ye erkek arkadaşınıza daha kötü bir büyü yaptırmayayım."

"O benim değil-" diye başladım ama Ben yan tarafıma dirsek atarak sözümü kesti. En yakın sandalyeye çökerken ağzım kapandı ve isyancı liderin yüzünde beliren sinir bozucu zafer ifadesi karşısında sertçe iç çektim. Böyle saçmalıklara katlanmak mı? Benim tarzım değil. Ama etrafımız sarılmıştı ve tüm müttefiklerimizin cesetleri yerde baygın yatıyordu. Laura hâlâ Anastasia'yla birlikte arkada saklanıyordu ama bu bize pek yardımcı olmuyordu. İsyancıların vampirler hakkında ne düşündüklerini bilmiyordum ve öğrenmek için de hiç hevesim yoktu.

Ben ve ben isyancıların her bir İnfazcı'nın cesedini yerde sürükleyerek ön kapıdan çıkarmalarını izledik. Ne halt ettiklerini sormamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Şu anda yapabileceğim en iyi şey soğukkanlı davranmaktı. Ne kadar endişeli olduğumu görmelerine izin veremezdim. Nedense, bu onların kazanmasına izin vermek gibi geliyordu.

Tüm kan büyücüleri dışarı çıkarıldığında, isyancılar Dorian'a doğru ilerlediler. "Bekle," dedim. "Onunla ne yapıyorsunuz? O onlardan biri değil."

"Biz barı istiyoruz," dedi lider. "Ve kesinlikle yanımızda düşman götürmek istemiyoruz. Sen hariç, Zoe. Sen kalıyorsun."

Öfkem kaynamaya başladığında yüzüme kan hücum etti. "Ne yani, beni *kaçırıyor* musun?" "Kaçtırmamayı tercih ederim ama mülkte olmadığın sürece büyü işe yaramayacak."

"*Ne büyüü*?" Ellerimi havaya kaldırdım ve tüm tedbiri elden bırakarak ayağa kalktım. Beni bayıltsa ne fark ederdi ki? Nasıl olsa beni de yanlarında götüreceklerdi. Savaşarak ölsem daha iyiydi.

"Ryker," diye seslendi bir ses, büyü yapan iki asi ön kapıdan hızla içeri girerken. "Spell's

oyuncu seçildi. Gitmeye hazırız."

"Ne?" Ryker onlara doğru döndü, sırtı kaskatı kesilmiş ve dikleşmişti. "Tehlike geçti denene kadar beklemeniz gerekiyordu. Tanrı aşkına, burada hâlâ bir İnfazcı ve bir konsey üyesi var. Şimdi onları da yanımızda götürmek zorunda kalacağız ve bunun ne kadar iyi sonuçlanacağını Tanrı bilir."

Gigi depo odasının kapısından dışarı fırladı, sarı saçları yüzünün etrafında dönerken kaşlarını çatarak ne bulduğunu belli etti. "Bu listeye bir cadı ve bir vampir daha eklemek zorunda kalacağız. iyi. Burada, depoda saklanıyorlardı."

"Saklanmıyorduk," diye tısladı Anastasia, gözleri kısılmıştı. "Sadece siz aptal asileri öldürmek için bir plan yapıyorduk."

Ryker sıkıntılı bir iç geçirdi. "Harika. Büyüyü yapmadan önce depo odasını kontrol etmek kimsenin aklına gelmedi mi?"

"Üzgünüm patron," dedi Gigi. "Bir daha olmayacak."

Hava elektriklenirken çatırdarken ayaklarının altındaki zemin sallanmaya başladı. Etrafındaki sandalyeler, masalar ve şişeler bir depremin şiddetiyle titriyordu. İçimdeki alarm çalkalanırken en yakın sandalyeye tutundum ve odada saklanacak bir yer aradım. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Harabeye dönmüş barımın etrafını tararken, gözlerim şu anda kendi aralarında fısıldaşan asilere takıldı. Şok olmuş, korkmuş ya da en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyorlardı. Aslında, tamamen rahat görünüyorlardı. Bildiğim bir sonraki şey, barın arkasından kendilerine uzun bir bardak viski doldurup ayaklarını tekmeliyor olacaklarıydı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Ne yaptın sen?"

Ryker gülümseyerek kollarını açarken, "Daha önce hiç yolculuk büyü deneyimlememişsin gibi görünüyor," dedi. "Şanslısın, Zoe Bennett. Buna benzer bir şey yok. Tüm binayı temelinden söktük, böylece ülkenin öbür ucuna taşıyabileceğiz. Büyü gerçek zamanlı çalıştığı için üssümüze varmamız birkaç saatimizi alacak. Yoldan uzak bir yere yerleşseniz iyi olur çünkü hepiniz bizimle geliyorsunuz gibi görünüyor."

CHAPTER 3

"Pekâlâ, neler oluyor? Neden burada Kan Meclisi İnfazcıları var?" Laura çemberimizin içindeki yerinden sordu. İsyancılar "seyahatimiz" sırasında ya da her ne diyorlarsa, hepimizi depo odasına girmeye zorlamışlardı. Barın ana odasını arıyorlardı, tıpkı Kan Meclisi'nin Kan İnfazcıları vardı, bu da hepsinin aynı şeyi arayıp aramadığını merak etmeme neden oldu. Ben kaçakçılıkla ilgili bir şeyler söylemişti ama o kadar muğlak konuşmuştu ki burada birkaç fiçidan başka ne bulmayı umabilecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yıllarca burada çalıştım. Tesisin hiçbir yerinde değerli bir şey yoktu.

"Şu maskeli salakları da unutmayın," diye mırıldandı Anastasia. "Hepinizin beni bu gibi durumlara şiddetle yaklaştırmaktan vazgeçirmeye çalıştığınızı biliyorum, ama eminim ki bu durum bunu gerektiriyor. Bırakın onlara saldırayım. Siz büyücüler bu binanın daha fazla ilerlemesini engellemenin bir yolunu bulurken ben de onları etkisiz hale getireyim."

Köşeye büzülmüş, çenesi dizlerinin üzerine düşmüş olan Ben'e baktım. Bir parçam onun için üzülüyordu. Bu tuhaf görevde cadılar meclisinin ziyaretçilerine eşlik etmekle görevlendirilmişti ve onlara aradıkları şeyi bulamamakla kalmamış, aynı zamanda bir grup isyancı tarafından dövülmelerine neden olmuş, sonra da onları saatlerce baygın kalmaları için sokağa atmıştı.

"Ben onların asi olduğunu söyledi," dedim.

"Asiler, yani...?" Laura başını eğdi. "Ama onlar sadece hikâye. Kırmızı Başlıklı Kız'ın cadı versiyonu."

Dorian kaşlarını çatarak, "Ben haklı," dedi. "Üç yıl önce, bir grup büyücü bir araya gelerek bir meclisi kendi meclisleri olarak kabul etmek istemeyenler için bir grup oluşturdu. Savaşın ele alınış şeklini beğenmediler ve işlerin nasıl yürütüldüğüne katılmadılar. Bunu bir araya getiren insanlar, diğerlerine herhangi bir meclise bağlılık duymadan ait olabilecekleri bir yer vermek istediler."

"Yani vatansız gibiler," dedim.

"Hemen hemen." Dorian başını salladı.

"Ama neden Mavi Ay Meyhanesi'ne bir saldırı düzenlediniz?" Laura sordu. "Bizim hiçbir şeyle ilgimiz yok."

"Bunu bilmiyorum." Dorian omuz silkti. "Belki de Kan Meclisi İnfazcılarının varlığıyla bir ilgisi vardır. Son zamanlarda birkaç kavga oldu, hepsi de onlara yönelikti. Şimdiye kadar bunun üzerinde pek durmamıştık ama belli ki düşündüğümüzden daha büyük bir şeyler dönüyor."

"Bunun kaçakçılıkla bir ilgisi olabilir mi, Ben?" Gözlerim yüzüne odaklanmış bir şekilde sordum. Sözlerim karşısında çenesi seğirdi ve başını kaldırıp gözlerime bakmadı. Ben kesinlikle bir şeyler biliyordu ve ne kadar ısrar edersem edeyim konuşmayacağını şimdi anlayabiliyordum.

"Kaçakçılık mı?" Dorian, normal bir erkeğin ağırlığı altında ezilmesine neden olacak yoğun bir bakışla konsey üyesine doğru kaydı.

Ben bana bir bakış attı. "Bu gizli bir bilgiydi. Keşke bunu herkesin önünde ağzından kaçırmasaydın."

Arkadaşlarıma el sallayarak, "Buna herkes demek zor," dedim. "Dorian benim ortağım ve Laura da diğer ortağım sayılır. İlk günden beri Enforcer işlerinde benimle birlikte."

Çenesini Anastasia'ya doğru sallamadan önce, "Bazıları Enforcer işinde bir Kan Meclisi üyesinin seninle olmasının muhtemelen akıllıca bir hareket olmadığını söyleyebilir," dedi. "Kan emiciyi de unutmayalım. Gündüzgezenler şu anda bize karşı. Birinin önünde meclis işleri hakkında konuşmamalıyız."

"Anastasia bize karşı değil," dedi Laura. "Onları tehlikeye atacak bir şey olmadığı sürece bizi Klanına ispiyonlamayacaktır."

"O kadar güvenmediğim için beni bağışlayın." Ben'in yüzü bulutlandı. "Aramızdaki ateşkesi bozmak kötü bir davranıştı, özellikle de Dogaru iblislerin durumunun giderek daha karmaşık bir hal aldığını bizim kadar iyi biliyorken."

Anastasia gözlerini kısarken dudakları dişlerini gösterecek kadar aralandı. Ben'e yaklaştıkça odada gerginlik artıyordu. Az önce onun tarafını tutmuş olmama rağmen, bir büyücüye zarar vermesine izin veremezdim. Kendini birden fazla şekilde kanıtlamıştı ama o hâlâ Anastasia'ydı. Ve gerekli gördüğünde şiddet kullanmaktan çekinmiyordu. Umarım şu an o zamanlardan biri olmazdı.

"Dinle büyücü," diye tısladı. "Doğaüstü ırklarımız arasındaki inancı bozan *senin türündü*. Biz değil. Ve sizden önceki Büyücü bize karşı komplo kurduğunda, hepinize bir şans daha verdik. Bunu geri ödemek için büyücüler bize karşı ikinci kez komplo kurdular. Christian'ın tek yaptığı ateşkesi bozmak olduğu için şanslısınız. Cinayete daha fazla cinayetle karşılık verme hakkı vardı."

"Sanırım bunu kendin yeterince iyi hallettin," dedi Ben, onun yoğun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık vererek. "Eğer sen olmasaydın, şu anda Kan Meclisi ile işler bu kadar gergin olmazdı. Sebepleriniz ne olursa olsun, Piper'ı öldürmek yarardan çok zarar getirdi."

Anastasia ayağa kalktı, Ben'e bakarken vücudu titriyordu. Gözlerinde kırmızının titreşmesi, birinin boynunu kırmasına iki saniye kaldığını gösteriyordu. "Sevgili kan büyücüleriniz düzinelerce akrabamı öldürdü. Ben bir tanesini öldürdüm."

Ayrılıkçı meclis iblisler üzerinde kontrol sağlamaya çalıştığında Anastasia bana, Nathan'a, Laura'ya ve Ben'e eylemleri konusunda onlarla yüzleşmemize yardım etmişti. Sonuç olarak, grubun lideri o iblisleri bize saldırmaya zorlamaya çalışmıştı. Bir şekilde karşı koymayı ve yaratıkları kendi diyarlarına geri sürmeyi başarmıştık - ya da biz öyle sanmıştık. Sonunda, Anastasia ayrılıkçı meclisin liderinin boğazını keserek intikamını alana kadar hepimizin yara almadan kurtulacağını düşünmüştüm.

O zaman dehşete düşmüştüm, ama daha sonra benzer bir şeyi benim de yaptığımı fark ettim. Dorian'la ilk ortak olduğum zamanlarda, iblisleri bağlamak ve kontrol etmek için Profesör Wagner'le birlikte çalışan büyücü Vincent'la yüz yüze gelmişim. Hem kendimi hem de dünyanın geri kalanını korumak için onu öldürmüştüm. Anastasia'nın eylemlerine göz yummasam da, nereden geldiklerini anlıyordum, özellikle de onun dünyasında intikam adalet demektir. Piper'ın Slayerville'i yakarak düzinelerce vampiri içeride hapsedip alevler içinde öldürdüğü zaman yaptığı yanlış düzeltmenin yoluydu. Dogaru Klanı kulübü yeniden inşa edebilmiş olsa da, kaybedilen hayatları asla geri alamayacaklardı.

Laura vampirin elini tutarak, "Anastasia," diye fısıldadı.

Gözlerini kırptırdı ve arkadaşına baktı. Yüz ifadesi değışti, saf öfke yerini başka bir şeye bıraktı. Acı, korku ve sağlıklı bir dozda ani bir sakinlik. Vücudundaki titreme durdu ve gözlerindeki ateş yavaşça azaldı. Sertçe yutkunarak tekrar yere yerleşti, ancak Ben ile arasında geniş bir alan bırakmaya dikkat etti.

Anastasia sonunda, "Titrek ittifakınıza dört elle sarılıyorsunuz ama belki de Kan Meclisi'yle bağlarınızı koparmanız sizin yararınıza olacaktır," dedi. "Bu dünyada iyi olan her şeyin onlar olduğunu sanıyorsun ama değiller. Yanlış tarafı seçtiniz."

"Peki hangi taraf haklı?" Ben sordu. "Senin tarafın mı? Gündüzgezenler mi? Şiddet ve kan isteyen yaratıklar mı?"

"Kan büyücüleri de şiddet ve kan ister," dedi Anastasia buz gibi bir gülümsemeyle. "Ve seni kullanmayı bitirdiklerinde, seni diri diri yakarlar."

CHAPTER 4

Dorian gözleri Anastasia ve Ben arasında gidip gelirken yavaşça, "Pekâlâ, konumuza dönelim," dedi. Belli ki çözülmemiş pek çok sorun vardı ama şimdi onları çözmenin zamanı değildi. Asi büyücülerden oluşan bir çetenin tutsaklarıydık ve bizi -ve tüm binayı- ele geçiriyorlardı, Görünüşe göre tanrıça nereye gittiğini biliyordu. Hızlıca bir plan yapmamız gerekiyordu. "Ben, bize kaçakçılıkla ilgili neler olduğunu anlatmalısın çünkü bu isyancıların burada bir şeyler olduğu iddia edilen bir zamanda ortaya çıkmaları tesadüf olamaz."

Ben içini çekti ve gözlerini kapadı. "Pekâlâ, size anlatabileceğim kadarını anlatacağım ama daha fazlasını değil. Cadılar meclisi Mavi Ay Tavernası'ndan bir şey kaçırıldığına dair bir ihbar aldı. Önemli ve tehlikeli bir şey. Kim tarafından ya da nasıl yapıldığını söylemediler. Kan Meclisi bunu engellemek istedi ve sanırım isyancılar da bunu yapmayı umuyordu."

"Tamam. Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Dorian başını sallayarak. "Zoe, bize bu konuda ne söyleyebilirsin?"

"Yani, eğer birisi Mavi Ay Tavernası'ndan tehlikeli bir şey kaçırıyor olsaydı, bunu size çoktan söylerdim," dedim kaşlarımı çatarak. Ve ben fark etmeden bunu nasıl yapabileceklerini hayal bile edemiyorum. Bu hafta her gece buradaydım. Üniversite şu anda tatilde, bu yüzden burası oldukça ölü. Birkaç vampir geldi ama müşterilerimin çoğu insandı. İçtiler, dans ettiler ve evlerine gittiler." Omuz silktim. "Hiç şüpheli bir şey yok."

Dorian tekrar Ben'e döndü. "Bakın, bazı şeyleri gizli tutmaya çalıştığınızı biliyorum ama nesnenin kendisi hakkında biraz daha ayrıntı verebilirseniz yardımcı olabilirim. Ne kaçırıyorlardı?"

"Sana söyleyemem," dedi Ben başını hızlıca sallayarak. "Bu emirlere itaatsizlik olur. Ve evet, konseyin emirlerine bir kez karşı geldiğimin farkındayım ama bunu bir daha yapamam. Üstat bunu açıkça belirtti."

"Ne aradıklarının gerçekten bir önemi var mı?" Anastasya sordu. "Biz zaten tutsağız. O lanet şeyi bulmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Tehlikeliyse, ellerine geçmediğinden emin olmalıyız," dedi Dorian, her zaman elindeki göreve odaklanarak. Baştan aşağı bir İnfazcı'ydı, her zaman kendi güvenliğinden çok meclisin neye ihtiyacı olduğuyla ilgilenirdi. Çoğu insan buradan nasıl çıkacağını düşünmeye çalışırdı. Dorian değil. "Magister'ı arayıp durumumuz hakkında bilgi vereceğim. Eminim neler olduğunu öğrendiğinde detayları paylaşmayı kabul edecektir."

Dorian cebinden telefonunu çıkardı ama arama yapmaya çalıştığında kaşlarını çatı. Başını sallayarak telefonu yere fırlattı. "Servis yok."

Laura ve ben hemen telefonlarımızı kontrol ettik ama aynısını bulduk. Çubuk yok, hiçbir şey yok. Her ne büyü

Bu büyücüler bizi dünyadan tamamen kopuk bir yere koymuşlardı. Bu düşünce tedirginliğimi bir kademe daha artırdı. Hangi cehennemdeydik? Ve bizi nereye götürüyorlardı?

"Bu büyünün ne olduğunu bilen var mı?" Zemin, gittiğimiz büyülü yolda başka bir hız tümseğine çarptığında yüzümü buruşturarak sordum. "Büyücülerin koca bir binayı taşıyabildiğini hiç bilmiyordum. Buna bir tür seyahat büyü mü diyorlar?"

"İki farklı türde seyahat büyü var, gerçi daha önce duymamış olmana şaşırdım," dedi Ben başını kaldırıp benimkilerle göz göze gelerek. "Biri bir büyücünün gölgeler aracılığıyla dünya üzerinde hareket etmesini sağlar, ama bunu sadece gölge büyücüler yapabilir." Bakışındaki anlam bir anda netleşti. Gizli bir gölge büyücüsü olarak bu tür büyülerini bilmem gerekirdi ama şimdiye kadar sadece bir avuç büyü üzerinde çalışmıştım. Büyülerimi kullanmanın tehlikeli olduğunu düşündüğüm için ağırdan almak istemiştim. "Diğer yolculuk büyü de bu. Işık dalgalarıyla hareket ediyoruz ve görünüşe göre tüm binaları yanlarında götürmenin bir yolunu bulmuşlar."

Dorian başını sallayarak, "Işık Dalgaları," dedi. "Demek bunlar Güneş Meclisi üyeleri."

"Eski," dedi Ben. "Bugünlerde herhangi bir meclise bağlılık yemini etmeyi sevmiyorlar. Elimizdeki güç yapılarını yıkmak için güçlerini birleştirmek gibi saçma sapan şeyler. Adama yapışın."

"Güneş büyücülerinin kendi içlerine kapanmayı sevdiklerini sanırdım. Barışseverler falan," dedim. İblis savaşı sırasında, güneş büyücülerini canavar yaratıklara karşı savaşmak için bize katılmışlardı ama kazandığımızda ittifaka katılmayı reddetmişlerdi. Tarafsız kalmak istediklerini iddia etmişlerdi ama neden tarafsız kaldıklarını hiç anlamamıştım. Zaten bizim tarafımızda savaşmışlardı. Neden tekrar savaşma sözü vermesinler ki?

Ben'in genellikle rahat olan yüz ifadesini bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Onların zararına barışseverlik. Olaylara karışmak zorunda kalmadan önce sadece bir süre olayların dışında kalabilirler. Şu anda bize yardım etmeyi reddettiklerini biliyor muydun? Boston sokaklarında iblisler cirit attıktan sonra bile mi?"

Dorian boğazını temizledi. "Ne olursa olsun, asıl mesele şu ki evet, Zoe. Güneş Meclisi üyeleri barışseverdir. Ancak bu isyancılar meclislerini terk ettiler, bu yüzden normal bir güneş büyücüsü gibi olmalarını beklemezdim."

"Pekâlâ, bu kadar sohbet yeter," dedi Ben, aniden yerden kalkarak. "Barın kontrolünü geri almamız ve onu eve geri götürmemiz gerekiyor. İlk raundu kazanmış olabilirler ama Anastasia da dahil olmak üzere beş kiçiyiz ve sadece altı ya da yedi kiçiydiler. Eğer onlara sürpriz yaparsak, kazanmamamız için hiçbir neden yok."

Laura, "Tabii aradıkları şeyi çoktan ele geçirmediyse," dedi.

"Güven bana. Yapmadılar," dedi Ben. "Şimdi, Dorian ve ben önden saldırıyı yöneteceğiz, Laura ise silahlarımızı bulmak için arkadan gelecek. Onları tekrar elimize geçirdiğimizde, büyümüzün tüm gücüyle isyancıların peşine düşebiliriz. Anastasia, vampirlerin yaptığı her şeyi yapabilirsin ama lütfen kimseyi öldürmemeye çalış."

"Peki ya ben?" Kaşlarını çatarak sordum. "Bir sürü iyi büyüm var-"

Hem Dorian hem de Ben hep bir ağızdan "Hayır," dediler. Dorian bana özür dileyen bir gülümseme attı ama Ben devam etti. "Güçlerini görmelerini engellemek istiyoruz. Bunun yerine, kapıyı açmak için kilit açma aletini kullandıktan sonra bir şaşırtmaca yaratacağın, böylece onları gafil avlayabileceğiz. Belki büyüyü durdurmak için bir kapıdan ya da pencereden atlayacakmış gibi davranabilirsin."

"Bekle, bunu yapabilir miyim?" diye sordum. "O halde arka kapıdan çıkıp bunu hemen durdurabilirim."

"Bu çok asilce bir davranış olurdu ama yapamazsınız," dedi Ben. "Binanın daha fazla ilerlemesini engeller ama bu sırada seni de öldürür."

"Not edildi." Başımı salladım. "O zaman kesinlikle dikkat dağıtma seçeneğini uygulayacağız."

W Derin bir nefes alarak deponun kapısını hafifçe açtım ve bara süzüldüm. Asiler vardı Hepsi müzik kutusunun etrafında kümelenmiş derin bir sohbete dalmışlardı. hareketler onların bakışlarını yakalayamadı. Şimdi saldırımızı başlatmak için mükemmel bir zaman. Dikkatlerini dağıtmaya gerek yok. Onlar bizim yerimize birbirlerine bu kadar odaklanmışken olmazdı. Ama onların sözleri, diğerlerine işaret vermeden önce duraksamama neden oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, Ryker. Burada her şeyi berbat ettin," dedi Gigi. Tüm isyancılar maskelerini atmıştı ve bu kadın tam bir Güneş Meclisi üyesiydi. Uzun, dalgalı sarı saçları, en açık renk gözleri ve tenini kaplayan çillerden oluşan takımyıldızları vardı. "İstihbaratınız silah konusunda çok yanlış."

Silah mı? Kaşlarımı çatarak depo odasının kapısına baktım. Ben'in çenesini kapalı tutmasına şaşmamalı. Eğer işin içinde bir silah varsa, bu ciddi bir bela anlamına gelebilirdi. Ama düşünmeden edemedim, o kadar yer varken nasıl olmuştu da bir silah Mavi Ay Meyhanesi'ne gelmişti? Herkese defalarca söylediğim gibi, bu hafta neredeyse hiç durmadan buradaydım. Biri barıma büyümlü bir bomba sokmuş olsaydı fark ederdim.

"Kaynağım güvenilir," diye ısrar etti Ryker. "Silahın burada olacağını söyledi, o yüzden aramaya devam etmemiz gerekiyor."

"Kaynağınız şu Kan İnfazcılarından da bahsetti mi? Ya da bir vampirin etrafta gizleniyor olabileceği gerçeğinden?"

"Kaynağım medyum değil. İnfazcıların bundan ne zaman haberdar olacağını bilmenin bir yolu yoktu. Ve burada vampirlerin varlığı oldukça yaygın bir bilgi. Sadece bir tane olduğu için şanslıyız diyebilirim ve o da Zoe'nin arkadaşına karşı zaafi olan kız."

"O silaha ihtiyacımız var Ryker," dedi Gigi. "Cemaatlere karşı saldırımızı başlatabilmemizin tek yolu bu. O olmadan hiç şansımız yok."

Kalbim göğsümde sertçe çarparken, yavaşça depoya geri döndüm. Dorian ve Laura kapının iki yanında tünedikleri yerden kaşlarını çatıyorlar.

"Neler oluyor?" diye sordu ortağım. "Neden dikkat dağıtıcı bir şey yapmadın?"

"Konuşmalarına kulak misafiri oldum ve hepinizin ne söylediklerini bilmek isteyebileceğinizi düşündüm." Bakışlarımı Ben'e yönelttim. "Bir silah aradıklarını söylediler. Bu doğru mu Ben?"

İç çekerek başını salladı ve gözlerini kapattı. "Sanırım kedi çantadan çıktı. En azından benden duymadın."

"Bize ne işe yaradığını söyler misin?" Dorian Ben'e doğru yaklaşırken sordu. "Gizli konuları gizli tutma kararlılığınızı anlıyor ve saygı duyuyorum ama bu silahın ne işe yaradığını bilmemiz gerekiyor Ben. Özellikle de hâlâ bu barda bir yerde olduğuna inanıyorsan."

Ben tereddüt etti ama sonra uzun ve yorgun bir iç geçirdi. "Siz üçünüz beni hep zor durumlara sokuyorsunuz, değil mi? Size söylemekten nefret ediyorum ama silahın ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok, sadece tehlikeli olduğunu ve düşmanların eline geçmemesi gerektiğini biliyorum. Bugünden sonra isyancıları kesinlikle düşmanımız olarak görüyorum."

"Onu bulamadılar ve Kan Meclisi İnfazcıları da bulamadı," dedim. "Belki de burada değildir. Burada olduğunu sana kim söyledi?"

"Belzus."

Gözlerim yemek tabağı büyüklüğünde açılırken neredeyse boğuluyordum. "Belzus sana Mavi Ay Tavernası'ndan bir silah kaçırıldığını mı söyledi?"

"Onu yanlışlıkla cinayetle suçladığımız o talihsiz olaydan sonra, Fae'lere bir zeytin dalı uzattık. Her nasılsa, bir şey diğerine yol açtı ve Wagner'in izini sürmemize yardımcı olmak için bize orada burada bilgi sağlıyor. Şimdiye kadar bize verdiği her şeyin doğru olduğu kanıtlandı."

Dorian kaşlarını çatarak, "Bahsettiğimiz şey Fae'ler," dedi. "Konseyin onlarla tekrar çalışmayı kabul etmesine şaşırdım."

"Belzus'un art niyetleri olacaktır," dedim. Buradaki herkes arasında bunu bilmem gerekirdi. Yıllar önce işaretlenmemiş bir cadıydım ve büyümle ilgili en ufak bir sorun olduğunun farkında bile değildim. Elbette, karanlığın ve gölgelerin çekimini içimin derinliklerinde hissetmiştim ama bunun normal olduğunu düşünmüştüm. Yaşayan her insanın -büyücü olsun olmasın- zaman zaman hissettiği bir şey. O zamanlar kiralık büyücü olarak çalışıyordum - para karşılığında iblisleri kovan biri idim, ama çoğu zaman kovacak iblis bulamıyordum.

Uzun lafın kisası, Belzus sonunda beni mezarlığındaki bir mahzenden bir iblisi kovmam için tuttu. Bu olay gerçekleştiğinden beri içimde sarsılmaz bir his vardı. Bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu elbette, ama her şeyin sadece sayfada yazandan daha fazlası olduğundan emindim.

Her ne sebeple olursa olsun, Belzus'un o iblisi bir şekilde kasıtlı olarak mahzenine koyduğunu hissediyordum. Sırf beni işe alabilmek ve güçlerimi cadılar meclisi işareti tetikleyecek kadar yoğun kullanmam için zorlayabilmek için. Ne de olsa bana bunu dünyadan nasıl gizleyeceğimi söyleyen *oydu*. Şimdi, gerçeği gizlemek için gerçek olanın üstünde sahte bir işaret vardı ve eğer o olmasaydı, orada olmayacaktı.

Her şeyi o ayarlamıştı. Neden? Hiçbir fikrim yoktu.

Meclisin bu gizemli silahı bulmasına yardım ettiğini duymak? Tedirginliğimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Eğer Belzus işin içindeyse, burada gerçekten neler döndüğünü bilemezdim.

"Konsey söz konusu risklerin farkında, ancak fae'ler yalan söyleyemez," dedi Ben. "Eğer Belzus silahın burada olacağını söylediye, o zaman burada bir yerde olmalı."

"Yalan söyleyemezler ama kesinlikle gerçeği çarpıtabilirler," dedim. "*Tam olarak* ne söyledi? Kendi sözleriyle."

Ben'in gözleri parladı ve bakışlarını bana yöneltti. "Dedi ki, 'Mavi Ay Tavernası düşmana tehlikeli silahlar kaçırmak için kullanılıyor. Eğer yanlış ellere düşerlerse, iblis savaşı endişelerinizin en küçüğü olacaktır. Gözünüzü Zoe Bennett'ten ayırmamanızı tavsiye ederim. Görüldüğü kadar masum değil.'"

İçimde bir öfke fırtınası koptu ve ellerimi iki yanımda birleştirdim. "Bu tamamen saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Neden silah kaçakçılığı yapayım ki? Bunca aydır bu yüzden mi bir kenara atıldım? Düşmana silah sağlamaya çalıştığımı düşündüğünüz için mi?"

Ben'in yüzü beni öfkeli bir şekilde dinlerken sakın bir maske gibiydi ve sonunda cevap verdiğinde sesi hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Kabul ediyorum, kesinlikle bunun bir parçasıydı. Silah kaçakçılığı yaptığından şüphelenilen birinin aktif olarak davalar üzerinde çalışacağına güvenemeyiz."

Tartışmamız Anastasia'nın hafif kahkahasıyla kesildi. "Hepinizle keman gibi oynuyor, tıpkı Fae'lerin yaptığı gibi. Eğer dikkat etseydiniz, Zoe'yi hiçbir şeyle suçlamadığını fark ederdiniz. Sadece onun masum olmadığını söyledi ki sanırım hepimiz bunun farkındayız. Bu mu?" Elini depoda ve isyancıların arama yaptığı kapıya doğru salladı. "Tüm bunların olmasını Fae istedi ve Zoe'nin burada olmasını istedi."

"Ama neden?" Laura gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaparak sordu. Anastasia'ya

bakarken gözlerinde bir hayranlık parıltısı vardı. Vampir her zaman bizden bir adım önde gibi görünüyordu. Bütün o ekstra

Dünyada geçirdiği zaman ona biraz daha bilgelik katmıştı ve doğaüstü dünyayı hepimizden daha iyi anlıyordu - belki Dorian hariç. Laura en başından beri ona çekilmişti ve birlikte geçirdikleri onca zaman aralarındaki sevgiyi daha da artırmıştı.

"Bilmiyorum." Anastasia omuz silkti ve metal raftan bir şişe ucuz şarap alıp kapağını açarak sıvının yarısını içti. Kadehi yüzünden çektiğinde, ağzını ruj gibi hafif bir kırmızı sıvı lekesi kapladı. "Tahmin yürütecek olsam, Zoe'nin bu aptal isyancılarla temasa geçmesini istediğini söyledim. Onlardan kazanabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Peki ya silah?" Ben sordu. "Zoe söz konusu olduğunda mantığınızı anlayabiliyorum ama o açıkça bir silah olduğunu söyledi. Ve bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil."

Laura kaşlarını kaldırarak, "Belki de Zoe'nin kendisini kastetmiştir," dedi. "Gölge büyüü geçmişte bir silah olarak görülmüştü."

Dorian başını sallayarak, "Bu, neden kimsenin henüz bir şey bulamadığını açıklıyor," dedi. "Bulamazlar, çünkü silah bir şey değil. O bir insan."

"Biliyor musun, tüm bunları biraz aşağılayıcı bulmam gerektiğini hissediyorum, ama mantığını görebiliyorum." İç çekerek raflara yaslandım. "Ben lanet olası bir silahım."

"Eğer sen bir silahsan, ben de bir silahım." Anastasia göğsünü kabarttı. "Bu sadece belalı olduğumuz anlamına geliyor."

Kendimi bildim bileli ilk kez Anastasia'ya dönüp gülümsedim. Bazen korkunç, çoğu zaman da vahşi bir doğaüstü varlık olan Anastasia, kanı iyi bir kokteylden daha çok seviyordu ama kısa sürede dünyada güvendiğim tek insanlardan biri haline gelmişti. Hayat bazen gerçekten de tuhaf yönlerde sapabiliyor.

Ama Laura'ya doğru döndüğümde, onun benim durumla ilgili kaygısız bakış açımı paylaşmadığını gördüm. Dudaklarının kenarlarında sıkıntılı bir ifade belirdi ve uzun sarı bir saç telini parmağının etrafında döndürdü. "Eğer bunu çözebilirsek, onlar da bulmacanın parçalarını bir araya getirebilirler, özellikle de bizi bir süre üslerinde esir tutarlarsa."

Dorian da Laura'nın kaşlarını çattı. "Haklısın. Zoe'nin güçlerinde bir tuhafılık fark ederlerse, bu sonuca çok çabuk varabilirler."

Laura ayağa kalktı. "Üslerine varmadan önce hemen harekete geçmeliyiz."

CHAPTER 5

"Birine verebileceğim bir şey var mı?" Depo odasının kapısını açıp sanki buranın sahibiymişim gibi ana odaya girerken cıvıldadım. Çünkü şu anda burası benim sayılırdı. Şaşkınlık ve endişe dolu bakışları görmezden gelerek kırık parçaların üzerinden geçtim ve arkadan bir shot bardağı kaptım büyüünün saldırısından kurtulmuş pahalı bir viski dolduruyordu. Bir yudumda, yatıştırıcı sıvı boğazımdan aşağı indi ve bardağı bardağın üzerine çarptım.

Sıvı cesaret en iyisiydi.

"Bu şeyi kesinlikle tavsiye ederim," dedim memnun bir iç çekişle. "Bunu saklıyordum çünkü buraya gelen hiç kimse pahalı içki istemiyor. Hatta hiç kimse bunu sipariş etmedi. Ama bu barın Boston'a asla geri dönmeyeceğini anladığımdan beri, iyi malları açabilirim."

Ryker gözlerini kıstı ve bana doğru tepindi. "Depodan nasıl çıktın sen?" Gözleri vücudumu taradı. "Hançerlerini ve tebeşirini aldık. Büyü yapman imkânsız."

"Peki." Sıvıyı başka bir bardağa doldururken omuz silktim. "Onun yerine buraya gelmeye karar verdim. Şanslıyım ki, elimde birkaç büyülü olmayan numara var. Kilit açma yeteneği gibi. Ev ödevini yapmış olsaydın bunu bilirdin. Viskiyi denemek ister misin?"

Gülümseyerek shot bardağını barın üstünden kaydırdım. Ryker'ın çatık kaşları yüzünde donup kalmıştı ama merakı onu alt etti. Bardağı kaptı ve tekrar ağzına götürdü. İçkisini bitirdiğinde yüzünde minnettar bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Burada oldukça güzel bir içki var."

"Ryker!" diye bağırdı diğer asilerden biri, sert ve yıpranmış yüz hatlarına sahip uzun boylu bir tank adam. "Cidden, bugün sana ne oldu böyle? Önce görevi batırdın, şimdi de mahkûmumuzla içiyorsun."

"Peki bunun ne zararı var, ha?" Ryker isyancı arkadaşlarına doğru dönerken omuz silkti. "Bizi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Büyü yapmayı deneyebilir ama kılıcı ve tebeşiri elimizde."

"Aslında yapabileceğim *bir* şey var," dedim çeneme vurarak. Gerçek şu ki, eğer istersem sağa sola büyü fırlatabilirdim. Çoğu büyücü büyülerini yapmak için rünlere ve hançerlere güvenirken, gölge büyücüleri bu sınırlamaları yaşamazdı. Bir parçam hep nedenini merak etmişti. Gücümüzü bu kadar farklı kılan neydi? Büyümüzü bu kadar güçlü yapan neydi? Ama bu sorunun cevabının henüz duymaya hazır olmadığım bir cevap olduğuna dair bir his vardı içimde. Her neyse, karanlıkla ilgiliydi.

Ryker kendine bir kadeh daha doldururken dudaklarını büktü. "Eğer beni yumruk yumruğa dövüşte yenebileceğini düşünüyorsan, denemeni memnuniyetle karşılarım."

"O değil," dedim hınzır bir gülümsemeyle, ön kapıya yaklaştıkça yaklaşırken. "Gerçi ben

görüldüğümde çok daha güçlüyüm. En iyilerle antrenman yapıyorum, biliyorsun."

"Dorian Kostas," dedi Ryker başını sallayarak. "Ayakları üzerinde iyi duruyor, hakkını vereyim." "Demek adını duydun," dedim.

"Doğüstü dünyasında iyi tanınır," dedi Ryker. "Ve evet, seni eğittiğini ve dolandırıcılık geçmişin olduğunu biliyorum. Şimdi sana söylüyorum tatlım, bana karşı hiç şansın yok, özellikle de ekibim yanımdayken. Nasıl dövüşüleceğini biliyor olabilirsin ama benim gücüm ve kuvvetim seninkinin en az iki katıdır. Kılıcımın hâlâ bende olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Omuz silktim ve dudaklarıma sahte bir kaş çatma ifadesi yapıştırdım. "Muhtemelen haklısın. Ne korkunç bir hayal kırıklığı. Bu durumda, kazanma şansım olmadığına göre sanırım uğruna yaşayacak pek bir şeyim yok. Bana gerçekten başka seçenek bırakmadın. Ne yapmalıyım biliyor musun? Her şeyi hemen şimdi bitirmeliyim. Bu kapıyı aç ve seyahat sihrinin parlak ışıklarına atla."

Omuzlarımı çökertip kapıya doğru döndüm ve parmaklarımı kapı koluna dayadım. Ryker bir çığlık attı ve elindeki kadehi bardağın üzerine bıraktı. Saniyeler içinde yanıma geldi ve beni yana doğru çekerken eli bileğime dolandı, yüzünde endişe ve korku vardı. Mürettebatından birkaç kişi arkasından yaklaştı, kılıçlarını göğsüme doğru kaldırmışlardı.

"Deli misin sen?" Ryker sordu. "Eğer dışarı atlarsan, seni öldürür. Hatta hepimizi öldürebilir."

"Neyse ki işin o noktaya geleceğini sanmıyorum," dedim gülümseyerek yumruğumu sert bir şekilde

Duvar. Bir kez, iki kez ve sonra iyi bir önlem için üç kez.

İşaretimle birlikte depo odasının kapısı açıldı. Dorian, Anastasia ve Ben yanlarında olduğu halde hücumla geçti. Laura arkayı kollarken, gözleri kılıçlarımızı sakladıkları masayı bulmak için odayı tarıyordu. Dorian fiziksel saldırıya odaklanırken, o da silahları kapacak ve durumu tersine çevirecekti.

Arkasındaki kargaşayı duyduğunda Ryker'ın gözlerinde bir farkındalık belirdi. Başını hafifçe salladı ama sinirlenmek yerine gülümsemekle yetindi; beklediğimin tam tersi bir tepkiydi bu. "Bilmem gerekirdi. Beni senin hakkında uyarmışlardı. Söylediğin hiçbir şeye itibar etmememi söylediler. Küçük şaşırtmacanda iyi iş çıkardın. Ne yazık ki senin için işe yaramayacak."

"Kalkanlar!" Ryker asi mürettebatıyla birlikte dönerken seslendi. Dorian ve Anastasia ileri atıldılar ama daha odanın yarısını bile geçmeden saf beyaz bir patlama etraflarını sardı. Vücutları duvara çarptı ve sanki yanlamasına bir tramboline çarpmışlar gibi geriye savruldular.

Büyülü bir enerji parıltısı içinde, duvar odanın etrafında dairesel bir hareketle uzandı ve hem Laura'yı hem de Ben'i yakaladı. Duvarın uçları sonunda birleşti ve saf parlak bir ışıkla titreyen dairesel bir hapisane hücresi yarattı. Dorian homurdandı ve yumruğunu duvara vurdu, ama eli sadece çarpmanın etkisiyle geri sekti. Kapana kısılmışlardı. Ben de burada oldukça sinirli görünen birkaç asiyle sıkışıp kalmıştım.

Ryker kaşlarını kaldırarak bir kez daha bana doğru döndü. "Gördünüz mü? Biriniz kaçmaya kalkışırsa diye rünlerimizi hazırlamıştık. Şimdi, kapıdan atlamakla ilgili ne diyordun?"

Tek yapabildiğim asiye kaşlarımı çatmaktı. Blöfümü görmüştü, bu da bu raundu kazandığı anlamına geliyordu. Şimdilik.

CHAPTER 6

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ryker bana aralık dişli bir gülümseme attı. Bu adam açıkça isyancıların lideriydi, en azından bu grubun. Kendine güven, rahatlık ve kararlılık yayıyor, koyu renk gözleri derin bir zekâyı yansıtıyordu. "Şimdi şöyle olacak. Sen ve arkadaşların burada Biz kampa varana kadar korunacağın depo odasına döneceksin. Bir yanlış hareket daha yaparsan seni bayıltmak zorunda kalacağız. Bunun hoş bir his olmadığını duydum."

Kendini beğenmişliği kanımı kaynattı ama emirlerini uygulamaktan başka çarem yoktu. Asiler arkadaşlarımın her birini teker teker kalkanlı duvarın dışına çıkarırken ben ayak sürüyerek depo odasına geri döndüm. Hepimiz sinirli ve huysuz bir şekilde odaya geri döndüğümüzde, Ryker asi ekibine odaya yayılmalarını işaret etti.

"Hazır buradayken, araştırmamıza devam edebiliriz. Çantayı ver." Elini uzattı ve yanımdaki postacı çantasına bir bakış attı. Vardiyalarım sırasında onu genellikle depo odasında tutardım ve iş çıkışı eğitim için doğruca Dorian'ın dairesine gitmeyi planladığımdan, Wagner'le ilgili İnfazcı araştırmalarıyla tıka basa doluydu. Konsey beni davadan almış olabilirdi ama ben kendi başıma araştırmayı bırakmamıştım.

"Evet, hiç sanmıyorum." Asi Ryker'ın iblisler üzerine yaptığım araştırmaya el atması isteyeceğim son şeydi. "Hiçbir şekilde eşyalarımı karıştırmana izin vermeyeceğim."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı ve sonra parmağını yanındaki asiye doğru salladı. "Gigi, bıçağını şu adamın boğazına day..." Bakışlarını Ben'in üzerinde sabitlemeden önce grubu taradı. "İşte bu."

Gigi uzun saçlarını omzunun üzerinden salladı. Başını sallayarak Ben'in arkasında durdu ve soğuk, çelik bıçağı Ben'in boynuna, sertçe yutkunurken sallanan Adem Elması'nın tam üzerine yerleştirdi. Kargo pantolonunu yumruklarıyla kavrarken yüzü bembeyaz kesildi. Kemik Meclisi'nin en genç, en çelimsiz ve en sıska konsey üyesi olan Ben, bu tür şeyler için biçilmiş kaftan değildi. Denedi. Gerçekten denedi. Ama masa başında olmak, bir bıçakla tehdit edilmekten çok daha iyiydi.

"Çantayı bana ver, yoksa Gigi kesmek zorunda kalacak."

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yapamazsın. Unutma, bize saldırdığın sırada dışarıda seni izliyordum. O İnfazcılardan hiçbirini öldürmemek için büyük bir özen gösterdiğinizi fark ettim, üstelik en ufak bir geri çekilme göstermedikleri halde. Ciddi bir kavganın ortasındayken bile *ne* onları *ne* de bizi öldürmediysen, Ben'i de içinde değerli hiçbir şey olmayan lanet bir çanta için öldürmezsin."

"Hmm. Yanlış seçim yapmışım." Asinin gözleri benim kızgın yüzümden Dorian'ın çatık kaşlarına kaydı ve Anastasia ile Laura'ya kaydı. "Manzara değişikliği zamanı, Gigi. Onun yerine buradaki kızı dene. Cadıyı. Vampiri değil."

Gigi bıçağını Ben'den alıp Laura'ya doğru kaydırduğunda kalbim göğsümde sarsıldı ve sakın dış görünüşüm yere düştü. Dondum kaldım, gözlerimi en iyi arkadaşımın boğazındaki bıçak yerine asinin yüzüne odakladım. Paniğimi, korkumu ve telaşımı görmesine izin veremezdim. Eğer görürsem, kazandığını anlayacaktı.

"Şimdi dikkatinizi çektiğimizi görebiliyorum." Asi gülümsemedi. Bunun yerine parmaklarını çantaya doğru salladı. "Bunu zorlaştırmak için bir neden yok. Hiçbirimiz bunu istemeyiz. Hakkımızda ne duymuş olursanız olun, biz korkunç insanlar değiliz. Eğer kayıpları önleyebilirsek, önleyeceğiz. Tek istediğimiz o Kan Meclisi İnfazcılarını bardan çıkarmaktı. Onları öldürmek için bir sebep yoktu. Ve gördüğüm kadarıyla sizi öldürmek için de bir sebep yok. O yüzden lütfen bize bir sebep vermeyin. Çantayı teslim et."

Tüm nefesim ve meydan okumam şiddetli bir nefes verişle boğazımdan fırladı. Dişlerimi sıkarak sonunda en iyi arkadaşıma baktım. Asi, bıçağını Laura'nın boynuna sertçe bastırmıştı ve derisi korkunç bir kırmızı tonuna dönüşmeye başlamıştı. Bu adam blöf mü yapıyordu yoksa bir çanta yüzünden gerçekten cinayet işleyecek miydi bilmiyordum ama Laura'nın hayatıyla böyle bir kumar oynayamayacağımı biliyordum.

Mağlup bir iç çekişle çantayı kollarına attım. "İyi, pislik. Ama zamanını boşa harcıyorsun. Silahını orada bulamazsın."

Gözleri parladı. "Bir silah aradığımızı nereden biliyorsun?" "Belki de medyumumdur," dedim.

Gigi gözlerini devirdi ve bana ters ters baktı. "Muhtemelen viskiyi almaya gelmeden önce konuştuklarımıza kulak misafiri olmuştur."

"Nedir bu?" Ryker yığından boş bir kâğıt çekerek sordu. Göz gezdirirken kaşlarını çatı. "Neden bunlardan bir tane var sende? Ve nasıl? Sen Güneş Meclisi'nin bir üyesi değilsin."

"Bunun Güneş Meclisi'yle ne alakası var? Bu sadece boş bir kâğıt parçası."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Demek ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadan bu kâğıtla dolaşıyordun. Alışveriş listesi yapmak için kullanmadığın için şanslısın."

Gigi sayfayı taramak için yaklaştı. "Güneş Meclisi'nden olduğunu anlayabilirsin çünkü sol üst köşede küçük bir işaret var. Eğer bunu daha önce hiç görmediysen ya da aramadıysan, nasıl gözden kaçırdığını anlayabiliyorum." Uzun tımağıyla bir kir lekesi kadar küçük olan işareti işaret etti.

"Üzerinde yazan şey şüphesiz değerli ve potansiyel olarak önemli, ama sizde kalmasına izin vereceğim. Aradığımız şey bu değil." Ryker kâğıdı tekrar yığının üstüne koydu ve çantamın içine yerleştirdi. "Ayrıca, kimse bir Bıçak Kitabı'na tesadüfen rastlamaz. Her ne sebeple olursa olsun buna sahip olman gerekiyor."

"Özür dilerim ama gerçekten anlamıyorum," dedim. "O kâğıtta yazılı hiçbir şey yok." "Bıçak

Kitapları'nı gerçekten hiç duymadın mı? Gözlerimiz bu formdaki metni göremez," dedi Gigi. dedi. "Onu okumanın tek yolu, Güneş Meclisi'nin üssünün altındaki yeraltı tünellerinde bulunan Cadı Kılıcı'nın ışığını kullanmaktır. Ne yazık ki bir süre oraya gidemeyeceksiniz."

Ryker çantamı kollarıma attı ve Ben'in ceplerine doğru ilerledi. Sesimi alçaltarak Dorian'a döndüm. "Bunu daha önce hiç duymuş muydun?"

Başını salladı. "Kitaplardan birini hiç görmedim, yoksa Wagner'in koleksiyonunu ilk incelemeye başladığımızda tanıyabilirdim. Gigi ve Ryker haklı. Orada her ne varsa önemli, özellikle de Wagner bir şekilde ele geçirdiyse. Ne yazdığını bilmemiz gerekiyor."

CHAPTER 7

Aİsyancılar hem eşyalarımızı hem de depoyu didik didik aradıktan sonra, kötü planlarını tartışmak üzere dışarı çıktılar ve benim verdiğim viskiyi içtiler. Çok dikkatsizce geride bıraktı. Bizimle birlikte bir asi kaldı ve onun nöbet tutma yaklaşımı da odanın tüm çevresini saran şu aptal duvarlardan bir diğerinden ibaretti. Yani bizim için artık gizlice kaçmak yok.

Dorian dirseğimden tuttu ve beni özel olarak sohbet edebileceğimiz ya da bu durumda olabildiğince özel olabileceğimiz uzak bir köşeye çekti. Gözleri yüzümü taradı ve midem bir düzine kez alt üst oldu. Tuhaf bir şey beni ona yaklaştırdı, aklımın bir köşesinde hep var olan bir his. Sanki aramızda sihirli bir güç varmış gibi, daha önce hiç kimseye çekilmediğim kadar ona çekilmiştim.

"İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle, omzunun üzerinden asi muhafıza bakarak. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğimiz için çok üzgünüm."

"Elbette iyiyim. Şu ana kadar kapı kıran asilerden çok daha kötülerini yaşadım." Başımı arkaya eğerek ona baktım ve gülümsedim. "Ayrıca, beni hiçbir şeyin içine sürüklemedin. Eğer suçu birine atacak olsaydım, bu Belzus olurdu."

Dorian kaşlarını çatı. "Sence ne yapmaya çalışıyor?"

"Yaptığı şey bu," dedim iç çekerek. "Onunla tanıştığımndan beri kuklamın iplerini elinde tutuyor. Belli ki yaptıklarının ana bir nedeni var, ama keşke beni belli durumlara yönlendirmeye çalışmak yerine bunu bana doğrudan söyleseydi. Dürüst olmak gerekirse bu durum artık çok sıkıcı olmaya başladı. Eninde sonunda gölge işaretimi alacağımı iddia edebilirdi, ama bu?"

Dorian elini boynuma koydu ve başparmağı sahte kemik meclis izimi okşadı. Tüylerim diken diken oldu, vücudumda parlak bir elektrik çarpması meydana geldi. "Evet, ama sahte işareti almak için onu arar mıydın? Yoksa seni başka bir yere götürecek farklı bir karar mı verirdiniz?"

"İtiraf edip etmeyeceğimi soruyorsun," dedim usulca. Bir an için sorusunu düşündüm. Gölge işaretimi aldığımnda oldukça telaşlanmışım ve büyükannem bile beni kendince uyarmıştı. O zamanlar çok hastaydı ve hayatta kalmak için bana *ihtiyacı* vardı. Onu asla terk etmezdim ve Boston'da kalmak için ne gerekiyorsa yapardım, bu yüzden en başta yanılsamaya kapıldım. Ama belki de bunun bir seçenek olduğunu bilmeseydim, farklı bir seçim yapardım. Belki de kaçardım.

"Bilmiyorum Dorian," diye fısıldadım, karanlık ve fırtınalı gözlerine bakarak. "Eğer Belzus bana işaretimi gizlemek için illüzyondan bahsetmemiş olsaydı, burada nasıl kalabilirdim bilmiyorum."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Fae ne kadar korkunç olursa olsun, bizi bir araya getiren bir şey için öfkelenmeyi kendime yediremiyorum. Eğer o müdahale etmeseydi, asla tanışamayabilirdik."

Kalbim göğsümde sıkışırken keskin bir nefes aldım. Sonraki kelimeleri söylemek neredeyse imkânsızdı ama bir süredir söylemek istediğim bir şey vardı. "Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şey olabilir Dorian."

"Oh, Zoe." Eli köprücük kemiğimden çıkıp boynumun arkasına dolandı. Çenem göğsüne bastırana kadar beni daha da yakınına çekti. Derin gözleri yüzümde öyle bir yoğunlukla geziniyordu ki nefes alamadığımdan emindim. Ağzını benimkiyle buluşmak için indirdiğinde boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

Öpücük elektrikliydi. Sanki o da en az benim kadar bu anı düşünüyormuş gibi dudakları telaşlı bir çılgınlıkla benimkilere değdi. Göğsümü onunkine bastırdım, parmaklarım dalgalanan kaslarında gezindi. Vücudumdaki her hücre onun için ağrıyordu. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ruhumun bir parçası onun içindeydi ve onun ruhunun bir parçası da benim içimdeydi. Öpüşme derinleştikçe, içimde garip bir şey kükredi, sadece birkaç kez hissettiğim bir şey. Onu tatma arzusu. Onun kanını. Ve onun da benimkini tatması için.

Seslerin mırıltısı şehvetimi kırdı ve kendimi geri çekmek için tüm kontrolümü kullandım, göğsüm azalan nefeslerle kabardı.

"Zamanlamamız bir kez daha mükemmel," dedi Dorian bir elini yüzüne götürürken iç çekerek. "Seni duvara çarpıp kıyafetlerini parçalamaya ne kadar hevesli olsam da, şu an bunun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum. Ne yazık ki."

Haklı olduğunu bilmeme rağmen içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Tehlikeli asiler tarafından tuzağa düşürülmüş mahkûmlardık. Yine de bir şekilde bu, ona olan çekiciliğimi daha da artırıyordu. Kıyafetlerimi parçalamak istediğini söylemesinden bahsetmiyorum bile. Tüm vücudum tepki olarak şarkı söylüyor gibiydi. "Sadece bir iğne koyalım. Yine," dedim, ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı göstermemek için elimden geleni yaparak.

gerçekten öyleydi.

Dorian'ın boğazından yumuşak bir hırıltı daha çıktı ve boynumdaki kavrama sıkılaştı. Gözleri ateşle parlıyor, içimdeki arzuyu çalkalıyordu. "Pim uzun süre içinde kalmayacak, Zoe. Oyun oynamaktan bıktım. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Ve fırsatım olur olmaz, sonunda seni yatağıma götüreceğim."

Vücudum ürperdi ve yüzüme sıcaklık yayıldı. Yoğunluğu bunaltıcıydı ve tek odaklanabildiğim şey oydu. Tanrıça, söylediği şeyi yapmasını nasıl da istiyordum. O kadar çok gidip gelmiştik ki -ve o kadar uzun süredir- daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Sonunda onunla birlikte olma düşüncesi kalp atışlarımın titremesine neden oldu. Ya onun hayal ettiği gibi biri değilsem? Ben hayatında hiç bir erkekle birlikte olmamış yirmi bir yaşında bir kızken, Dorian yüz yıldan fazla yaşamış büyülmüş bir yaratıktı.

Onunla nasıl kıyaslanabilirim ki?

"Bu arada," dedi Dorian, "bu asi üssünü araştıracağız ve buradan olabildiğince çabuk çıkacağız. Sonra da Güneş Meclisi'ne gideceğiz çünkü o kâğıtta ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. İçimden bir ses bunun şu ana kadar yaşadığımız her şeyle bağlantılı olduğunu söylüyor."

CHAPTER 8

A Günler gibi gelen bir sürenin ardından zemin ayaklarımızın altından kaydı. Bar titreyerek durdu, o kadar sert fren yaptı ki yakındaki bir fiçı yana doğru devrildi ve yere çarptı. Yuvarlanırken

Gigi bize doğru eğildi ve kabı kalın sapından yakaladı.

"Bunu yanımızda götüreceğiz," dedi, saç perdesini omzunun üzerinden atarken gülümseyerek.

"Bunun parasını ödesen iyi olur," dedim. "Yoksa patron bunu maaşımdan keser."

Gigi fiçıyı kollarına alırken, "Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi. "Bütün barı çaldık, unuttun mu?"

"Doğru. Nasıl unutabilirim ki?" Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Her ne halt yapıyorsan bitirdiğinde barı eski yerine koyamaz mısın?"

"Yapabiliriz." Ryker eğildi ve bana bir gülümseme attı. "Ama yapmayacağız."

İsyancılar bizi depodan çıkarıp barın ön kapısına kadar eşlik ettiler. Bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım. Neyin içine girmek üzere olduğumuza dair hiçbir fikrimiz olmadığı gibi, dışarı adım atmanın en hafif tabirle sarsıcı olacağını hissediyordum. Boston trafiğinin yumuşak uğultusu, köşedeki dar sokak, karanlık sokakları aydınlatan parlak tabelalar olmayacaktı.

Bunun yerine, gözlerim saf karanlıkla karşılaştı ve kulaklarım rüzgârın ıslığından başka bir şey duymadı.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Tatlı ve çiçeksi bir kokunun yayıldığı berrak, temiz havaya adım attığımızda sordum. Uzun, kalın şekiller önümde yükseliyor, yıldızlarla dolu berrak gökyüzünü karartıyordu. Belli ki vahşi doğada bir yerdeydik, etrafımız sıra sıra dizilmiş, kalın dalları kar tozuyla ağırlaşmış, inanılmaz uzunluktaki ağaçlarla çevriliydi.

Ryker, "Korkarım bu bilgi gizlidir," dedi.

"Gizli," dedi Anastasia sert bir kahkaha atarak. "Tuhaf seyahat büyüleriniz ve gizli üssünüzle kendinizi büyük bir şey sanıyor olabilirsiniz ama CIA değilsiniz, Tanrı aşkına."

"Mahkûmlara üssümüzün yerini söylemenin aptalca bir şey olacağını anlamak için CIA olmaya gerek yok. Bunun sizi asla bırakamayacağımız anlamına geleceğinden bahsetmiyorum bile."

asiler bizi uzun bir toprak patikadan aşağıya doğru götürdü ve sıra sıra çadırlarla çevrili bir grup kütük binanın bulunduğu bir açıklığa geldik. Ryker bizi en yakın binaya yönlendirdi ve büyücüler, vampirler ve kurtadamlardan oluşan garip bir topluluğun bizi beklediği yere götürdü. O sırada

Meğer isyancılar cadı ve büyücülerden çok daha fazlasıyla doluymuş.

T Yer yerleştığımızda ateş çıkırdıyor, turuncu ışık duvarlara dans eden gölgeler düşürüyordu. Bu büyücüler ilhamlarını masallardan almış olsalar da, kısa sürede o masallardaki büyücülerden çok farklı oldukları ortaya çıktı. Ev gibi bir kulübede misafir değil de tutsak olduğumuz gerçeğini ele veren tek şey

Ahşap kapının iki yanında duran kılıçlı iki büyücü.

"Tamam." Ryker ellerini çırttı ve odanın geri kalanına bakan sert, yüksek arkalıklı bir sandalyeye yerleşti. "Bu toplantıya bazı tanıtımlarla başlayalım. Dorian, Ben ve Zoe, hepsi de Kemik Meclisi'nin üyeleri. Bir Gündüzgezen ve Dogaru Klanı üyesi olan Anastasia var. Ve son olarak, Kan Meclisi işaretine sahip olan ancak Kemik Meclisi'ne bağlılığını bildiren Laura var."

Son sözleri üzerine odada bir mırıltı yükseldi.

Ön tarafta, ateş kırmızısı saçları ve çilleri olan bir kız öne doğru eğildi. On altı yaşından büyük olamazdı. "Bağlılığınızı mı değiştirdiniz?"

"Şey, hayır, pek sayılmaz," dedi Laura, kaşlarını çatarken bana bakarak. "Bone Cadılar Meclisi'nin içinde büyüdüm. Hayatım boyunca Boston'da yaşadım ve olmak istediğim yer de orası. Farklı bir işaret almak evimi terk etmek istediğim anlamına gelmiyordu."

"Bunu yapmanıza izin vermelerine şaşırdım," diye mırıldandı bir başka asi, kaşları çatık. "Kurallarından sapma eğiliminde değiller."

"Zoe çok ikna edici olabiliyor."

Yine de ikna edilmelerine pek gerek yoktu.

"Bakın, cadılar meclisinin mükemmel olmadığını biliyorum ama Laura'yı evinden gönderecek kadar da uzlaşmaz değiller. Daha önce cadılar meclisinin gayri resmi bir üyesiydi ve onu öylece dışarı atmayacaklardı. İşaretinin kemik değil de kan olduğunu öğrendiklerinde çok mutlu oldular."

"Eminim öyledir," dedi birisi keskin bir kahkahayla. "Bu da ne demek şimdi?" Laura kaşlarını çatarak sordu.

"Dinleyin, hepimiz bir adım geri çekilelim. Tüm bunları daha sonra konuşabiliriz." Ryker yanındaki kıza başıyla bir selam verdi. "Tanışmalarımıza devam ediyoruz. Bu tarafta, Güneş Meclisi'nin eski bir üyesi olan Willow var. Onun solunda, Kan Meclisi'nin eski bir üyesi olan Jack var. Burada, eskiden kemik büyücüsü olan Anders ve Alex kardeşler, onların hemen arkasında da kurtadamımız Kai var. Bize konsey demekten hoşlanmıyorum ama aslında biz buyuz. Şu anda yaklaşık on kadar Gündüzgezen ve kurtla birlikte toplamda yaklaşık elli büyücünün bulunduğu buradaki tüm mekânı denetliyoruz."

"Elli mi?" Gözlerimi açtım. "Elli cadı ve büyücüyü nasıl oldu da cadılar meclisinden vazgeçirebildin?"

"Çünkü çoğu Güneş Meclisi'nden." Dudakları acımasız bir gülümsemeye dönüştü, ama bir anlamı varsa bile benim için kaybolmuştu.

Dorian yanımdaki yerinden, "Ayrıntılara girmen gerekecek," dedi. Hareket ettiğinde bacaklarımız birbirine değdi. Başka biri olsaydı, neredeyse çok yakın olurdu, vücudunun benimkini bizden önceki isyancıları engelleyen şekli. Sanki etrafımda koruyucu bir koza gibi durma ihtiyacı hissediyordu. Koşullara rağmen, karnımda yatıştırıcı bir sıcaklık alevlendi.

"Ee," dedi Ryker kaşlarını çatarak. "Sanırım hiçbiriniz geçen hafta neler olup bittiğini bilmiyorsunuz." "Son duyduğumda, Güneş Meclisi her zaman olduğu gibiydi. Kendi işine bakıyordu, tıpkı

İsviçre. Bilirsiniz, iblis tehdidini sanki hiç yokmuş gibi görmezden gelmek," dedim, ses tonum kendime rağmen keskinleşmişti. Güneş Meclisi tarihsel olarak parlak gülüşlü ve iyi kalpli

büyücülerle doluydu.

Ancak son yıllardaki sessizliklerini görmezden gelmek mümkün değildi.

Boston'daki saldırılarla ilgili olarak onlara mesajlar göndermiştik ama herhangi bir yardım göndermemişlerdi. Hiçbir zaman ittifakın bir parçası olmamışlardı ve katılmayı da reddettiler.

Ryker, "Sorunu görmezden gelmenin bir hata olduğunu kabul ediyoruz," dedi. "Ama unutmayın, biz burada Güneş Meclisi üyeleri değiliz. Bazılarımız eski Sun, ama aramızda eski Blood and Bone üyeleri de var."

Dorian'a baktım. "Gölgeler yok mu?"

"Aramızda Gölge'lerin olması devamıza pek yardımcı olmaz, değil mi?" Gigi söyledi. "Ayrıca, hepimiz hikâyeleri duyduk. Bir gölge büyücü hiçbirimize yardım etmek istemez. Onların güçlerine, beraberinde gelen yozlaşmış ruhu almadan sahip olamamamız çok kötü."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Ben bana sert bir bakış gönderdi ve parmağını dudağına götürdü. Ne demek istediğini anlamam için konuşmasına gerek yoktu. *Asilerin güçlerinden haberdar olmasına izin verme*. Biraz eskimeye başlayan bir nakarat.

"Konumuza dönecek olursak, iki hafta önce olanlardan bahsedelim. Kaynaklarımıza göre, sizin İnfaz Memurlarınız ile bazı Kan Avcısı Meclisi üyeleri arasında bir tartışma yaşanmış. Yanılıyor muyum?" Ryker sordu.

"Bu doğru. Ama bunun ne alakası var-"

Bir elini kaldırdı. "Ve bazı ölümlere rağmen, Kan Meclisi bir şartla Kemik Meclisi ile ittifakı sürdürmeyi kabul etti. O şartın ne olduğunu biliyor musun?"

Dudağımı kemirdim ve başını sallayan Dorian'a baktım. "Bir anlaşmaya vardıklarını biliyorduk ama ben bu tartışmaya dahil edilmedim. Ben?"

Ben içini çekti ve ellerini uzattı. "Korkarım ben de karanlıkta kaldım. Sana yardım ettikten sonra erişimimi kısıtladılar, Zoe."

Bu da asiler için çok önemli görünen bu çok gizli anlaşma hakkında neden hiçbirimizin bir şey duymadığını açıklıyordu. Bölünmüş meclisin ortadan kaldırılmasında hepimiz yer almıştık ve olay gerçekleştiğinden beri hepimiz bir şekilde kenara itilmiştik. Anastasia hariç, o gerçekten sayılmazdı. O zaten hiçbir meclis işinde yer almamıştı.

"O zaman hepinizi müthiş bir hikâye bekliyor." Ryker daha önce Kan Meclisi için çalışmış olan Jack'e başıyla işaret etti.

"Savaş sona erdiğinden beri eski meclisim Güneş Meclisi'nin ittifaka katılmasını sağlamaya çalışıyor," diye söze başladı. "Üç kafa bir kafadan iyidir, öyle derler. Sadece güneş büyücülerinin yapabildiği özel bir büyü var ve Kan Meclisi bunu Nosferatu'ya karşı savaşmanın bir yolu olarak kendi büyülerinden biriyle birlikte kullanmak istiyor."

"Güneş Meclisi ittifaka katılmadan bu büyü konusunda onlara yardım edemez mi?" Ben rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. "Ah..."

Ryker ona bir bakış attı. "Bu kısmı biliyor musun?"

"Ne yazık ki öyle." Ben yüzünü buruşturdu ve bakışlarımla odanın diğer ucunda buluştu. "Güneş Meclisi bir ittifak dışında bile yardım etmeyi reddetti çünkü birleşik büyü'nün yapabileceklerine şiddetle karşı çıkıyorlar." Ben'in sertçe yutkunmasını izlerken içimde korku birikti. "Bu aslında onların kendi vampirlerini yaratmaları için bir yol."

Dorian'ın tüm vücudu sertçe sarsıldı. "Bu hiç mantıklı değil. Birincisi, kan büyücülerini vampirlerden nefret eder, öyleyse neden kendi vampirlerini yaratmak istesinler ki? İkincisi, Bağlanmamış olan da bu değil mi? Büyücüler tarafından yaratılmış bir vampir?"

Dorian bilirdi. Yüz yıl önce Dorian sadece bir büyücüydü. Yine de, Gölge'ler tarafından sonsuz günlerinin geri kalanını bir melez olarak yaşamak için lanetlenmişti. Yarı büyücü, yarı vampir. Ve

bu bir lanet olduğu için, damarlarında akan doğal Daywalker kanına sahip değildi.

onların sahip olmadığı zayıflıklardan muzdarip olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu denediler ama yeterli olmadı," dedi Jack. "Bağlanmamışlar Nosferatu'yla teke tek dövüşecek kadar güçlü değiller, büyücü kanı taşımak gibi büyülü yeteneklerle güçlendirilmedikleri sürece. O kadar az kan büyücüsü kaldı ki, tüm üyelerini lanetlemek istemiyorlar."

Ben başını salladı. "Kombinasyon büyüsü, ah, peki bunu nasıl söyleyebilirim?"

"Daha fazla Sınırsız istemiyorlar. Nosferatu'yu yaratmak istiyorlar," dedi Jack sessizce.

Oda bir soru fırtınasına dönüşmeden önce acımasız bir sessizliğe büründü. Nasıl? Neden? Ve Allah aşkına ne düşünüyorlardı?

Ryker ellerini havaya kaldırarak odanın sessizleşmesini işaret etti. "Güneş Meclisi'nin hayır dediğini söylemeye gerek yok. En iyi çözümün tehlikeli şeytani vampirlerden oluşan bir ordu yaratmak olduğuna inanmayı reddediyorlar. Bu da bizi şimdi ve buraya getiriyor. Kan Meclisi, eğer Büyücünüz güneş büyücülerini işbirliğine zorlamalarına yardım ederse, Kemik Meclisi ile ittifakı sürdürmeyi kabul etti."

"Güç mü?" Fısıldadım, içimde bir korku birikmişti.

"Sun Coven üssünü kuşatma altına aldılar. Birlikte, herkesi dışarıda ve herkesi içeride tutan bir bariyer oluşturdular. Güneş Meclisi büyüü yapmak için bir büyücü göndermeyi kabul edene kadar kimse çevreyi geçemez, bu da yiyecek ve sudan tamamen mahrum oldukları anlamına gelir. Çölün ortasında yaşıyorlar. Dış dünyaya erişimleri olmadığı için mahvolmuş durumdalar."

Buna inanmayı reddederek başımı salladım. "Kemik Meclisi böyle bir şeye karışmaz. Üstat Salvatore bundan daha iyi bir adamdır. Böyle bir şeyi kabul etmesine imkân yok-"

Ben içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu bazı şeyleri açıklıyor, Zoe. Örneğin, bazı Kan Meclisi İnfazcılarının bugün neden Boston'da olduğunu. Ayrıca, ekibimizin çoğu şu anda şehir dışında. Daha önce pek düşünmemiştim ama hepsi birbirini tamamlıyor. Çevreyi koruyor olmalılar."

"Ben, buna inanıyor olamazsın," dedim. "Magister Salvatore? Şeytani vampirler yaratmak için büyücülerini bir bariyerin içine hapsetmeyi kabul etmek mi?"

"Buna inanıyorum," diye takıldı Anastasia. Bu akşam şimdiye kadar sessiz kalmıştı ve ben onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Senin meclisin daha önce de kirli oynadı, Zoe. Yine çamura batmaları an meselesiydi."

"O Leon Dupont'un yönetimindeydi. Üstat Salvatore, meclisine elinden geldiğince hizmet etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı."

"Ailemi öldüren ayrılıkçı cadılar meclisine karşı harekete geçmeyi reddetti." Gözlerini kısmıştı. "İttifakı korumak için her şeyi yapardı. Bunu bile. Muhtemelen kendine ait bir ya da iki Nosferatu'ya da aldırmazdı."

Bunun doğru olamayacağına dair bir tür güvence için çaresizce Dorian'a baktım. Onunla tanıştığımdan beri cadılar meclisine yüzde yüz sadık olmaktan başka bir şey yapmamıştı, dönüşebileceği pek çok örnek olmasına rağmen. Ama tüm bunlara karşı yeni Büyücümüzü savunmak yerine, bana sadece üzgün bir kaş çatı.

"Korkarım Ben haklı olabilir," dedi. "Unutmayın, Gündüzgezenler artık bizim müttefikimiz değil ve Magister'ın bunun nereye varacağı konusunda yüksek sesle endişelendiğini bizzat duydum. Bu onu pek de uygun olmayan bazı seçimler yapmaya itmiş olabilir."

Anastasia homurdandı. "Optimalden daha az mı? Sevgili Büyücünüz, muhtemelen size hizmet etmek yerine sizi yiyecek olan Nosferatu'larla dolu bir görev gücü oluşturmayı kabul etti. Tehlikeli olduğumu mu düşünüyorsun? *Onlardan* biriyle tanışana kadar bekle."

CHAPTER 9

A Kuşatma hakkında birkaç dakika daha ileri geri konuştuktan sonra Ben içini çekti ve sandalyesinden kalkarak alnını ovuşturdu. "Bütün bunlar başımı ağrıtıyor. Biraz taze su alabilir miyim?"

yoksa bizi içeri mi hapsediyorsunuz?"

Ryker dikkatini tekrar bana çevirmeden önce, "Arazide dolaşmakta özgürsünüz ama Gigi kaybolmamanız için size eşlik edecek," dedi. "Başka sorun var mı, Zoe?"

"Peki, tüm bunları bize neden anlatıyorsun?" Ben ve Gigi dışarıda kaybolduğunda sordum. "Neden bizi esir aldın? Bara her ne yaptıysanız neden yaptınız?"

"Barı aldık çünkü içinde ihtiyacımız olan bir şey olduğunu düşünüyoruz," dedi Ryker. "Ve sana gelince, büyüünün işe yaraması için gerçekten orada olmana ihtiyacım vardı. Ama şimdi benim için yapmanı istediğim başka bir şey var."

"Cevabım hayır," dedim. "Bakın, burada yaptığınız şeyi takdir ediyorum ve nedenini anlıyorum ama şüpheli olduğum için beni affedin. İçeri daldınız, bize saldırdınız, bıçaklarınızı arkadaşımın boğazına dayadınız. Eğer bir silah arıyorsanız, o zaman belli ki bir tür saldırı planlıyorsunuz ve saldırılar masum insanların öldürüldüğü zamanlardır."

Dorian, "Sanırım Zoe'nin söylediği şey meclisimize sadık olduğu," diye ekledi. "Ben de öyle. Onlara zarar verecek bir şey yapmayı kabul etmeyeceğiz."

"Sizden kimseye zarar vermenizi istemiyoruz," dedi Ryker. "Sizden tek istediğimiz, yiyecek ve sularının tükenmesine sadece birkaç gün kalmış olan Sun Coven'ın masum üyelerine yardım etmeniz. Bir süre idare edebilecek konserve yiyecekleri var ama böyle bir şeye hazırlıklı değiller. Dolapları dolu değil. Su kaynakları azalıyor."

İç çekerek gözlerimi kapattım ve sandalyeme geri yaslandım. Ryker beni imkânsız bir duruma sokuyordu. Eğer haklıysa, insanlar açlıktan ölebilirdi. Meclisim gerçekten de masum büyücülere bunu yapar mıydı? Yapmayacaklarına inanmak istiyordum ama yıllar boyunca bu soruyu gerçekten sormak için yeterince şey görmüştüm.

"Bana ne yapmamızı istediğini söyle, sonra karar verimiz."

"Zoe," dedi Dorian sert bir bakışla.

"Onu dinlemekten zarar gelmez," dedim. "Planı dinlemek aslında bir şey yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Dorian aynı fikirde değildi ama itiraz da etmedi, bu yüzden Ryker planını uygulamaya devam etti.

"Duvarı inşa edenler kan büyücüleriydi. Birisi çevre boyunca belirli bir anti-rune çizmediği sürece büyüyü tersine çevirmenin bir yolu yok." Ryker etrafındaki diğer isyancılara baktı. "Ne yazık ki buradaki büyücülerin hiçbirinin bildiği bir büyü değil."

Kan büyücüsü Jack öne doğru eğildi. "Tüm büyü kitaplarını İskoçya'daki kale üssünde saklıyorlar. İhtiyacımız olan büyü orada olacak. Eğer onu ele geçirebilirsek

kuşatmadaki büyücüler güvenli bir yere götürün. Su ve yiyecek olan bir yere." "Sanırım burası," dedim kulübeyi işaret ederek.

"Planımız bu," dedi Ryker. "Uzak bir yerde yaşayabiliriz ve güneşin nadiren parladığı soğuk bir yer olabilir, bu da onlar için kötü olacaktır. Ama parmaklıklar ardında sıkışıp kalmaktan ya da şeytani vampirler yaratmak için büyü yapmak zorunda kalmaktan iyidir."

"İtiraf etmekten nefret etsem de, bu kulağa mantıklı geliyor," dedi Dorian, taş gibi yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "Ancak, bizden ne yapmamızı beklediğinizden emin değilim. Onların kalesine giriş izniniz yok."

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum." Ryker bana doğru döndü. "Zoe'ye ihtiyacımız var." "Ne?" diye sordu hırlayarak. "Neden Zoe? Burada İnfazcı benim. Gitmeliyim."

Çenemi kaldırdım. "Ben de bir İnfazcıyım."

"Eğitimde." Dorian başını salladı. "Pek çok tehlikeli göreve gittiğini biliyorum Zoe ama büyülerini çalmak için Blood Coven karargâhına gizlice girmeni istemiyorum, özellikle de tek başına."

"İyi, sen de onunla gidebilirsin," dedi Ryker. "İki kişilik bir ekip bir kişiden daha iyi çalışabilir." "Ben de," diye ekledi Laura.

Anastasia içini çekti. "Peki, sanırım ben de bu çılgınlığa katılıyorum, gerçi bu pislikleri tanıdığım için muhtemelen beni gördükleri yerde öldürecekler."

"Hayır," dedi Ryker, sesi sertleşiyor ve yüzü soğuyordu. "Siz ikiniz burada kalacaksınız. Eğer Zoe bunu bizim için yaparsa, ancak o zaman gitmenize izin veriz."

Titreyen ateşe, dost yüzlere ve sıcak battaniyelere rağmen, aniden burada kendi seçimimizle bulunmadığımızı hatırladım. Bir grup asi tarafından emirlerini yerine getirmeye zorlanan tutsaklardık ve planlarına uymazsam arkadaşlarımdan ne kadar süre tutsak kalacağımızı sadece tanrıça biliyordu.

"Bu büyü'nün söylediğiniz şeyi yapacağından nasıl emin olabiliriz?" diye sordum. "Bunu meclisime zarar vermek için kullanmayacağınızı nasıl bilebiliriz?"

"Yapamazsın. Tabii Latince bilmiyorsan."

CHAPTER 10

"İşte geldik." Ryker kapıyı araladı ve bizi İskoçya'ya götürmek için kullandığı küçük binanın içine uğuldayan bir kar fırtınası doldu. "Kan Meclisi'nin görkemli karargâhı. Tüm o parayı ve gücü iyi bir şey için kullanmamaları çok kötü çünkü gerçekten de bir ton değil mi?"

Önümüzde yükselen binaya baktım. Ryker buraya kale dediğinde şaka yapmıyordu. Sanki beni lordların ve leydilerin at arabalarıyla toprak yollardan geçtiği geçmişe götüren bir zaman makinesine adım atmış gibiydim. Her pencerenin kenarına taştan çirkin heykeller dizilmişti, koyu gri gökyüzü gotik mimariye mükemmel bir fon oluşturuyordu.

"Peki, içeri nasıl gireceğiz?" Parmaklarıma sıcak hava üfleyerek fısıldadım. Ryker bize bir selam verdi ve binanın içinde kayboldu. Bir süre sonra parıldayarak gözden kayboldu ve asi üssüne, her neresiyse oraya geri döndü.

"Koğuşlar ve alarmlar olacaktır. Aslında muhtemelen burada olduğumuzu zaten biliyorlardır. En iyi yaklaşım ön merdivenlere doğru yürümek ve hiçbir şey saklamaya çalışmıyormuşuz gibi davranmaktır," dedi Ben. "Sadece neden burada olduğumuza dair bir açıklamaya ihtiyacımız var. Bu kulağa nasıl geliyor? Beni Birleşik Krallık'a çağıran rastgele bir görevden sonra geceyi geçirecek bir yere ihtiyacı olan bir konsey üyesiyim. Siz ikiniz benim Enforcer korumalarısınız, bu da sessiz olmanız ve tüm konuşmayı benim yapmama izin vermeniz gerektiği anlamına geliyor."

İçimde bir tedirginlik belirdi. "Ya bizi içeri almadan önce Magister ile konuşmak isterlerse?"

Ben kaşlarını çattı ve yaklaşan kapıya baktı. "O zaman sıçtık. Çok fazla soru sorma ihtiyacı hissetmemeleri için ikna edici bir yalan bulmam gerekecek."

Ön merdivenlere yaklaştığımızda, önümüzde titreyen binlerce kırmızı ışık gibi parıldayan bir hava vardı. Ben haklıydı. Binanın içinden biri yaklaştığımızı görmüş ve merdivenlere ulaşmamız için korumaları indirmişti. Ben'i tanımış olmalılar. Bone Coven konsey üyelerinden biri olarak, adı ve yüzü burada iyi biliniyor olmalıydı. Bu görevle ilgili güvenimi artıran bir şey değildi bu. Aramızdaki kümülatif güce rağmen, o kapıdan içeri girdiğimizde sayıca çok az olacaktık.

En üst basamağa ulaştığımızda Ben elini çirkin bir tokmağın etrafına kaydırdı. Sanki yüzlerce yıldır oradaymış gibi eski ve yıpranmış görünüyordu. Belki de öyleydi. Ne de olsa bu kale muhtemelen tüm Amerika'dan daha eskiydi. Ben kapıyı çaldı ve derin ve eski ses sessiz gecede yankılandı. Birkaç saniye sonra ağır kapı uzun bir gıcırtyla açıldı.

Önümdeki manzara karşısında kalbim göğsümde sarsıldı. Açık kapı aralığında, omuzlarının altına kadar uzanan dalgalı kızıl saçları ve iki sıra halinde uzanan geniş ve kıvrımlı dudakları olan bir adam duruyordu.

keskin dişleri vardı. Koyu renk bir cübbe giymişti ve solgun boynunda kalın bir metal zincir asılıydı. Bir an için kanım kulaklarımda uğuldadı ve imkânsızın gerçekleştiğini düşünmekten kendimi alamadım. Vampirler kaleye girmiş ve Kan Meclisi büyücülerinin her birini yok etmişlerdi. Artık burası onların bölgesiydi.

"Üstat Thorne," dedi Ben yarı eğilerek selam verirken. Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. Kan Meclisi'nin Büyücüsü bu muydu? Ama öyle görünüyordu ki... "Benim adım Ben. Kemik Meclisi'nin konsey üyesiyim."

"Merhaba, Ben. Seni geçen ayki toplantılarımızdan hatırlıyorum. Selam vermene gerek yok." Üstat, kemiklerime buz fırtınası gönderen bir bakışla bakışlarını bedenimde gezdirdi. "Ancak, buradaki iki arkadaşınızı tanıyor gibi görünmüyorum."

"En son görevimdeki korumalarım," dedi Ben. "Bir şey olması ihtimaline karşı bana tahsis edilmişlerdi."

Magister kaşlarını kaldırdı. "Peki bir şey mi oldu? Bu yüzden mi buradasınız?"

"İblisleri kendine bağlamaya çalışan büyücü Profesör Ivan Wagner'in yeri hakkında bir ipucu buldum. İskoçya'da olduğuna dair isimsiz bir ihbar aldık. Biz de hemen oraya uçtuk," diye devam etti Ben, sanki bu soru eski bir dostla yapılan hoş bir sohbetten başka bir şey değilmiş gibi. "Ne yazık ki bu bir tuzaktı. Bazı Nosferatu'lar bizi bekliyordu ve zar zor canlı çıkabildik. Eve dönmek için uzun bir yolumuz var ve geç oldu. Bizi bir gece misafir etmenizin sakıncası olmayacağını umuyordum."

Magister Ben'in yüzüne sertçe bakarken etrafımızda sessizlik yükseldi. Bakışları o kadar niyetliydi ki, ben bile bakışlarının gücü altında ezilmek istedim. Sanki konsey üyesini okuyor, söylediklerinin doğru olup olmadığından emin oluyordu. Neyse ki Ben'in ifadesinde bulunduğu şey onu tatmin etmiş görünüyordu çünkü bir el hareketiyle bizi içeri aldı.

Magister Thorne kapıyı arkamızdan kapatıp bizi şatonun karanlığına hapsederken, "Bu alışılmışın oldukça dışında, Ben," dedi. Kapının her iki yanında, meşaleler karmaşık detaylara sahip demir bağlantılarla duvarlara asılmıştı. Alevler kırmızı ve altın büyüleriyle titreyerek taş duvarlara ürkütücü parıltılar saçıyordu. "Genellikle Üstat Salvatore önceden haber verir. En son ne zaman bize haber vermeden bölgemize birkaç kemik büyücüsü gönderdiğini hatırlamıyorum. Ancak aramızdaki özel anlaşma nedeniyle geceyi burada geçirmenize izin vereceğim. Özellikle de o korkunç yaratıklarla bir karşılaşma yaşadıysanız."

Magister Thorne'un keskin bakışları bana doğru döndü. "Bir İnfazcı için gençsin. Söylesene, ilk defa mı bir Nosferatu ile dövüştün?"

Tereddüt ettim, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Ben ağzımı kapalı tutmamı önermişti ve ben de ilk kez ona katılmışım. Eğer Magister kim olduğumu anlarsa, oyun daha başlamadan bitmiş olacaktı.

"Evet efendim," dedim başımı sallayarak ve öylece bıraktım.

Ama kısa cevabımdan tatmin olmamıştı. "Bu onu neden yok edemediğinizi açıklıyor, ama ikinizin yeterli olması gerekirdi." Dorian'a doğru başını salladı. "Eğitimin yeterince iyi değil miydi? Bu tür iblislerle başa çıkmak için donanımlı hissetmiyor musun? Sana daha güçlü beceriler kazandırmak için Boston'a fazladan İnfazcı göndermemiz mi gerekiyor?"

"Efendim," dedi Ben boğazını temizleyerek. "Eğer onlar olmasaydı, ölmüş olurdum."

Magister daha da yaklaştı, kısık gözleri Dorian'la benim aramda gidip geliyordu. "Kadın İnfazcılar çok nadirdir, en azından sizin meclisinizde."

"Araya girmeme izin verirsiniz efendim," dedi Dorian öne çıkarak ve dikkatleri benden uzaklaştırıp kendisine çekti, "İnfazcı sayımız azaldı, bu yüzden Magister

farklı büyücü türleri. Ve kadın İnfazcılar nadir olsa da, geçmişte onlara kesinlikle sahip olduk."

"Lily Bennett bir tanesiydi. Bildiğim kadarıyla başka kimse olmadı, en azından son yıllarda," dedi Magister Thorne hafif bir gülümsemeyle. "O zamanlar Magister bendim. Teşkilatınızda değerli bir yeri vardı ve onu çok iyi hatırlıyorum. Cesur, yetenekli, güçlü ama inanılmaz derecede inatçı. Bazıları onun zaman zaman dikkatsiz olduğunu söyleyebilir. Aptal."

İçimdeki öfke alevlendi. Annem hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ederdi? Hayatını iblislerle karşı savaşıyor feda etmişti, belli ki onun hakkında hiçbir şey bilmediği bir şeydi bu. Hâlâ burada duruyordu, kalesinde saklanıyor ve tüm büyücü kolonilerini bir kuşatma duvarının arkasına zorluyordu. Eğer bu aptallığın tanımı değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Ağzımı açtığımda ellerim yumruk oldu ama daha fazla konuşmadan Ben önüme geçti. "Bu doğru. Ve bu yaptığımız için memnun olduğumuz bir değişiklik. Bu, ekibimizi nihayet büyütebileceğimiz anlamına geliyor ki şu anda buna özellikle ihtiyacımız var. Sizce de öyle değil mi?"

Üstat, boş taş koridorda onu takip etmemizi işaret etmeden önce anlam veremediğim yumuşak bir ses çıkardı. "Saat geç olduğu için açımız size yemek hazırlamak için uyanık değil. Eğer bir şeyler isterseniz onu uyandırabilirim ama sizi temin ederim ki uykusu bölündüğünde oldukça sinirli olabiliyor."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Ben. "Buna gerek kalmayacak."

"Gördüğünüz gibi o bir insan," diye devam etti Magister. "Bu yüzden geceleri uyumayı tercih ediyor."

"Biz de öyle," dedi Ben sıkı bir gülümsemeyle. "Bu yüzden burada kalmak istedik. Uçağımız sabah kalkacak."

Magister, birbirinin aynısı ahşap kapıların önünde yavaşlayarak durdu. Her biri sanatsal ve ürkütücü bir gargoye görüntüsüyle karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Her birinde yaratıklar ya saldırıyor ya da yüzlerinde dehşet dolu bakışlar olan insanları kovalıyordu. Ağızlar ardına kadar açık. Gözler yuvalarından fırlamış. Boyunlarında ve kollarında gıcırtilar. Bu kapıları her kim oyduysa oldukça tuhaf biriymiş.

"Ah, kapılardaki el işçiliğine hayran kalıyorsunuz," dedi Magister bakışlarının yönünü yakaladığında. "Kan Kalesi'ndeki tüm kapılarımız bu özelliklere sahiptir. Bu bizim çok sevdiğimiz bir şeydir. Efsane bize bunların ilk Kan Meclisi Büyücüsü tarafından elle oyulduğunu söyler. 1200'lü yıllarda."

Tabii ki öyleydiler. Bunu bilmeliydim. Bu meclisle ilgili her şey standartların çok üstünde bir ürkütücülüğe sahipti. Yine de gölge büyücülerine tehlikeli büyücüler diyorlardı. Eğer Kan Meclisi böyleyse, Gölge Meclisi karargâhının kapılarında ne tür kapılar olduğunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiordu.

"Siz ikiniz bu odada uyuyacaksınız," dedi Magister kapıyı iterek açarken. İçeride kral boy bir yatağın, pençe ayaklı bir küvetin ve taş gargoyeler tarafından korunan ya da korunmayan antika bir gardırobun ana hatlarını görebiliyordum.

Dorian bana doğru bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı. "İkimiz mi?"

"İki İnfaz Memuru yatak odalarını paylaşabilir, değil mi?" Magister, Dorian'ın şüpheli ifadesinin yansımasıyla baktı. "Konsey üyeniz koridorun karşısındaki odada kalacak, kendisiyle çalışma odamda birkaç ittifak meselesi hakkında konuştuktan hemen sonra."

İttifak sorunları mı? Kaşlarımı çatmış, sanki söylediği her kelime bizden en büyük tepkiyi almak için hesaplanmış gibi, Büyücü'nün dikkatli hareketlerini izliyordum. Annemden bahsederken yaptığı şeyin bu olduğunu şimdi fark etmiştim. Benden bir tepki almaya, Zoe Bennett olduğumu

itiraf edip etmeyeceğimi görmeye çalışıyordu. Çünkü emin olmasa da kesinlikle öyle olduğumdan şüpheleniyordu. Henüz emin değildi.

Ben özel olarak sorgulandığında pes edecek miydi? Eğer teslim olursa endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Tüm bu olanlarda masumdu, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için zorlanmıştı. Ve zaten bir kez Magister Salvatore'u kızdırdığı için, bunu tekrar yapmaya pek meyilli olmayabilirdi. Ben bizi Kan Meclisi kalesine sokmayı kabul etmişti, ama tekrar dışarı çıkarmayı kabul etmiş miydi?

Dorian'la birlikte odaya girip Ben'in Magister'la birlikte koridorda kayboluşunu izlerken içimde bir tedirginlik belirdi. Hızla kapıyı kapattım ve ortağıma döndüm, aklımdaki tüm sorularla ağzım yarı açıktı. Magister benim kim olduğumu biliyor muydu? Burada bulunma sebebimizi uydurduğumuzun farkında mıydı? Gizli amaçlarımız olduğuna dair herhangi bir fikri var mıydı? Ve eğer öyleyse, bize bundan sonra ne yapacaktı?

Ama Dorian'ın gözlerindeki bakışla tüm bu kelimeler aklımdan uçup gitti. Bu bir endişe ya da telaş değildi. Hatta tam tersiydi. Işıltılı koyu renk gözlerini bana dikmiş, sanki uzun zamandır gördüğü ilk yemekmişim gibi beni süzüyordu.

Sertçe yutkunurken tüylerim diken diken oldu. "Merhaba."

"Merhaba," dedi derin bir hırıltıyla. Yaklaştı, kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Başta bu plandan pek emin değildim ama beni seninle baş başa bir odaya yerleştirdi. Sadece bir yatak var ve bütün gece bizim."

Kalbim çılgına döndü, göğsüme öyle hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. "O rune'u bulmamız gerektiğini düşündüm. Ben, Magister'a uçağımızın sabah kalkacağını söyledi."

Dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüştü. "Demek öyle."

Dorian eğildi ve alnını alnıma bastırdı, elleri sırtıma yayıldı, parmakları tenimi kazıyordu. Ağzını benimkine dayadı, aç bir şekilde dudaklarımın tadına baktı. Ona karşı iç çektim ve kendimi öpücüğünün içinde kaybolmaya bıraktım. Tüm bedenim onun dokunuşuyla canlandı ve aramızdaki bağ, aramızdan geçen duyguların yoğunluğuyla arttı.

Şehvet beni ele geçirdi ama Dorian çok hızlı çekildi. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri, içinde sıkıca tuttuğu bir duyguya ihanet eden parlak bir kırmızıya dönmüştü. Dorian beni arzuluyordu, tam olarak anlayamadığım bir şekilde. Bunu ondan daha önce de görmüştüm, ne zaman bu kadar yakınlaştık. İçindeki vampir doğası beni kendine ait kılmak için yükseliyordu.

Dorian kanımı tekrar tatmak istedi.

"Durmalıyız," dedi benden uzaklaşırken. "Seni öpmek beni olmamam gereken şekilde acıktırıyor."

"Sorun değil." Elim omzuna dokunmak için dışarı çıktı. Derin bir nefes alarak yaklaştım ve bedenimi sırtına yasladım. "Benimle aç kalabilirsin. Bunu biliyorsun. İstersen tadıma bak. İç beni. Ben seninim Dorian. Ve aramızdaki bağ sayesinde bunu hissedebileceğini biliyorum."

"Yapmamalıyım." Yüzüme doğru dönerken sesi gerginleşti. "Birkaç kez kanımızı paylaştığımızı biliyorum ve bu yüzden muhtemelen bunun güvenli olduğunu düşünüyorsun. Ama değil, Zoe. Sonunda sana zarar verebilirim. Senin tadın o kadar güzel ki, yanlışlıkla kendimi bırakabilir ve çok fazla alabilirim. Çok uzun sürebilir. Gücümün benden daha iyi olmasına izin veririm. Ya kendimi kaybedersem ve boynunu kırarsam?"

Son kısımda ırkildim ama bunun ona tam olarak nasıl hissettiğimi kanıtlamama engel olmasına izin vermedim. "Sen bunu yapmazsın Dorian. Vampir doğası ya da değil. Sen beni asla incitmezsin."

"Bilerek değil," dedi başını sallayarak. "Ve eğer Magister Thorne içeri girip bizi iş üstünde yakalarsa, ikimiz de ölürüz. Gönüllü insanları infaz ettiği biliniyor. Kan torbalarının en az onlardan içen vampirler kadar korkunç olduğunu düşünüyor." - <https://rantey.org>

"Ne?" Hızlı bir geri adım attım, içime bir şok yayılıyordu. "İnsanları mı öldürdü? Sadece bir vampirin içmesine izin verdiği için mi? Ama onlar masum. Kan torbaları yanlış bir şey yapmaz."

Dorian, "Onun zihninde öyle," dedi. "Ona göre, vampirlerin hayatta kalmasına yardım ediyorlar. Onlar

daha güçlü olmalarına yardımcı oluyor. Onları idam ettiğinde, vampirlerin öldürülmesine yardım ettiklerini iddia etti."

Buna inanamıyordum. Kan Meclisi hakkında keşfettiğim her yeni şey, doğaüstü dünya hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağladı. Ve iyi tarafta savaştığıma inanmakla ne kadar aptallık ettiğimi. Baktığım her yerde insanlar korkunç şeyler yapıyordu, ister vampir, ister kurtadam, ister büyücü olsunlar. Hatta bu noktada fae'ler de işin içine giriyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Zoe," dedi Dorian. "Bizim meclisimiz bu işe hiç karışmadı. Kemik Meclisi varoluş tarihi boyunca hiçbir zaman bir insanı idam etmedi."

"Ama müttefikimiz olarak kan büyücülerini seçtiler," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Magister Salvatore'un kendi meclisimizin bütünlüğünü feda ettiği noktaya kadar. Sonunda insan infazlarını da kabul etmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Dorian başını sallayarak, "Bu onun için bile çok ileri bir adım," dedi.

"Umarım haklısındır," dedim boş bir iç çekişle. "Çünkü şu anda boğazına kadar bu işe batmış durumda ve tüm bunlar bittiğinde Kan Meclisi'nin ondan ne yapmasını isteyeceğini kimse bilemez. Ben'in Magister'ın ofisine götürülmesinin nedeni de bu olabilir... Tabii ona bizi sormuyorsa."

Dorian kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Thorne annemle ilgili o bombayı patlattı," dedim. "Sanırım kim olduğumu anladı ve beni kızdırmaya çalışıyordu."

"Sanırım şüpheleniyordu ama sen doğrulamadın. Onun yemine gelmeyerek, seninle ilgili şüphelerini azalttığına eminim. Yoksa gece için bu odaya girmemize izin vermezdi. Zindanlara atılırdık."

"Zindanları mı var? Tabii ki var. Neden şaşırmadım ki? Vampir 101'den fırlamış gibi." Bir kaşımı kaldırdım. "Dorian, sence Magister Thorne'da bir gariplik var mı yoksa bana mı öyle geliyor?"

Dorian, "Üstat Thorne hakkında pek çok sıra dışı şey var," dedi. "Ama sanırım görünüşünden bahsediyorsunuz."

"Biraz vampir gibi, sence de öyle değil mi?" Ben sordum. "Bir Cadılar Meclisi'nden çok bir Klan'ın liderine benziyor."

"Oh, öyle mi, Zoe Bennett?" diye ürpertici bir ses odaya süzüldü.

Bir sarsıntıyla sese doğru döndüm ve Magister Thorne'un uzun, ince gövdesinin açık kapı aralığını doldurduğunu gördüm. Kapı birkaç saniye önce kapanmıştı ama o bir şekilde ikimize de fark ettirmeden içeri sızmıştı.

Dorian boğazını temizledikten sonra "Magister," dedi. Vücudunu benimkinin önüne kaydırarak beni görüş alanından çıkardı ama bunun bir işe yaramayacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Burada, bu yerde olmaz. "Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı?"

"Bu seni Dorian Kostas yapar." Başını sallayarak güldü ve odanın içine doğru bir adım daha atarak Ben'in gergin halini arkasında bıraktı. Demek bize ihanet etmişti. Tek açıklaması buydu. Fırsatını bulur bulmaz Ben, Magister'a tam olarak kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu anlatmıştı.

Dorian cevap vermedi. Sadece elini kemerine götürdü ve saldırıya hazırlanmak için dizlerini bükü.

Ama Magister gülümsedi. "Koridorda iki düzine adamım var, gözünü bile kırpsan seni yere sermeye hazırlar. Sayıca azsınız ve rakibinizden çok daha üstünsünüz. Şanslısınız ki, kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Silahlarınızı ve tebeşirinizi verin. Arkanızı dönün ve yüzünüzü duvara

dönün. Bu gece farklı bir yerde kalacaksınız."

CHAPTER 11

F ya da yirmi dört saat içinde ikinci kez tutsaktım. Ve bu oldukça sıkıcı olmaya başlamıştı. İç çekerek, duvara cıvatalanmış çivi gibi sert karyoladan kalktım ve küçük bir alan. Anlaşılan Kan Meclisi, eski ortaçağ taktikleri olan zindan ve işkence odalarına sıkı sıkıya bağlıydı. Yeraltında, gördüğüm en kalın metal parmaklıklarla dolu beton bir hücreye tıkmıştım. Parmaklıklar zemine gömülmüştü ve sadece bir krankla açılabilirdi, bu da parmaklıkları santim santim tavana doğru kaldırıyordu.

Kilit açma aleti olsun ya da olmasın, bundan ben bile kurtulamazdım. Ve ortaya çıktığı gibi, buna el koyacaklarından emindiler.

Taş geçidin karşısında, Dorian aynı hücrede oturuyordu, kaşları çatıktı ve yüzünün derinliklerine kara bir ifade kazınmıştı. Öfke vücudundan yayılıyordu. Bu mesafeden bile ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Görünüşe göre bağımız yoğun duyguları iletebiliyordu, bu da... yani, onu ne kadar delice istediğimi bilme olasılığının yüksek olduğu anlamına geliyordu. Bu oldukça utanç vericiydi ama şimdi buna odaklanmanın zamanı değildi.

"Dorian, Ben'i görebiliyor musun?" Ona seslendim. O kargaşada konsey üyesini gözden kaybetmişim ve etrafımızdaki hücrelerin geri kalanı boştu. O tedirginlik yine içimi kemiriyor, büyücüyle yaptığım her konuşmayı sorgulamama neden oluyordu. Bütün bunlar Ben'in suçu muydu? Bizi ele mi vermişti? Bunu düşünmek istemiyordum ama elimde olmadan bu sonuca varmıştım. Magister'ın çalışma odasında kaybolmuştu ve sadece birkaç dakika sonra yakalanmıştık.

"O burada değil," dedi Dorian, sesi öfke doluydu. "Onu esir olarak götürmediler. Kemik Meclisi'ni ne yaptığımız ve nerede olduğumuz konusunda uyaracak."

"Buna inanamıyorum." Kaşlarımı çatarak karyolaya geri çöktüm ve önceki mahkûmlardan kalma oyma yazılarla yer yer noktalanmış pürüzsüz duvara baktım. "Bölünmüş cadılar meclisine karşı savaşmamıza yardım ettikten sonra ona güvenebileceğimizi düşündüm. Ayrıca sırrımı da sakladı."

"İttifak onun için önemli. Tüm konsey için önemli," dedi Dorian. "Ben barışı korumaya çalışıyor. Bizi ele vererek ve rünü isyancılara ulaştırmamızı engelleyerek kuşatmanın devam etmesine izin veriyor."

Dorian'ın bu şekilde konuştuğunu duymak garipti. Her zaman meclise sadık kalmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ne olursa olsun, her durumda onların tarafını tutardı. Bu onun kişisel ahlak kurallarının bir parçasıydı ve zaman zaman beni çileden çıkarsa da buna her zaman saygı duymuştum. Ancak zamanla, olayların ele alınış şekline giderek daha fazla rahatsız olmaya başladığımı fark ettim. Belki de tüm bu Sun Coven kuşatması bardağı taşıran son damlaydı.

"Meclis adına bile olsa bunu neden yaptığını anlamıyorum. İsyancılar o duvarın arkasında

sıkışıp kalan büyücülerin çoğunun sadece hayatlarını sürdürmeye çalışan masum insanlar olduğunu söyledi. Bu

Sadece konsey üyeleri değil. Sadece İnfaz Memurları da değil."

Dorian başını salladı. "Yine de Ben konseyin geri kalanının inandığına inanıyor. Ve Kan Meclisi'nin inandığına. Bu dünyadaki her büyücünün savaşması ve iblisleri durdurması gerektiğine, hatta tabiri caizse 'sivil' olanları bile. Onların zihninde, amaçlar araçları haklı çıkarır."

"Peki sen neye inanıyorsun, Dorian?" Sormadan edemedim.

İçini çekti, dünyanın en yorgun seslerinden biri olan bir nefes verdi. "Açıkçası, yapabilen herkesin bu yaratıklara karşı savaşması gerektiğine inanıyorum. Bu dünyanın ve insanlığın geleceği tehlikede. Ancak hiç kimse yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmamalı. Ne de olsa hâlâ özgür irademiz var. Bu büyücülerin çoğunun savaş durumlarında deneyimi olmayacak. Bunun için eğitilmediler, tıpkı çoğu kemik büyücüsünün eğitilmediği gibi. Vasıfsız büyücüler kendi iradeleri dışında bir araya toplamak pek çok gereksiz ölüm için bir reçetedir. Üstelik bu, bir Nosferatu ordusu yaratmaya yönelik korkunç planı hesaba katmıyor bile."

Sözleri vücudumu ürpertti. "Onları durdurmalıyız, Dorian."

"Öncelikle buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek." Kaşlarını çatarak zindan hücrelerine göz gezdirdi. "Ne yazık ki, yaklaşık elli yıl önce duyduğum son seferden doğru hatırlıyorsam, bu o kadar basit olmayacak. Bu hücreler en güçlü Nosferatu'ya bile dayanacak şekilde inşa edildi. Bunun da ötesinde, ağır bir şekilde korunuyor olacaklar. Tek çıkış yolu bizi bırakmaları."

F Uzun ve karanlık geçitte sesler yankılanıyordu. Vücudum gerildi ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Zindana atılmamızın üzerinden saatler geçmişti ve bu bizi esir alanların ilk işareti. Dorian beni sakın kalmam ve ilk kaçış fırsatına atlamamam konusunda uyarmıştı. Doğru ana kadar beklememiz, onları rehavete sürüklememiz gerekiyordu.

Ama kavga etmek için kaşınıyordum.

Karanlığın içinden tanıdık bir figür eriyerek belirdi. Bu Ben'di, koridorda aceleyle ilerliyordu ve avucunda küçük bir ışık topundan başka bir şey taşımıyordu. Öfke içime işledi. Buraya bu şekilde gelmesi büyük cesaretti.

"Ben." Dorian yerdeki yerinden sıçradı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kan Meclisi'nin bilgi almak için bize işkence edebileceği yolları detaylandırmakla meşgul olman gerekmiyor mu?" Gözlerimi kısarak tersledim.

Ben başını salladı. "Tartışacak zaman yok. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama yemin ederim senin tarafındayım. Seni ele vermeye çalışıyormuşum gibi görünmeliydim ki ben de yakalanmayayım."

Dorian homurdandı. "Yani sen sadece kendini düşünüyordun."

"Hem evet hem hayır," dedi Ben aceleyle, cebinden bir anahtarlık çıkararak. "İçeride sizinle birlikte olsaydım sizi hücrelerinizden çıkaramazdım. Bu kapıların kilidini açacağım ve koğuşları indireceğim. Solunuzdaki koridordan sonuna kadar gideceksiniz. Bunun sonunda, ne yazık ki içinde Nosferatu olan bir grup hücreye geleceksiniz. Onları mümkün olduğunca çabuk geçmenizi şiddetle tavsiye ederim. Bundan sonra, bir çatala geleceksiniz ve oradan sola döneceksiniz. Sizi başka bir kapıya götürebilecek bir kanalizasyon tüneline açılacak. Oradaki koğuşu yıktım ama yıkıldığını anlayıp tekrar yerine koymaları uzun sürmez." Ben cebinden bir dizi anahtar daha çıkardı. "Ve sonra özgür olacaksın. İskoçya'da ıssız bir yerde ama özgür olacaksın."

Göğsümde umut titreşiyordu ama ağır bir şüphe duygusuyla yüklüydü. Bunun yerine

Ayağa fırlayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Sana güvenilebileceğimizi nereden bileceğiz? Bu da başka bir tuzak olabilir."

"Çünkü bunu yapmaktan hiçbir kazancım olmayacaktı," dedi Ben, anahtarı krankın yanındaki kilide sokarak. "Eğer seni yakalamak isteseydim, seni tekrar tuzağa düşürmek için neden gitmene izin vereyim? Bu hiç mantıklı değil, Zoe. Bunu göremiyor musun? Beni tanıdığın bunca zaman sana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Lütfen özgürlüğüne kavuşmana dakikalar kalmışken bir anlık şüphenin seni bu hücreye hapsetmesine izin verme."

Ben hücresinin kapısını açmak için döndüğünde Dorian, "Haklı," dedi. Kolu çekti ve parmaklıklar yerden yukarı doğru yuvarlanarak Dorian'ı hapishanesinden kurtardı. "Bize karşı olsaydı bunu yapmamız için hiçbir neden yoktu."

Şüphe hâlâ beynimi bulandırıyor ama geçitte Dorian ve Ben'e katılırken onu bir kenara itmek için elimden geleni yaptım. Dorian hemen elimi tuttu ve beni kendine çekti, vücudunu koruyucu bir şekilde önüme doğru eğdi. Bu serin, karanlık ve kasvetli zindanda bile içimi bir sıcaklık kapladı. Dorian yanımdayken karanlık o kadar da kötü değildi.

Ben, Magister'ın bizden aldığı hançerleri bize verdikten sonra, Dorian bizi çıkışa götürecek tünele doğru sola döndü ama ben sadece birkaç adım atınca tereddüt ettim. "Ben, gitmemize izin verdiğini öğrendiklerinde sana ne yapacaklar?"

"Umarım yapmazlar." Ben omuz silkti. "Onlara senin imkansız yerlerden ve durumlardan kaçma konusunda bir usta olduğunu ve seni hafife aldığımızı söyleyeceğimi düşündüm. Tabii o zamana kadar ben de uçağa atlayıp eve dönmüş olurum."

Dorian elini Ben'in omzuna vurdu ve başını salladı. "Yardımanın için teşekkürler. Haydi, Zoe. Ben'in odasında olmadığını fark etmeden önce gidelim."

Ama bir kez daha tereddüt ettim, gözlerim Ben'in yüzündeydi. "Peki ya isyancıların Güneş Meclisi büyücülerini kuşatma duvarının arkasından çıkarmak için ihtiyaç duydukları rün? Onu bulabildin mi?"

"Gerçekten bakmaya fırsatım olmadı," dedi Ben. "Olan onca şeyden sonra olmaz. Güneş büyücülerine yardım etmek istediğini biliyorum ama başka bir yol bulmamız gerekecek. Belki Büyücü Salvatore'u büyüü tersine çevirmeye ikna edebilir, büyücülerin kendi kararlarını vermeleri için neden serbest bırakılmaları gerektiğini ona açıklayabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Peki onu kim ikna edecek? Ben mi? Ben Blood Coven'ın kalesine girip onlardan bir şeyler çalmayı kabul etmiş, eğitimdeki bir dolandırıcı İnfazcı'yım. Dorian tam bir İnfazcı ama o da benim yaptığımın aynısını yaptı. Sen de öyle. Her ne kadar anlamayacaklarını umsan da, muhtemelen anlayacaklar. Kaçışımızdan hemen sonra gitmen oldukça tesadüfi görünecek."

Ben yüzünü buruşturdu. "Tek seçeneğimiz bu, Zoe. O büyücülere yardım etmeyi en az senin kadar istiyorum ama bunu Magister'a yalvarmaktan başka nasıl yapabiliriz bilmiyorum. O akıllı bir adam ve söyleyeceklerinizi dinlemeye açık olduğunu bilecek kadar onunla çalıştınız."

"Tabii bu kuşatma planını en başta kabul eden kişi de o." Başımı salladım ve Dorian'ın elini bırakarak özgürlüğün aksi yönüne doğru adım attım.

"Zoe?" Dorian kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?" "Gidip şu lanet olası rünü bulacağım."

"Günün ortasındayız, bu yüzden dikkatli hareket etmemiz gerekecek," diye fısıldadım hapishanede dururken.

kapının yanında. Ben hâlâ Blood Coven kalesine yeniden girmemize izin vermek için kapının kilidini açmamıştı ama söylediğim her kelimedede kararlılığının zayıfladığını görebiliyordum.

"Kan Meclisi'nde çok sayıda gece kuşu var," dedi Dorian. "Nosferatu'nun en büyük düşmanları olarak, vücutları çoğu insandan daha geç saatlere adapte olmuştur."

"Dorian haklı," dedi Ben. "Bunu yapabilmemin tek yolu buydu. Çoğu şu anda uyuyor olacak. Ancak sizi uyarmalıyım ki-"

"Mükemmel," dedim ve bunu neden yapmamamız gerektiğine dair başka bir bahane bulamadan sözünü kestim. "Uyuyan bir meclis, bir alarm verilmeden önce Grimoire'u alıp buradan çıkma şansımızın yüksek olduğu anlamına geliyor."

"Biliyor musun?" Ben içini çekerek kollarını iki yanına kaldırdı. "Peki. Yapalım şu işi. Artık geri dönmek için çok geç. Sadece lütfen dikkatli ol. Eğer benim gözetimimde öldürülürsen, kendimi ne yaparım bilmiyorum."

Bir an için durup Ben'e baktım ve suçluluk duygusu daha önce ona karşı duyduğum kızgınlığı bastırdı. Ondan şüphe ettiğim için nefret ediyordum, onu kötü niyetli olmakla suçladığım için nefret ediyordum. Ben her zaman benim tarafımda olmuştu, beni tanımadığı zamanlarda bile. Tehlikeye balıklama atlama planına sevinmemiş olması bana karşı komplo kurduğu anlamına gelmezdi.

"Yardımin için teşekkürler Ben," dedim gülümseyerek. "Ve anahtarlarla birlikte zindanlara indiğin için de teşekkürler. Sen olmasaydın, kim bilir ne kadar süre burada mahsur kalacaktık."

"Evet, pekala." O da gülümsedi ama her zamankinden daha sönük bir gülümsemeydi bu. "Bana henüz teşekkür etme. Kendimizi tekrar o hücrelerde bulmamız çok kolay."

Başını sallayarak sonunda zindan kapısının kilidini açtı. Kapıyı iterek açtım, kapı eski, paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayordu. Yüzümü buruşturarak donakaldım. Ses kusursuzdu ve uzun kale koridorunda yankılandı. Yakınlarda herhangi bir büyücü varsa, bu sesin tam olarak ne anlama geldiğini bilirlerdi - mahkûmların karanlıkta gizlendiğini.

"Hangi yöne gitmeliyiz?" Fısıldadım.

"Grimoire kütüphanesi üst katta," diye fısıldadı Ben üstümüzü işaret ederken. "Kilitli ama bunu aşmak kolay. Anahtarlar bende. Sorun yüzlerce kitabın arasında rünü bulmak olacak."

Hazır olduğum bir görevdi ama keşke Laura ya da Nathan bana yardım etseydi. Onlar kitap insanıydı. Ben değildim. Benim yeteneklerim daha çok işin fiziksel ve aldatici tarafındaydı. Onlar bir şekilde bakılacak en iyi yerleri bilirlerdi ama ne yazık ki burada değillerdi.

Üçümüz soğuk koridorda ilerlerken eski deri ve tozun küf kokusu burnumuza doluyordu. Kale hareketsiz ve sessizdi, sanki Dorian'ın söylediği gibi burası ya boştu ya da uyuyan bedenlerle doluydu. Başka şartlar altında olsaydım, buranın etrafına bakmayı çok isterdim. Daha önce hiç bir şatonun içinde bulunmamıştım ve bundan sonra burada tekrar hoş karşılanacağımı hayal bile edemiyordum. Bunun yerine, merakımı bozulmamış zırhlara ve ısıltılı avizelere bakarak gidermek zorunda kaldım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kütüphane kapısına ulaştık. Ben bizim için kilidi açtı ve içeri girdik. Önümüzde uzun meşe raflar, sıra sıra deri ciltli kitaplarla tıka basa doluydu. Kıvrımlı merdivenler raflara mükemmel bir şekilde oturtulmuş, yuvarlanmış ayakları kullanıma hazırды. Odanın ortasında, rahat koltuklar ve pençe ayaklı lambalarla çevrili büyük bir meşe masa duruyordu. Bu kütüphane, birkaç ay önce yanan önceki Bone Coven karargâhında bulunan grimoire koleksiyonundan çok daha etkileyiciydi. Sıkışık bir dolap yerine, burası Güzel ve Çirkin'den fırlamış gibiydi.

Hayranlıkla bakarken nefesim ayrılmış dudaklarımdan dışarı çıktı. "Bütün bu kitaplar büyü kitabı mı? Bu kadar çok büyü'nün var olduğunu bilmiyordum. Yani, kendimi tam bir amatör gibi

hissettiriyor. Hayır.

zaten öyle hissetmiyordum."

"Hayır, o kadar çok büyü yok," dedi Dorian. "Bunların yaklaşık onda birinin büyü kitabı olduğunu söyleyebilirim, geri kalanı ise büyü ve doğaüstü yaratıkların tarihi üzerine çeşitli kitaplar. Örneğin kurtadamlar hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, onu burada bulabilirsiniz."

"Geçen ay Nathan olayıyla uğraşırken bu gerçekten işe yarardı."

"Doğru, ama buraya Kan Meclisi'nden olmayan kimseyi almıyorlar ve o zaman bile sadece konsey üyeleri anahtar sahibi olabiliyor." Ben omuz silkti. "Yıllarca buraya girmeye çalıştık ama reddettiler. Değerli bilgileri tehlikeden uzak tutmakla ilgili bir şey. Bu sayfalarda yanlış ellere geçmesi halinde sorun yaratabilecek bilgiler var ve tabii ki Kemik Meclisi'nde büyük bir dirençle karşılaştılar. Büyücü, sanki kemik büyücülerinin *yanlış ellerde* olduğunu ima ediyorlarmış gibi hissetti. Bu bir süredir gerginliğe neden oluyordu."

Başımı salladım, bakışlarım sonunda yüksek raflardan uzaklaştı. "Kovanların politikaları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, hem de iyi anlamda değil."

Dorian dudaklarını bükerek, "Dikkat et," dedi. "Yoksa Ben senin bir asi gibi düşünmeye başladığını düşünebilir."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Yüzümü ona döndüğümde omuz silkerek sordum. "Yani, tabii ki etrafta dolaşıp saldırılar düzenlemek ve insanları kaçırmak istemiyorum, ama bazı motivasyonları mantıklı."

"Nereden geldiğini anlıyorum, Zoe. Gerçekten anlıyorum. Sadece Magister'ın bunu söylemesine izin verme."

"Bu noktada, bunun işleri daha da kötüleştireceğinden emin değilim," diye mırıldandım.

"Bu kadar yeter. Hadi işe koyulalım. Grimoire'lar bu bölümde kümelenmiş gibi görünüyor. Her birimiz bir sıra alalım." Dorian raftan bir kitap çekip bana doğru fırlattı. "Ne aradığınızı biliyorsun. Duvarı oluşturan rünün hemen yanında olmalı. Çeviri konusunda endişelenme. Ben hallederim."

Ve böylece üçümüz işe koyulduk. Anlar acı verici bir ağır çekimde geçti. Odanın dışındaki döşeme tahtalarının her gıcirtısı bizi duraklatıyordu, yakalamanın hemen köşede olduğundan emindik. Gözlerim yüzerken, gördüğüm rünleri zar zor anlayarak bir sonraki kitabı çevirdim. Artık hepsi birbirine karışmaya başlamış, hiçbir anlam ifade etmeyen anlamsız bulanıklıklara dönüşmüşlerdi.

Ta ki tanıdık bir şekil görünene kadar.

Dorian'ın kolundan tutarak kitabı eline tutuşturdum. "Sanırım bu o. Ne yazıyor?"

Dorian kelimeleri gözden geçirdikten sonra başını salladı ve dudaklarında gün boyunca gördüğüm ilk gülümseme belirdi. "Harika bir keşif, Zoe. İşte bu." Kitabın sayfasını yırttı ve cebine soktu. "Şimdi buradan gidelim."

Tiz bir alarm sesi odayı sarstı. Kapıya doğru döndüğümde bir kamera ve kırmızı beyaz yanıp sönen bir ampul gördüm. Koridorun aşağısında bir yerden bağırışlar yükseldi ve korku içimi kapladı. Büyücüler daha önce uyuyor olabilirlerdi ama şimdi kesinlikle uyumuyorlardı.

"Gitme zamanı!" Dorian kolumdan tutup beni kapıya doğru çekerek bağırды.

Koridora doğru uçtuk, Ben hemen arkamızdaydı. Odadan çıktığımızda, kırmızı bir patlama başımızın yanından geçerek taş duvara sertçe çarptı. Kaya parçaları yere düştü ve bir düzine parçaya ayrıldı.

"İşte," dedi Ben aceleyle fısıldayarak anahtarları ellerime tutuştururken. "Sana söylediğim gibi zindanlardan kaç. Buradan çıkmanın en iyi yolu bu. Belki de tek yol."

"Bekle," dedim, yaklaşan büyücülere doğru geri geri koşmaya başladığında gözlerimi kocaman açarak. "Ne yapıyorsun sen?"

"Buradan canlı çıktığından emin olmak," dedi Ben hüzünlü bir gülümsemeyle. "Farkında olmayabilirsin ama sen önemlisin Zoe. Benden çok daha önemlisin. İblislere karşı kazanacaksak senin güçlerine ihtiyacımız var. Yapabildiğin zaman doğruca Magister'a git. O seni affedecektir. O da senin güçlerinin önemini biliyor."

Ben son bir gülümsemeyle kan büyücülerine doğru döndü. Kılıcını kaldırdı ve avucuna bir rün çizerken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Etrafında büyü patladı ve vücudumdaki her içgüdü bana uzaklaşmak yerine ona doğru koşmamı söyledi. Kendini bu şekilde feda etmesine izin veremezdim. Ben bir hiçtim. Hiçbir işe yaramayan korkunç güçlere sahip bir dolandırıcıyım.

"Gitmeliyiz, Zoe." Dorian kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırarak merdivenlerden aşağıya, kavgadan uzağa taşıdı. Bacaklarımı tekmeledim ama işe yaramadı. Benden on kat daha güçlüydü. Yine de, ne kadar hızlı hareket etse de, daha sonra ne olduğunu görmemi engelleyemedi. Bir büyü patlaması Ben'in tam kafatasına isabet etti, gözünde bir delik açtı ve kafasının arkasından dışarı fırladı. Onun yere düşüşünü izlerken boğazımdan bir öfke ılgığı koptu, parçalanmış vücudu atılmış bir oyuncak bebek gibi buruşmuştu.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve yanaklarıma büyük damlalar halinde düştü. Tanıştığım onca büyücü arasında Ben ölmeyi hak etmiyordu. Özellikle de benim için.

CHAPTER 12

Dorian zindan kapısını arkamızdan kilitledikten sonra, "**Zoe**, üzgün olduğunu biliyorum ama gitmemiz gerek," dedi. "Nereye gittiğimizi anlayacaklar ve birkaç dakika içinde arkamızda olacaklar. Ben bize avantaj sağladı ve bunu kullanmalıyız."

Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. "Onu öldürdüler. O kan büyücüleri onu gerçekten öldürdü." Dorian irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Ve bizi de öldürecekler."

"Ama biz onların müttefikiyiz," dedim. "*Ben* onların müttefikiydi."

Dorian, "Bu uzun süredir mücadele eden bir ittifak," dedi. "Ve onlara göre biz asilerle çalışan birkaç haydut büyücüyüz. Ben'i affedecek kadar makul davrandılar ama kaçmamıza yardım ettikten sonra değil."

Tüm bedenim yorgun hissediyordu, sanki dünyanın ağırlığı üzerime çökmüş gibiydi. "Bu şekilde kavga etmemeliyiz Dorian. Birbirimizi savaştırmaya zorlamamalıyız. İzinsiz girdiğimiz için birbirimizi öldürüyoruz. Bizden çok az kişi kaldı. Ve o kadar çok iblis var ki. Böyle devam ederse hayatta kalmayı nasıl bekleyebiliriz?"

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum, Zoe." Dorian elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Tek bildiğim, onlar bizi de öldürmeye karar vermeden önce buradan gitmemiz gerektiği. Gerçi muhtemelen bana çok daha kötüsünü yaparlar."

Tam olarak neyin daha kötü olabileceğini sormak istemedim, özellikle de Dorian gibi bir melez için. Kan Meclisi'nin gözünde muhtemelen bir Gündüzgezen kadar kötüydü. Hatta Dorian hayatta kalmak için kan içmek zorundaydı, bu yüzden daha kötü bile sayılabilirdi. Her iki durumda da, bunu öğrenmek için etrafta dolaşmak istemedim.

"Pekâlâ, gidelim," dedim başımı sallayarak.

Dorian duvardan bir fener aldı ve çoğu insanın ancak hayal edebileceği türden bir zarafetle koridorda ilerledi. Güçlü ve sessizdi ve sık sık nefesimi kesen ölümcül bir güçle kaynıyordu. Şimdi ona baktığımda, onunla ilk tanıştığımda ne olduğunu nasıl fark etmediğimi hayal bile edemiyordum. Hareket edişinde, konuşma tarzında, gözlerinin büyücülerde olmayan bir tür karanlık ateşle aydınlanmasında bunu görmemek imkânsızdı.

Dorian lanetlenmiş olabilirdi ama vampir doğası da en az büyücü yarısı kadar onun bir parçasıydı. Bu beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Aksine, o etraftayken kendimi inanılmaz derecede güvende hissetmemi sağladı. Bu Kan Meclisi büyücüleri her şeyi yanlış anlamışlardı ve isyancıların gerçekten iyi bir noktaya değindiklerine inanmaya başlamıştım. Belki de bunca zamandır yanlış taraf için savaşıyordum. Belki de başka biri için savaşmalıydım.

Dorian ve ben koridorda ilerlerken, çığlık sesleri gittikçe yükseliyordu. I

Elini tuttum ve kalp atışlarım göğsümde sertçe çarparken onun yanında adım attım. Arkamızdan gelen şeyden kaçıyor olabilirdik ama beni asıl korkutan ileride göreceğimizi bildiğim şeydi.

Bu gezegende geçirdiğim yirmi bir yıl boyunca hiç Nosferatu görmemiştim. Ve bu gece bunu değiştirmek için hiçbir arzum yoktu.

İleride, bir sonraki hapishane mağarasının duvarlarına monte edilmiş meşaleler yanıp sönüyordu. Dorian'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve yukarı doğru devam etmeden önce bir an için yavaşladı. Arkamıza bir bakış attıktan sonra, o ağzını kulağıma götürürken ben de ona yaklaştım. Kendime rağmen, dudakları tenime değdiğinde içimi bir ürperti kapladı. Bu çılgın ve tehlikeli durumun ortasında bile, üzerimdeki etkisi en ufak bir şekilde azalmamıştı.

"Parmaklıkların arkasındalar ama hâlâ tehlikeliler. Onlar için o kadar ilginç olmayacağım ama senin tatlı kanının kokusunu *arzulayacaklar*," diye mırıldandı Dorian. "Bu konuda bana güven. Ne kadar güzel koktuğunu biliyorum. Sadece başını aşağıda tut. İlerlemeye devam et. Ve gözlerinin içine bakma. Seni saniyeler içinde büyüleyebilirler."

Sözleri vücudumda bir ürperti fırtınasına yol açtı. "O zaman yaptığın gibi. Slayerville'deki fedailere."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Gerçi senin üzerinde yaratacakları etki bundan çok daha kötü olurdu."

Bunu düşünmek bile istemedim. Dorian köleliğini sadece bir kez kullanmıştı - en azından onu tanıdığımdan beri. Daha sonra bana bunun kullanmayı sevmediği bir güç olduğunu ve sadece birkaç kez cephaneliğinden çıkardığını söylemişti. Birincisi, zihinleri manipüle etmek için büyü kullanmak meclisimizin yasalarına aykırıydı. İkincisi, bu yapılacak en boktan şeydi.

Derin bir nefes alarak Dorian'ın peşinden tünelden aşağı indim. Mağaraya adımımızı atar atmaz, sanki biri aniden sessiz düğmesine basmış gibi feryatlar ve tıslamalar kesildi. Sesin yokluğu kanımı dondurdu. Nedense sessizlik bağırsıklardan çok daha sağır ediciydi. Sertçe yutkunarak Dorian'ın talimatlarını takip ederek ilerlemeye devam ettim. Gözlerimi sert taş zeminden ayırmıyordum ama yüzlerce Nosferatu gözünün her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum.

Burası soğuktu. Birkaç dakika öncesine göre çok daha soğuktu. Ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tüm bunlar yanıştı. Doğal değildi. Vampir formundaki iblisler. Normal bir insan çocuğunun kedi ile köpek arasındaki farkı bilmesi gibi, ben de Gündüzgezenler ile Nosferatu arasındaki farkı bilerek büyümüştüm. Ancak lojistiği her zaman anlamış olsam da, şimdiye kadar hiçbir zaman gerçekten *bilmemiştim*. Gündüzgezenler, bazen tehlikeli ve vahşi olsalar da, diğer doğaüstü ırklar gibiydiler. Onlar da en az büyücüler kadar bizim diyarımıza aitti.

Öte yandan Nosferatu, tamamen başka bir şeydi. Onlar yanıştı. Tüm bu yer kötülük kokuyordu. Tıpkı bu âleme girmek için perdeyi delmeye çalışan canavar iblisler gibi, bu yaratıklar da buraya ait değildi.

Aynı yerden gelip gelmediklerini merak etmekten kendimi alamadım. Dorian'a sormam gereken bir şeydi. Bir grup aç Nosferatu tarafından kuşatılmadığımız zaman.

"Gölge cadıhhhh," solumdan uzun, alçak bir tıslama geldi. Ayaklarım taşın üzerinde yavaşladı ve tüm vücudum gerildi. Sertçe yutkunarak başımı salladım. *Devam et*, diye düşündüm. *Devam et*. Ama ayaklarım bir santim bile hareket edemiyordu.

İçimde bir karanlık yer değiştirdi, bir kutunun içinde kilitli tuttuğum bir karanlık. "Gölgeni dinle," diye tıslayan başka bir ses kollarımı ürpertiyle sardı.

İçimde kıvrılan gölgeler yükseliyor ve bana kim olduğumu hatırlatıyordu. Beni çağırıyor, Nosferatu'nun sözlerine cevap olarak tıslıyor, sanki emir almış gibi canlanıyordu. Dişlerimi sıkarak başımı salladım ve sesleri lanet olası ağızlarını kapatmaya zorladım.

"Zoe." Dorian'ın sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki altımdaki derin bir tünele düşmüş gibiydi. Bir şey kollarımı tuttu ve bedenimi sertçe sarstı. Nosferatu muydu? Hücrelerinden bir şekilde kaçmışlar mıydı? Beni alıp karanlığın derinliklerine, ışığın hiç var olmadığı bir dünyaya mı götüreceklerdi?

"Zoe!" Dorian'ın sesi düşüncelerimi böldü ve gözlerimi açtığımda yüzünün önümde durduğunu gördüm. Kaşları endişeyle çatıldı ve tıslamalar arttıkça çenesi sıkıca kenetlendi. "Onları engellemelisin. Seni kontrol etmelerine izin verme. Sihrini harekete geçiren her neyse ona hükmetme gücüne sahip olduğunu biliyorum ve sen de bunu biliyorsun. Haydi bebeğim. Sana inanıyorum."

Bebek mi? Bu kelimeyi ciddi, soğukkanlı Bağlantısız vampir Dorian'ın ağzından duymanın hem tatlı hem de komik bir yanı vardı. Vampirlerin üzerime kurduğu esaretten kurtulmamı sağlayacak kadar.

"Tamam, gidelim," diye fısıldadım.

Mağaranın geri kalanını hızla geçtik ve Nosferatu'nun çığlıkları gittikçe daha da yükseldi. Ama beni durmaya zorlayan zonklayan karanlığa rağmen, ayaklarımı hareket ettirmeye devam ettim ve bir parçamı onlar yerine *bana* itaat etmeye zorladım.

Sonunda hapishane hücrelerinin kenarına geldik ve bir sonraki tünele girdik. Sonunda hızlıca sola dönerek bir sonraki kapıya ulaştık ve Ben'in anahtarlarını kullanarak dışarı kaçtık. Güneş ışığı bekliyordum ama onun yerine tepemizde bulutlu gri bir gökyüzü buldum. Yağmur etrafımıza sıçradı ve saniyeler içinde bizi sıırıslıklam etti. Dorian beni yanına çekti, rüzgâra doğru bir şeyler bağıırıyordu ama sözlerini duyamadım. Bunun bir önemi yoktu. Bizi güvenli bir yere götüreceği konusunda ona güvenmiştim. Bu yüzden tek yaptığım koşmaktı.

I Sonunda durduğumuzda iki saat geçmiş olmalıydı, İskoç Dağlık Bölgesi'nin ortasında küçük bir taş binanın içine daldık. Dişlerim takırıyor ve tüm vücudum titriyordu. Soğuk. Islak saçlarımı yüzümden çekerek etrafıma bakındım. Hâlâ ıssız bir yerin ortasındaydık. İleride büyük, karanlık bir şekil belirliyordu ama yağmur, ağaçlar ve çamur dışında görebildiğim tek şey buydu.

"Ne yapacağız? Asi üssüne nasıl geri döneceğiz?" Nefes nefese kalmıştım, uzun ve sıırıslıklam koşudan dolayı ciğerlerim ağırıyordu. Oldukça iyi durumdaydım, ama büyük bir sağanak yağışın ortasında inişli çıkışlı tepelerden geçen bir yarışa kesinlikle hazır değildim. Ve umarım bu kirli terk edilmiş binada kamp yapmıyorduk. Kükreyen bir ateşe ve kuru giysilere ihtiyacım vardı, hemen.

Dorian başını salladı, su damlacıkları kirle kaplı duvarlara serpildi. "Ryker bize nerede olduğunu söylemeyi reddettiğine göre geri dönemeyiz. Zaten buralarda bir yerde olmadığına dair içimde bir his var."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Ona şaşkınlıkla bakarak sordum.

"Ne yazık ki, sanırım burada sıkışıp kaldık, Zoe." Yüzünü buruşturdu. "Tabii pasaportunuz yanınızda değilse."

İçinde bulunduğumuz durumun tüm gerçekliği üzerime çöktü. Yabancı bir ülkedeydik ve eve dönmek için hiçbir yolum yoktu. "Pasaportum yok. Daha önce Amerika'dan hiç ayrılmadım. O gece işe gittiğimde Birleşik Krallık'a seyahat ettiğimizi bilmiyordum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Dorian iç çekerek. "Eve dönmenin bir yolunu bulacağız ama şimdilik,

Bu yağmurdan kurtulmalı, sıkı durmalı ve dikkat çekmemeliyiz. Kan Meclisi muhtemelen tepelerde bizi arıyor olacak. Onları tanıdığım kadarıyla, kaçışımızı pek hoş karşılayacaklarını sanmıyorum."

"Yani biz kaçacağız," dedim. "Yabancı bir ülkede. Eve dönüş yolumuz ya da kalacak yerimiz yok."

"Kalacak bir yerimiz var," dedi Dorian, kalın yağmur şeritlerini işaret ederek. "İleride. Güvenli ve sıcak bir yer ve kendimize ateş yakabiliriz."

LKaleye ulaşmak yirmi dakika daha sürdü. Siperleri süsleyen çörtenlerle yüksekte duran geniş taş konutun görüntüsü, içimdeki çalkantıyı yavaşlatmak için çok az şey yaptı. **AZ** önce bir kalenin içindeydik ve işler pek de iyi gitmemişti. Bunun içinde ne bulacağımızı kim bilebilirdi ki? Boş ve hayattan yoksun görünüyordu ama görünüşün aldatıcı olabileceğini herkes gibi ben de biliyordum.

Yine de yağmurdan kurtulmak için o kadar hevesliydim ki bunu sorgulamadım.

Ön kapıdan içeri adım attığımızda Dorian girişte ilerlemeye başladı, ışıkları yaktı ve sırlıklam olmuş pelerinini sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi portmantoya fırlattı. Bir dizi anahtarı mermer masanın üzerine bıraktığında kaşlarımı çatmışım.

"Buraya daha önce de gelmiştin," dedim, bir dolabın içinde kaybolup elinde bir deste odunla geri döndüğünde. "Burası neresi?"

"Yıllar yıllar önce burada yaşıyordum," dedi Dorian, girişten çıkıp eski bir duvarda görkemli bir şöminenin sıralandığı oturma odasına doğru kendisini takip etmemi işaret ederken. "Hayatımın bir döneminde münzevi diyebileceğin bir hale geldim. Lanetlendikten sonra ama Amerika'ya taşınmadan önce. O zamanlar ıssız bir yere kapanmanın herkes için daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Burası *senin* kalen miydi?" Gözlerim büyüyerek sordum. "Burası gerçekten *senin* miydi?"

"Kendime ait," dedi Dorian. "Amerika'ya taşınmaya karar verdiğimde onu satmadım. Bir gün işime yarayabileceğini düşündüm. Ne de olsa uzun, çok uzun bir süre yaşayacağım, Zoe. Bir şekilde öldürülmediğim sürece. Bir gün Avrupa'ya dönme ihtimalim her zaman var. Belki on yıl sonra, belki de yüz yıl sonra."

Konuşma tarzındaki bir şey beni çaresizce oturmaya zorladı. Dorian'ın varlığının gerçekliğiyle yüz yüze gelmek nefesimi kesti ve normalde yaptığı gibi iyi bir şekilde değil. Ölümsüz olduğunu bilsem de -bir dereceye kadar- hayatının uzunluğu ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiç düşünmemiştim. Yüzlerce yıl yaşayacak, asla olduğundan daha fazla yaşlanmayacaktı. Sonunda yaşlı ve solmuş bir kadın olduğumda, Dorian hâlâ şimdiki gibi olacaktı. Ve ben mezara gömüldükten çok sonra da aynı kalacaktı.

Dorian ateşe bir parça odun daha attıktan sonra durakladı. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, şimdiye kadar benim yaşam sürem hakkında hiç düşünmediğini tahmin ediyorum."

"Var, ama-"

Kapıda büyük bir patlama sesi duyuldu ve yerimden sıçradım. Dorian dimdik duruyordu, vücudu gerilmişti. Kemerinden bıçağını çıkardı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Kalbim göğsümde sertçe çarparken, onu girişe kadar takip ettim. Kapıya bir yumruk daha vuruldu, öyle sertti ki tahta çürüyen iskeletinde takırdadı. Kan Meclisi bizi çoktan bulmuş muydu? Buraya gelmemiz saatler sürmüştü. Bizi nasıl bu kadar çabuk bulmuş olabilirlerdi?

CHAPTER 13

"Kostas! Biziz!" diye seslendi kapının diğer tarafından tanıdık bir ses. "Açın kapıyı. Burası bardaktan boşanırcasına yağıyor."

Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. "Bu Ryker'ın sesine benziyor mu?" "Öyle," diye hırladı Dorian.

Dorian silahını önünde tutarak kapıyı açtı ve asi mürettebattan üçünün taş sahanlıkta durduğunu gördü, hepsi de şiddetli rüzgâr ve yağmurdan titriyordu. Gözleri çukurlaşmış ve yanakları pembeleşmişti. Belli ki onların günü de en az bizimki kadar berbat geçmişti.

"Nasıl geldin buraya?" Dorian kapıyı kapatırken kollarını kavuşturarak sordu. "Burayı kimse bilmiyor."

Ryker dişlerini gıcırdatarak, "Bizi içeri alın, açıklayalım," dedi. "Donuyoruz."

"Hayır," dedi Dorian, bir milim bile kıpırdamayı reddederek. "Bana nerede olduğumuzu nasıl bildiğini söyle. O zaman içeri girmene izin vermeyi düşüneceğim ama söz vermiyorum."

"Tamam, tamam," dedi Ryker ellerini kaldırarak. "Bu kadar uzun süre temas kurmadan ortadan kaybolduğunuzda Zoe'ye bir izleme büyüğü yapmış olabiliriz."

"Beni takip mi ettin?" İçimde bir öfke kaynadı. "Dur tahmin edeyim, gerçekten içeri girip rünü alacağımıza güvenmedin, bu yüzden bunca zamandır bizi gözetliyordun."

Gigi sıırıslıklam olmuş saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak, "Seni izlemeye ancak bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini düşündüğümüzde başladık," dedi. "Tanrıçaya yemin et. Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk."

Dorian dişlerini sıkarak, "İyi," dedi. "İçeri gel. Ama bana yan gözle bile bakarsan, dışarı çıkarsın."

Biz onlara Kan Meclisi karargâhında neler olduğunu anlatırken asiler şöminenin etrafında dolanıyordu. Ben'le ilgili kısıma geldiğimizde, gerçekten şok olmuş ve öfkeli görünüyorlardı. Onlardan daha kötüsünü beklediğim için neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Neredeyse. Ama sonra bizi kaçırdıklarını, Laura'nın boğazına bıçak dayadıklarını hatırladım ve bu duygunun bana tam olarak neler yapabileceklerini unutturmasını engelledim.

Ryker başını sallayarak, "Dinle, buna inanmayabileceğini biliyorum ama Ben'e olanlar için çok üzgünüz," dedi. "Kan Meclisi'nin neler yapabileceğini hep biliyordum ama yine de bu kadar ileri gitmelerine şaşırdım. Kendi müttefiklerinden bir konsey üyesini öldürmek. Bu onlar için bile oldukça korkunç bir şey."

"Sen lanet olası rününü alabilesin diye kendini feda etti," dedim, kuruması için astığımız grimoire sayfasını göstererek. "Yani, onu akıllıca kullansan iyi olur. Bizi buna pişman etme."

"Söz veriyorum yapmayacağız," dedi Ryker. "İkinizi Kemik Meclisi topraklarına geri

götürdükten sonra doğruca Güneş Meclisi karargâhına gideceğiz ve orada hapsolmuş büyücüleri kurtaracağız. Tabii gitmeyi tercih etmezseniz

başka bir yerde. Sanırım ikinizi de görmekten pek mutlu olmayacaklardır."

İç çekerek Dorian'a baktım. Bu düşünce bütün gün aklımdaydı. Onların emirlerine ilk kez karşı gelmiyordum ve teşkilata ilk girişim de pek iyi olmamıştı. Ama bunu bir kenara bırakacaklarından o kadar da emin değildim. Seçimlerim sadece konsey üyelerinden birinin ölümüne neden olmakla kalmamış, aynı zamanda umutsuzca korumaya çalıştıkları müttefiklerine doğrudan karşı hareket etmiştim.

Eğitimdeki bir İnfazcı olarak günlerimin sona erdiğini hissediyordum. En azından onların hapisane hücreleri Kan Meclisi'ninkilerden çok daha rahattı.

"Geri döneceğiz," dedi Dorian ben düşüncelerimi dile getiremeden. Aramızdaki bağ sayesinde, nasıl hissettiğime dair oldukça iyi bir fikri vardı zaten. "Kuşatma duvarının yıkıldığını fark ettiklerinde, muhtemelen büyüü yeniden yapmaya çalışacaklardır. Eğer onunla konuşmazsak, tüm bunlar anlamsız hale gelebilir. Daha önce de söylediğim gibi, Büyücümüz mantıklı bir adam. Belki onu bu yaklaşımın yanlış olduğuna ikna edebiliriz."

"Ben'i öldürdüler," dedim fısıltıyla. "Elbette Magister bunu bir müttefik eylemi olarak görmeyecektir." "İyi şanslar," dedi Ryker. "Umarım ona ulaşmayı başarabilirsin. Ama ya ulaşamazsan? Biz

Aradığımız silahı bulduk ve onu covenlere karşı kullanmak için fazlasıyla hazırlıklıyız." "Bekle, ne?" Ayağa kalktım. "Mavi Ay Tavernası'nda gerçekten bir silah mı buldunuz? O... değil miydi?"

Sorunun sonunu duyamadım. *Ben değil miydim?* Çünkü Belzus'un aptal Fae şakasının hedefinin ben olduğumdan giderek daha fazla emin olmaya başlamıştım. Bara saklanmış bir silah olarak benden ve güçlerimden bahsediyordu. Yanlış ellerde, ben de tam olarak öyleydim. İsyancıların gerçek bir silah bulduklarını duymak beni şaşkına çevirdi. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Başka ne olabilir ki?

Gigi sözlerime başını eğdi, yarım kalan sorumu açıkça duymuştu. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüz ifadesini yoğun bir merak kapladı. Söylediğimden daha fazlasını bildiğimi biliyordu ama daha fazlasını söylemeyeceğimi de biliyordu. Bu yüzden öylece bıraktı ama içimden bir ses yanlış söylediğim sözlerin bir gün dönüp beni ısıracaklarını söylüyordu.

"Görünüşe göre depoda küçük, gizli bir kiler varmış," dedi Gigi, gözleri hâlâ yüz ifademi izliyordu. "Silah oradaymış."

O mahzeni çok fazla kişi bilmiyordu. Muhtemelen sayısını bir elin parmaklarını geçmez. Bu yüzden bir silahın oraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey... Belzus'un o gizli odadan yüzde yüz haberdar olduğuydu.

"Ne oldu? Silah ne?" Sessizce sordum. "Eğer onu benim barımda bulduysan, bilmeyi hak ediyorum." "Senin barın *olmadığını* söylediğini sanıyordum. Sadece orada çalıştığını söylemiştin." Ryker gülümsedi. "Yoksa bu sadece bir binayı ele geçirmemizi engellemek için bir yol mu?"

Gözlerimi devirerek Dorian'a doğru döndüm. Bu pisliklere yardım etmeme rağmen, hiçbirini sevdiğimden tam olarak emin değildim. Ukala ve yıpratıcıydılar ve en iyi ihtimalle şüpheli yöntemler seçiyorlardı. Benim gibiydiler ama çok daha kötülerdi.

"Bize silahın ne olduğunu söyle Ryker," dedi Dorian.

Asi başını salladı. "Bu bilginin bilinmesi gerekiyor ve özellikle de meclisinize dönmeye karar verdiğiniz için bilmemenizin daha iyi olacağını düşünüyoruz. Bu, Büyücü'ye verilmesini istediğimiz türden bir bilgi değil."

"Magister'a söylemeyeceğiz," dedim.

"Belki ona söylemek istemezsin. Ya da belki söylersin." Ryker başını salladı. "Her iki durumda da, isterlerse senden bilgi almaya çalışabilirler."

Kaşlarımı çatarak Dorian'ın gözleriyle karşılaştım. Ne demek istediklerini anlasam da, bu durum beni biraz huzursuz etmişti.

Bu silahın -her ne ise- onların elinde olması fikri. Meclisin Kan Meclisi'nin güneş büyücülerini tuzağa düşürmesine yardım etme kararı ne kadar korkunç olsa da, onlara karşı kullanılan bir silahı asla görmek istemezdim. Başka bir yolu olmalıydı. Kimsenin zarar görmeyeceği bir şey.

Dorian düşüncelerimi okumuş gibiydi çünkü iç çekti ve bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Bakın, Zoe ve ben ne için savaştığınızı anlıyoruz ama lütfen, tanrıça aşkına, bu silahı meclisimize karşı kullanmayın. En azından düşüncesizce bir şey yapmadan önce onlarla konuşmamız için bize bir şans verin."

Ryker isyancı arkadaşlarına baktı ve başını salladı. "Anlaştık. Biz de kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Eğer bunu barışçıl bir şekilde çözebilirsek, bundan mutluluk duyarız."

"Tamam," dedim ve yavaşça rünü uzattım. "Kuşatma duvarını yıkma büyüsünü yapmak için ihtiyacınız olan her şey burada. Aranızda Latince bilen yoksa Dorian tercüme edebilir."

Ryker kâğıdı kaptığı gibi yardımcısı Gigi'ye uzattı, o da rune'u plastik bir klasöre yerleştirdikten sonra bir postacı çantasına koydu. "Bunu hallettik. Şimdi herkes İskoçya'dan çıkma konusunda ne düşünüyor?"

Dorian ateşin yanında diz çöktüğü yerden kalkarken, "Eğer önerdiğin buysa, şatomu temelinden söküp atamazsın," dedi. Şöminenin yanından biraz kül aldı ve alevlerin üzerine döktü. Duman odaya yayıldı ve bizi gölgeler içinde bıraktı. "Normal yoldan gideceğiz. "Bunu yapmak için dışarı çıkmamız gerekecek," dedi Gigi. "Eğer bir bina kullanmayacaksak bir çim parçası."

"Kalemi almayacağız," dedi Dorian. "Biraz yağmur sizi öldürmez."

Raftan ceketimi aldım ama hiç zahmet etmemeliydim. Hâlâ sıırıksıklamdı ve şimdi onu beslediğim vücut ısısı eksikliğinden dolayı buz gibi soğuktu. Derin bir nefes alarak grubumuzu dışarıya kadar takip ettim ve fırtınayla kaplı gökyüzüne baktım. Bunun her gece eve döndüğümde gördüğüm gökyüzü olduğuna inanmak zordu. Bildiğim her şeyden çok uzakta hissediyordum.

"Pekâlâ," diye seslendi Ryker ayakları yere değdiğinde. "Toplanın. Jack etrafımızdaki sınırı çizerken bir çember oluşturmamız gerekiyor."

Fırtınanın ortasında birbirimize sokulduk, bedenlerimiz birbirine çarparken titriyorduk. Dorian bana en yakın olandı ve onun vücudundaki sıcaklık eksikliği benimkinin ısınmasını engellemedi. Ona yakın olmak bile içimde bir ateş yaktı, bu ateş berbat havayı bastırdı. Bir santim kadar geri çekildim ve karnının sert düzlemlerini sırtımda hissettiğimde gülümsedim.

Biz beklerken Jack yere çöktü ve hançeriyle yere bir daire çizdi, her santimi aceleyle çizilmiş bir rünle işaretledi. Daireyi tamamladığında başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Tamam, sadece son rune'u çizmem gerekiyor ve sonra-"

Uzaktan bir çığlık yankılandığında kısa bir süre durdu. Çok ama çok tanıdık gelen bir çığlıktı bu. Nefesimi tutarak sese doğru döndüm, tam o sırada fırtınanın karanlığında bir çığlık daha duyuldu. Hayvani bir bağırıştı. İnsan sesine hiç benzemiyordu.

"O da neydi?" Gigi dişleri takırdayarak sordu. "Bir tür hayvan mı?"

Dorian başını iki yana salladı, gözlerini tepelerde gezdirirken çenesini sıktı. "Bu bir hayvan değil."

Jack kıvrılmış parmaklarından sarkan hançeriyle çömeldiği yerden yavaşça kalktı. "Bu sesi biliyorum. Ama gündüz vakti." Sesi titriyordu. "Şu anda dışarıda avlanıyor olmaları imkânsız."

Dorian tebeşirini çıkardı, avucuna değdiğinde nefesinin altında mırıldandı. Islaktı. Çok ıslaktı. Eğer tebeşirle bir rün çizmeye kalkarsa, tebeşir eriyip dağılacak ve sadece lekeli kalıntılar kalacaktı. "Güneşe alerjileri var ama gökyüzüne baksana. Bulutlarla dolu. Böyle bir havada hiçbir şey onları gün içinde dışarı çıkmaktan alıkoyamaz. İskoçya'ya hoş geldiniz."

"Kahretsin," dedi Ryker hançerini gizli kılıfından çıkarırken. "Onlar saldırmadan önce buradan çıkmamız gerek. Jack, son rune'u oy."

Başka bir ılık daha duyulduğunda Jack ürperdi. Bu sefer çok ama çok daha yakındı. Nosferatu'nun hızlı hareket ettiğı bilinirdi. Normal bir insanın koşabileceğinden çok daha hızlı koşabilirlerdi. Dünyada onları geçebilecek tek şey bir kurt adamdı. Ve Dorian'ın melez statüsüyle, o bile takip edemezdi.

"Jack," dedim Ryker'ın sesini yankılayarak. "Son rune'u oy."

Sanki bir tür hayalden çıkıyormuş gibi başını salladı, sanki zindanlardaki çığlıklar benimle olduğu gibi onunla da konuşuyordu. Başka bir şey söylemeden dizlerinin üzerine çöktü ve rünü toprağı kazımaya başladı. Elleri titriyordu, su damlacıkları gözlerine dökölüyor ve açık ağına damlıyordu.

Rünü bitirmesine iki vuruş kala, yağmurun içinden bir hareket bulanıklığı fırladı ve vücuduna çarptı.

CHAPTER 14

Dorian harekete geçti ve vücudunu benimkinin önüne attı, sol kolu beni arkasında tutmak için geriye doğru kıvrılırken sağ eli hançerini yukarıda tutuyordu. Sertçe yutkundum. Kendi kılıcımı kaptım ve rahatlatıcı kabzasını sıkıca kavradım. Silahım elimdeyken büyüm canlandı ve korkum bile içimdeki gücü söndüremedi.

Dorian kendini vampirin sırtına fırlatmadan önce, "Zoe, geride dur," diye mırıldandı. Hançerini, sahip olduğunu bilmediğim bir güçle vampirin kafasına sapladı. Nosferatu çığlık attı, bıçak kafatasına saplanırken vücudu titriyordu.

Ortağım homurdanarak bıçağı yaratıktan çekip çıkardı ve arkasında kan izleri bıraktı. Jack inledi ve cesedi üzerinden yuvarladı, yüzü iğrenme ve acıyla buruşmuştu. Dorian büyücünün üzerinde yükselirken, Jack başını kaldırdı ve ona bir selam verdi.

"Teşekkürler Dorian. Çok daha kötü bitebilirdi." Elini uzattı ve Dorian onu yukarı çekti. Birbirlerinin sırtını sıvazladılar ve sessizleştiler, başka bir çığlık havayı doldururken etrafımıza bakıyorlardı. "Kahretsin. Sadece bir tane olduklarını umuyordum."

"Neden buradalar?" Gigi sesi titreyerek sordu. "Burayı kimsenin bilmediğini söylediğini sanıyordum."

Dorian kalenin arazisini tararken çenesi dalgalandı. "Zindanlarda bazı Nosferatu hücrelerinin yanından geçtik ve Zoe'yle çok ilgilendiler."

Başım Dorian'a doğru sallandı. "Bir şekilde hücrelerden kaçtıklarını mı düşünüyorsun? Benim peşimden gelmek için mi?"

"Hayır." Dorian başını salladı. "Ama uzak mesafeler arasında iletişim kurabiliyorlar." "Yani, o mahkûmların arkadaşlarına bir-"

"Güzel kokulu bir büyücünün İskoç Dağlık Bölgesi'nde dolaştığını mı?" Dorian tam ben daha fazla konuşmak üzereyken sözümü kesti. "Bu mümkün. Ve şimdi de bizim gibi bir gruba rastladılar. Bu Nosferatu'larla ilk karşılaşmam değil, bu yüzden oldukça aç olduklarını söylemekte kendime güveniyorum."

"Ve büyücü kanını insan kanından daha çok seviyorlar," dedi Ryker başını sallayarak.

"Bu doğru." Dorian bu gerçeği normal bir insandan çok daha iyi bildiği için yüzünü buruşturdu. Bir melez olarak, tamamen hayvan kanıyla beslenmek için elinden geleni yapmıştı ama bunu hayatı boyunca yapamadığını biliyordum. Bana bundan bahsetmese de, daha önce insan ve büyücü kanı tattığını biliyordum. Bu yüzden vampirlerin büyücülerden içmeyi ne kadar tercih ettiklerini tam olarak biliyordu. "Büyücü kanının tadı daha güçlü ve daha baharatlıdır. Ve içtiklerinde bizim gücümüzden bir darbe alırlar."

O zindanlarda bir şeylerin kıvılcımını çakmış olmama şaşmamalı. Eğer vampirler büyücü kanını

insan kanından daha çok istiyorlarsa, o zaman tüm büyü türleri arasında en çok benimkini isterlerdi.
Karanlıkla doluydu, tıpkı

Onlar. Bu, vampirlerin çok seveceği türden bir sihirdi; tehlike, acı ve korkunun sarhoş edici bir karışımıydı.

İki çığlık daha arka arkaya yankılandı. Yağmurun altında kaşlarımı çatarak nerede saklandıklarını bulmaya çalıştım. Dışarıda kaç kişilerdi? İki mi? Üç mü? Bir düzine ya da daha fazla mı? Bunun bir önemi yoktu. Bir sonraki saldırılarını başlatmadan önce buradan çıkmazsak, hepimiz akşam yemeği için servis edilebilirdik.

"Jack," dedim ve herkesin dikkatini tekrar elimizdeki göreve çektim. "Şu son rünü oymayı bitir."

Tereddüt etti, parmakları hançerinin kabzasını sıkıca kavradı. "Kaçmak çok korkakça. Kalıp savaşmalıyız."

Aslında Jack haklı olabilirdi. Bu, kendi kendime en az bir düzine kez tekrarladığım bir mantraydı. Ne zaman bir liderin kaçtığını görsem, onu korkak olarak yaftalardım çünkü bir sorundan kaçmak, o sorunun sizi daha da hızlı kovalamasına neden olurdu. Ama şimdi durum farklıydı. Bu bizim savaşımız değildi ve asilerin başka bir yerde umutsuzca ihtiyaçları vardı.

"Eğer bu Nosferatu'larla savaşırken ölürsek, güneş büyücülerini serbest bırakacak büyüü kim yapacak?" Ben sordum. "Susuzluktan ve açlıktan ölmemelerini kim sağlayacak?"

Jack'in yüzünde bir tereddüt belirdi. "Ama bu Nosferatu'lar bir gün daha yaşarsa, daha kaç masum insanı öldürecekler? Peşine düştükleri herkes hançerli bir büyücü olmayacak."

"Kalıp savaşacağız," dedi Dorian başını sallayarak ve beni şaşırttı. "Ama birimiz bile düşerse, rünü tamamlamayız ve buradan defolup gitmeyi kabul ediyoruz."

"Anlaştık," dedi Ryker. Sessizce ekibine işaret etti ve Dorian'la benim de katıldığımız dairesel bir düzende bir araya geldiler. Her birimiz kılıçlarımızı hazır tutarak geceye doğru yüzümüzü döndük, kimse arkamızdan yaklaşmasın diye sırtlarımızı birbirimize yasladık. İsyanlılar iyi organize olmuş ve iyi eğitilmişlerdi ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

Bir hareket bulanıklığı bize doğru fırladı ve sert bir şey vücuduma çarptı. Sert toprak zeminde tökezlerken, müttefiklerimin çığlıklarını duydum, onlar da aynı sertlikte darbe almışlardı. Vampir beni yakaladı ve yerden kaldırarak diğerlerinden uzağa fırlattı.

Bedenim toprağa çarptığında dişlerim birbirine çarptı, kulaklarım çarpmanın etkisiyle çınladı. Ayakta durmaya çabalarırken ağrı kemiklerimin derinliklerine kadar işledi ama dişlerimi sıkarak onu engellemeye çalıştım. Bulanıklık bir kez daha yanımdan hızla geçti ve ben de hançerimle hareketi takip ederek botlarımın içinde hızla döndüm.

Uzakta savaşın devam ettiğini, Dorian'ın inanılmaz bir hızla döndüğünü görebiliyordum. Kalbim göğüs kafesine çarparken, buraya tek başıma atıldığımı fark ettim. Ödül bendim. Hepsinin can attığı yemek. Ve beni diğerlerinden olabildiğince çabuk ayırmışlardı.

Neyse ki, kesime götürülen tatlı masum bir koyun değildim. Ben lanet bir gölge büyücüsüydim.

Nosferatu bir kez daha hızla yanımdan geçerken büyüm içimde kaynadı. Etrafımda dönüyor, gözlerimi karıştırmaya çalışıyordu. Dikkatimi yeterince dağıtabilirse, başka bir vampir öldürmek için harekete geçebilirdi. Dizlerimi bükerek kendimi hazırladım ve gölge büyümü çağırdım.

Duman karnımın içinde kıvrıldı, karanlığın fısıltıları zihnimi doldurdu. Ama bir kez olsun onu kucakladım ve kendimi o gölgelerin her bir parçasına açtım. Karanlığın karanlığa cevap verebileceğini düşündüm. Eğer bu Nosferatu'lar bana saldırmak istiyorlarsa, benim gücümle başa çıkmak zorundaydılar.

Nosferatu nihayet hamlesini yaptığında uzun siyah teller parmaklarımdan döküldü. Bana doğru savruldu, geniş kırmızı gözleri boğazıma odaklanmıştı. Dudaklarını bıçak gibi keskin iki sıra dişini ortaya çıkarmak için açtığında keskin tırnaklarını havaya kaldırdı. Bu yaratığın boynumu

koparmasının sadece bir saniye alacağını bildiğim için korkumu bastırmaya çalıştım.

Derin bir nefes alarak ellerimi kaldırdım ve büyümü yaratığa doğru fırlattım. Karanlık ona sertçe çarptığında bir çığlık attı ve onu gecenin içine, hem benden hem de diğerlerinden uzağa doğru spirallenmeye gönderdi. Sağ tarafımda başka bir figür uçarak geçti ve vücudumdaki gerilim bir kademe daha arttı. Haklıydım. Etrafımda iki kişi vardı. Birinin icabına bakmış olsam da, geri dönmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

İkinci Nosferatu tek bir ses bile çıkarmadan bana doğru koştu ve bir kez daha ellerimi fırlattım. Bu sefer büyüm ıskaladı. Vampirin dudakları bir gülümsemeye dönüştü, uzun ve ince bedeni üzerime doğru geliyordu. Bana hızla ulaştı, beklediğimden daha hızlı. Eli yılan gibi uzandı ve saçlarımı yakalayarak beni göğsüne doğru çekti. Onun pençesinde kıvrandım, tekmeledim, yumrukladım ve tüm ağırlığımı kıpırdanmalarına verdim.

Ama yaratık çok güçlüydü. Dorian'ın on katıydı ve benim cılız kaslarımın beni bundan kurtarmasına imkân yoktu. Kalbim bir boğa gibi hücum ederken, sihrimi çağırmaya çalıştım. İhtiyacım olan bir zaman varsa, o da şimdi idi. Ne yapmasını istediğimi bilmiyordum ve özellikle de nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Hayatım gücüme bağlıydı.

Büyü içimde dönüp duruyor, içimde çığlıklar atıyordu. Sesler kulağıma fısıldadı. *Vampiri öldür. Yaratığı yok et. Bedenini lime lime et.* Sertçe yutkunarak gözlerimi sımsıkı yumdum ve büyüme hafifçe başımı sallayarak hayatta kalmamı sağlamak için istediği her şeyi yapmasına izin verdim.

Hepsi bu kadardı.

Kara büyü patlayan bir bomba gibi içimden fişkırdı. Vampir çığlık attı ve karanlık gökyüzüne doğru yükselirken ellerini boynumdan çekti. Gölgeler vücudunu sararken yaratık dönüyor, açık ağzının etrafını saran gölge iplikçikleri gibi kıvranıyor ve bükülüyordu.

Büyüm yaratığı boğuyor, ölümünü çılgın bir işkence biçimi gibi uzatıyordu. Bir uzvu koptu ve yere düştü. Ve sonra bir başkası. Kan ve kemik yığınının başka bir şey kalmayana kadar parça parça.

Mide bulantısı boğazımı tıkadı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Görüşüm değişti ve gözlerim yandı. Böyle bir şeyi nasıl yapabildim? Bunu nasıl yapabildim? Bu çok yanılttı. Çarpıktı. Çılgınca. Her ne kadar kendimi kurtarmak istesem de, bunu bu şekilde yapmak istememiştim.

Kulaklarıma bir çığlık daha ulaştı ama bu sefer gözlerini bana dikmiş bir Nosferatu değildi. Bir Nosferatu'nun dişleri boynuna batarken bağırarak Gigi'ydi. Korkunç vampir eti yığınının bırakarak ayağa fırladım ve kollarımı iki yana açarak ona doğru koştum. Başı arkaya doğru eğilmişti ve gözlerini kocaman açmış, neredeyse görmeden gökyüzüne bakıyordu.

Ya korkudan ya da acıdan vampire karşı savaşmayı bırakmıştı. Ve ben ona ulaşamadan vampir dişlerini boğazından çekip boynunu kırdı ve bedenini yere fırlattı. İçimi büyük bir korku kapladı ve yürümeye devam etmek için ayaklarımı zorlamak zorunda kaldım.

Onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen, içime dalga dalga keder çöktü. Çok gençti. Tek istediği doğaüstü dünyayı daha iyi bir yer haline getirmektir. Güneş büyücülerini kurtarmak. Kovenlerin başkalarına zarar vermesini engellemek.

Ve şimdi, o ölmüştü.

Ayaklarım vücuduna sadece birkaç santim kala durdum. Kanla lekelenmiş boynuna bakarken gözümünden bir damla yaş süzüldü. Sadece birkaç dakika önce o kadar canlıydı ki, parlak saçları sırtından aşağıya doğru alev alev yanıyordu. Bu kadar canlı biri nasıl olur da bir vampirin bileğinin tek bir hareketiyle bu dünyadan göçüp gidebilirdi?

"Zoe!" Dorian arkamdan bağırdı. "Bana!"

Başka bir Nosferatu bana doğru koşarken Dorian'a doğru döndüm. Elleri keskin pençelere dönüştü ve ben tam zamanında yere eğildim. Dorian'ın eğitimi devreye girdi, pek çok kez çalıştığım hareketler sanki içgüdüsel olarak canlandı. Bacağımı fırlatıp yana doğru yuvarlandım ve vampir yere düştüğü anda zıpladım.

Derin bir nefes alarak yaratığın üzerine indim ve kemerimden bıçağımı çektim. Vampir yüzüme doğru tısladı, nefesi demir ve kir kokuyordu.

"Bizi istediğin kadar öldürebilirsin Gölge," dedi alçak ve ürkütücü bir sesle, "ama biz geri gelmeye devam edeceğiz. Günlerinin geri kalanı boyunca teker teker. Ta ki senin tatlı, lezzetli kanına sahip olana kadar."

Ve böylece, korkunç dudaklarında nefes kesilene kadar hançerimi kafatasına sapladım.

Gözlerime ter damlarken etrafımdaki katliamı taradım. Dorian aynı anda iki vampirle daha dövüşüyordu, vücutları inanılmaz bir hızla hareket ederken bulanıklaşıyordu. Ryker sırt üstü yatmış, inanılmaz uzunlukta siyah saçları olan bir Nosferatu kadınına savuşturmaya çalışıyordu. Gigi gitmişti ve Jack'i görünürde göremiyordum. Gözlerimi sola kaydırduğım da Jack'in cesedini yerde bulduğumda kalbim parçalandı. Onun da boynunu kırmışlardı.

Keder beni sarstı. Hepsi benim hatamdı. Hepsi benim suçumdu. Eğer benim korkunç büyüm ve baştan çıkarıcı kanım olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Kimse ölmeyecekti ve geri kalanımız da ölümden iki saniye uzakta olmayacaktık.

Büyüm hâlâ içimde sıcak bir şekilde yanarken, sonunda bakışlarımı kaldırdım ve şiddetli savaşa baktım. Gücümün fısıltıları tekrar kafamı doldurdu, içimdeki en karanlık parçalara seslenen kelimeler. *Sen bundan daha güçlüsün*, diyordu. *Ayağa kalk ve savaş, gölge büyücü.*

Aylar önce büyümle savaşmaya başladığımdan beri ilk kez, sözleri bana acı yerine rahatlık getirdi. Gözlerimi kapatarak ayağa kalktım ve ellerimi yumruk haline getirdim, Ryker'ın üzerinde yükselen vampire doğru kendimi fırlatmadan önce iki derin nefes aldım.

Bu gece iki asi ölmüş olabilir ama bir başkasının ölmesine izin veremezdim. Yapacağım son şey olsa bile bu Nosferatu'ları yenerdim.

Kendimi öne attım ve vampiri boynundan yakalayıp Ryker'ın titreyen bedeninden uzaklaştırdım. Tıslayarak bana doğru döndü ve gözleri yüzüme iliştiğinde gülümsedi.

"Gölge," diye fısıldadı, bir adım sola ve sonra bir adım sağa dans ederek. "Neyin var göster bana." "Tamam," dedim ve hançerimi kalbine doğru fırlattım. Bıçak kalbini bulduğunda gözleri kocaman oldu.

İzi, hâlâ hayatta olan tek parçasına saplandı. Bir anda, yerde ölü gibi yatıyordu.

"Zoe! Dorian!" Ryker, ben vampirle uğraşırken seyahat çemberine kaçtığı yerden kollarını sallayarak seslendi. "Rünü bitirdim. Bu şey bizi buradan çıkarmadan önce otuz saniyemiz var. Kaçman gerek. Şimdi!"

Dorian bir anda yanımdaydı, arkasında sadece tek bir Nosferatu vardı. Elimi tuttu ve ıslak çimlerin üzerinde koşmaya başladık. Vampirin çığlığı bizi yakından takip ederken yağmur başımıza yağmaya devam ediyordu. Başaracaktık. Üçümüz bu cehennem çukurundan canlı çıkacaktık.

Ama Ryker'a katılmamıza saniyeler kalmışken, vampir hızla yanımdan geçip gitti ve ben daha bir alarm çığlığı bile atmadan büyücüye çarptı. Yolculuk büyüsü parıldadı ve karanlığı inanılmaz derecede parlak bir ışıkla doldurdu.

Ve sonra ortadan kayboldular.

CHAPTER 15

Dorian yumruğunu Ryker ve Nosferatu'nun az önce kaybolduğu ıslak zemine vurdu. "Kahretsin! Kahretsin!"

Tenlike geçmiş olsa da kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atıyordu. "Az önce ne oldu? Vampir geçti mi? Sence Ryker hayatta kalmayı başarmış mıdır?"

"Bilmiyorum, Zoe." Dorian başını yere doğru indirirken yumrukları tekrar toprakla buluştu. "Sadece kalemi almayı kabul etmeliydim. Kimse ölmezdi."

Elimi omzuna koydum ve yüzünü buruşturdu. "Bunun için kendini suçlayamazsın Dorian. Burada saldırmak için beklediklerini bilmemize imkân yoktu. Ve yine de birilerinin dışarı çıkıp çevreyi çizmeleri gerekirdi. Kaleyi ele geçirmenin kimseyi kurtaracağını sanmıyorum."

"Ama en azından kalenin içinde savaşılabilecek yer olurdu," dedi Dorian. "Şimdi Ryker üslerine kadar o küçücük çemberin içinde sıkışıp kaldı. Bundan nasıl kurtulur, bilmiyorum. Aç bir vampirle tek başına uzun, çok uzun bir yolculuk bu."

Elimi omzuna koyduğumda kalbim sıkıştı. "Dinle, eğer suçlama oyunu oynamak istiyorsan, o zaman parmaklarınla beni işaret etmeye başlasan iyi edersin. Çünkü buraya avlanmaya gelmelerinin tek sebebi benim."

"Çünkü kanın o kadar tatlı ki," dedi Dorian alçak bir hırıltıyla, ayağa kalkıp vücudunu benimkine doğru eğerken. Beni kendine çekti ve parmaklarını saçlarımdan geçirerek başımı geriye çekti, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. "Sana karşı koymak imkânsız, Zoe. O mağaraya girerken bunu bilmeliydim. Seni onların arzularından korumak için daha fazlasını yapabildim."

Sertçe yutkundum, *arzunun* Nosferatu'ya uygulanacak doğru kelime olduğundan emin değildim. Belki daha çok belli bir melez için. Şu anda bana her bir zerremi yemek istiyormuş gibi bakan bir melez. Bu düşünceyle ürperdim, dövüşün adrenalini korku ve kana susamışlıktan çok daha farklı bir şeye dönüşmüştü.

"Üşümüştün," dedi Dorian titrediğimi hissettiğinde. "Seni içeri götürmeli ve ateşi yeniden yakmalıyız. Ryker'ın ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz."

"Üşüyorum ama titrememin nedeni bu değil." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Bir Nosferatu saldırısından kurtulmuştuk ve Dorian az önce arzudan söz etmişti. Bu karanlık rüzgâr ve yağmur fırtınasında, kalçalarımı onun beline dolamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Beni kollarının arasına alırken dudakları büküldü. "Oh, öyle mi, Zoe Bennett? Belki de seni başka bir şekilde ısıtmalıyım."

Ama içeri girdiğimde, Dorian beni merdivenlerden yukarı taşımadı ve umduğum gibi yatağına

yatırmadı. Bunun yerine ateşı yeniden yaktı ve kapının yanından bir kürek aldı. Yüzü asıktı,

Arzuladığım arzudan eser yoktu.

"Cesetlerle ilgilenmem gerekiyor." Ağır bir iç geçirdi. "Yağmur altında bırakılmaktan daha iyi bir sonu hak ediyorlar ve oldukları yerde kalırlarsa, bu sadece daha fazla Nosferatu'yu buraya çekecektir. Bu kalenin içinde güvendeyiz. Buraya giremezler. Ama gece gündüz dışarıda feryat etmelerini istemiyorum. Çünkü *bu* Kan Meclisi'nin dikkatini çekecektir. Ve bence ikimiz de bunu istemeyiz."

Hâlâ titriyordum, başımı salladım. "Yardım etmemi ister misin?"

Dorian, "İçeride, sıcak ve güvenli bir yerde kalın," dedi. "Daha fazlası geri gelebilir."

"Ama eğer yaparlarsa, orada yapayalnız kalacaksın." Başımı salladım ve ayağa kalktım ama dizlerim neredeyse altıma çöküyordu. "Bunu kabul edemem."

Dorian hafif bir gülümsemeyle, "Çok yazık, Zoe Bennett," dedi. "Kalıyor ve dinleniyorsun. Unutma, beni istemiyorlar. Kanım onlar için işe yaramaz. Neredeyse içebilecekleri kanım bile yok. En azından onların istediği türden değil."

Bu garip bir düşünceydi ama onun vampir doğasının tam olarak ne olduğunu araştırmamaya karar verdim. İçimden bir ses, bunun üstesinden gelmeye hazır olmadığım bir solucan konservesi açacağını söylüyordu. Bir gün için yeterince Dorian ifşası olmuştu. Ve hücrelerdeki uzun geceden, Kan Meclisi'nden kaçıştan ve Nosferatu ile dövüşten dolayı fazlasıyla yorgundum.

Dorian'ın oraya yalnız gitmesine izin veremezdim.

Ama ayaklarımı yere basamadan karanlığa doğru sürüklendiğimi hissettim.

IUzaklardan gelen bir uluma geceyi böldü. Aklımda bulutlar, gözlerimi açtığımda önümde gürül gürül yanan bir ateş gördüm. Pencereden dışarı baktığımda karanlık ve bulutlardan başka bir şey göremedim.

dolunayı gizliyordu. Alevlerin çıtırtısı dışında oda sessizdi ve koltuktan kalkarken Dorian'ın cesetleri gömmekten hâlâ dönmediğini fark ettim.

Panik yapmamaya çalıştım. Hâlâ dışarıda olmasının milyonlarca nedeni olabilirdi ama gecenin bu kadar derinleşmesi için saatler geçmiş olmalıydı. Cesetler toprağa gömülü olsa bile taze kan kokusunun Nosferatu'yu araziye gelmeye teşvik edeceğinden endişelenerek onları başka bir yere götürmüş olabilirdi. Ya da belki başka vampirler ortaya çıkmıştı ve onlarla savaşmak zorunda kalmıştı. Ya da belki de onları şatodan uzaklaştırmıştı.

Bu düşünce beni biraz rahatlattı. Onlarla tek başına savaşmak zorunda kaldıysa, kötü yaralanmış mıydı? Dışarıda, karanlık gecenin içinde bir yerde miydi? Şiddetli yağmur ve ıslık çalan rüzgârın altında mı kalmıştı? Sonunda uyanmamı mı umuyor ve bekliyordu?

Koridora doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu ama anlaşılan o ki çok uzağa gitmeme gerek kalmamıştı. Koridorun yarısında bir kapı aralıktı ve parke zemine ışık yayılıyordu. Yavaşça odaya yaklaştım ve içeriye baktığımda Dorian'ı bir koltuğa tünemiş, kirden sırlıklam olmuş elleri iki yanında gevşekçe sallanırken buldum. Duvardaki çerçeveli fotoğraf koleksiyonuna bakıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Dorian bana dönmeden sordu. Kulakları ölümlülerden daha iyi işitiyordu ve ben kapıya ulaşmadan çok önce yaklaştığımı duymuş olmalıydı.

"Fiziksel olarak evet. Zihinsel olarak... Bilmiyorum," dedim odaya girerken. "Şununla ilgilendin mi...?"

Başını salladı, gölgeler ve çizgiler yaşlı yüzünü aşındırıyordu. "Ellerimde çok fazla kan var." "O zaman onları temizleyelim," dedim ona ulaştığımda. Ellerimi omuzlarına koydum ve

Önünde çömelmek için kendimi alçalttım. "Yardım edeceğim."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değil, Zoe. Benim yüzümden pek çok insan öldü, bazıları kendi ellerimle. Bu lanet, bazen bir hediye gibi geliyor. Geliştirilmiş hız ve çeviklik. Güç. Duymamam gereken şeyleri duyabiliyorum. Ve bu gezegende çok daha fazla yılım var. Ama gerçek şu ki, bu yetenekler sadece lanete katkıda bulunuyor. Hayatıma hiç yardımcı olmuyorlar. Engel oluyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" Derin kömür gözlerine bakarak sordum. Lanetinden nadiren bahsederdi ve en başta neden lanetlendiğini bana hiç söylememiştii. O büyücüleri onu bir Bağlanmamış'a dönüştürmeye i t e n her neyse, benim bilmemi istemeyecek kadar korkunçtu.

"Çünkü bu sadece ellerimin daha fazla kana bulanmasına neden olur," dedi üzüntüyle. "Benim gücüm insanları öldürebilir. Fazladan her yıl sadece daha fazla ölüme yol açıyor. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Ama Jack ve Gigi'yi senin gücün öldürmedi," dedim. "Bunu Nosferatu yaptı."

"Bu olay benim arazimde oldu. Jack ve Gigi bizi eve geri götürmek için buraya geldiler," dedi Dorian. "Onlar benim sorumluluğumdaydı ve ben de gücümün yeterli olduğunu düşünerek geride kalıp vampirlerle savaşmayı kabul ettim. Bunca zaman sonra daha iyi bilmem gerekirdi ama bilmiyorum."

Duvardaki fotoğraflara dikkatle bakan Dorian'ın gözleri yaşardı ve birden bunun isyancılardan çok daha fazlası hakkında olduğunu fark ettim. Dorian başka bir şeyden bahsediyordu, uzun zaman önce olan bir şeyden, onu bugünkü haline getiren bir şeyden. Sessizce ellerini ellerimin arasına aldım. Soğuk çelik elleri vücuduma sıcaklık dalgaları gönderiyordu.

"Ne oldu Dorian?" Fısıltıyla sordum. "Fotoğraflardaki o insanlar kim?"

Dorian çenesini sıktı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benim ailem. Annem, babam, kız kardeşim, erkek kardeşim. Benim yüzümden ölen tüm kemik büyücüleri."

Dudaklarım düz bir çizgi halinde birbirine yapıştı ve zihninde böylesine açık bir yara görünce kalbim göğsümde acıyla çarptı. Ailesinin nasıl öldüğünü bildiğime dair bir his vardı içimde ve bir yanım bunu bilmek için yanıp tutuşsa da ona acı dolu geçmişini yeniden yaşatmak istemiyordum.

"Senin hatan olmadığına eminim Dorian. Sen asla-"

"Ama bu benim hatamdı." Öfkeyle ayağa kalktı ve yerde volta atmaya başladı. Işığın yumuşak parıltısı acı içindeki ifadesini ve iki yanındaki sıkı yumruklarını aydınlatıyordu. "Benim hakkımda bilmediğin bir şey var, Zoe ve bu asla öğrenmeni istemediğim bir şey." Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Korku, acı ve başka bir şeyle çalkalanıyorlardı. Pişmanlık. "Ama senin hakkında hissettiklerimi bilmen en doğrusu. Beni nasıl gördüğünü değiştirecek ama buraya dönmek, bu fotoğrafları görmek, yüzlerini hatırlamak... bana düşündüğün adam olmadığımı hatırlattı."

Kalbim göğsümde gümbürdedi ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerini ellerimde tutarak yüzüne baktım ve her kelimemde ciddi olduğumu görmesini istedim. "Sen olduğunu düşündüğüm adamsın. Yüz yıl önce olan bir şey bunu değiştirmeyecek ve benim sana bakış açımı da kesinlikle değiştirmeyecek."

Başını salladı ve içini çekti. "Ne değişecek *ki*, Zoe? Bunu bir düşün. Korkaklık mı? Hırsızlık mı? Hile yapmak mı? Öfke?" Yavaşça, dudakları dudaklarımdan sadece bir fısıltı uzakta olana kadar yaklaştı. "Cinayet mi?"

Keskin bir nefes aldım ve sertçe yutkundum. "Ne oldu Dorian?"

"Lanetlenmeden önce," diye başladı, "kiralık büyücü dedikleri türden biri idim. Şimdi onlardan birkaç tane var, ama genellikle iblis kovma veya nesne büyülerini gibi şeyler yapıyorlar. Bazen de iz sürme. O zamanlar... bir büyücüyü işe almak için gerçekten sadece birkaç neden vardı."

Kalbim sıkıştı. Bu işin nereye varacağını biliyordum. Hikayeleri duymuştum. Herkes duymuştum.

Kiralık büyücüler efsanelerdi, dünyanın en büyük olaylarından bazılarını etkilemiş kişilerdi.

doğüstü tarih kitapları. Çoğu zaman gölge büyücüleriydiler ama her mecliste en azından birkaç tane vardı.

"Sen bir suikastçıydın," diye nefes aldım, bu kelimeyi yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum. Çünkü bu, hayatı hakkında çok şey açıklasa da çok gerçek hissettiriyordu. En başta neden Avrupa'dan kaçtığını. Neden bir İnfazcı olmakta ısrar etmişti. Bu işi yapmak için gerekli bilgi ve beceriye sahipti.

Yüzünü buruşturdu ve sonra başını salladı. "Sadece masumları içermeyen işleri üstlendim. Bir kodum vardı ve ona sadık kaldım, ama bu kod sonunda benim için kırıldı. Takip ettiğim kadınlardan biri. O-" Dorian cümlesini yarıda keserken sesi sertleşti ve çenesini sıkarak başka bir tarafa baktı. "Birinin suçlu görünmesi onun suçlu olduğu anlamına gelmez. Ölmeyi hak etmeyen bir kadının celladıydım. O sadece birini koruyordu. Kız kardeşini koruyordu. Ailesi bir gölge büyücüsünü ailelerine kabul etmişti ve suçların arkasındaki gerçek kişi oydu. Gerçek suçlu benim ne yaptığımı öğrendiğinde, ömrümün sonuna kadar Bağlanmamış bir vampir olarak yaşamam için beni lanetledi ve sonra da ailemi öldürdü."

CHAPTER 16

DHalı kaplı koridordan mutfağa doğru ilerlerken Orian'ın sözleri beynimde yankılanıyordu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzü sıcaktan yanıyordu, o kadar sıcaktı ki teni

ateş gibi hissettim. Serin bir bez bulma ve az önce bana söylediklerini işleme görevindeydim.

Bir yandan, sadece suçlu olduğunu düşündüğü büyücülerin peşine düşmüştü. Diğer yandan, lanet olası bir suikastçıydı. Neresinden bakarsanız bakın, bu benim dolandırıcılığımдан çok daha kötüydü. Birine zarar versem, birkaç yüz dolar daha fakir olurlardı. O birine zarar verirse, o kişi ölürdü.

Mutfağı ve bir bez bulduktan sonra beze biraz soğuk su döktüm ve Dorian'ı bulduğum odaya geri döndüm. Oraya ulaştığımda gitmişti. İç çekerek koridorun karşısındaki oturma odasına yöneldim ama ateşin çıtırtısı dışında boştu. Girişi taradım ve kattaki diğer odalara göz attım ama Dorian hiçbirinde yoktu.

Tam ikinci katı keşfetmek için ayaklarımı merdivenlere doğru çevirmek üzereydim ki, tenimi bir ürperti kapladı. Ön kapı aralıktı ve ay ışığından bir parça yere dökülüyordu. Titreyerek, gecenin içine bakmak için yaklaştım. Dorian dışarı mı çıkmıştı? Yoksa içeri başka bir şey mi girmişti?

Derin bir nefes alarak kapıyı ittim ve soğuğa doğru adım attım. Uzakta, bir ağaç çemberiyle çevrili, yana doğru eğilmiş uzun mezar taşları kümesinin ortasında bir figür gördüm.

"Dorian?" Seslendim, ama sesim rüzgâr tarafından alındı.

O benim ortağım mıydı? Bir an için emin olamadım. Neden buraya gelmişti ki? Neden bir sürü mezarın ortasında duruyordu?

Saldırmak için mükemmel anı bekleyen başka bir Nosferatu olabilirdi. Yine de bu figürde belli belirsiz Nosferatu'ya benzemeyen bir şeyler vardı. Karşılaştığımız vampirler çoğu insandan farklı duruyordu. Sanki dünyanın sert gerçekliğine karşı kendilerini destekliyormuş gibi hafifçe kambur duruyorlardı. Elleri pençe şeklindeydi ve dizleri arzularının ağırlığı altında bükülmüştü.

Şu anda gördüğüm şey bu değildi. Bu sadece yağmurun altında duran bir adamdı. Ona doğru ilerledikçe gerçek ortaya çıktı. O Dorian'dı.

"Dorian, burada ne yapıyorsun?" Ona ulaştığımda sordum.

Bana doğru döndü, gözleri sanki ben olduğuma şaşırmış gibi iriydi. "Hâlâ burada mısın? Neden gitmedin?"

"Tabii ki gitmedim," dedim. "Yüz yıl önce yaptığın şeyin şu anda kim olduğunla hiçbir ilgisi yok."

"İşte burada yanıyorsun Zoe," dedi arkasını dönerek. "Çünkü bunun her şeyle ilgisi var."

"Şimdi kim olduğumu. Bu yüzden bir büyücüye karşı savaşıırken kendimi tutmam gerekiyor. Bu yüzden o ayrık meclis beni iblis bozgunculuğu için kullanmak istedi. Bu yüzden buzdolabımı hayvan kanıyla doldurmak zorundayım. Ve bu yüzden senin damarlarından içmeyi bu kadar çok istiyorum."

"Bunlar başa çıkman gereken şeyler," dedim, "ama bunların hiçbirisi senin *kim* olduğun değil. Çünkü o adam kendini geride tutmayı seçiyor. İblislerle değil, onlara karşı savaşmayı seçiyor. İnsan kanı yerine hayvan kanını seçiyor. Ve tanıştığımız andan beri beni korumaktan başka bir şey yapmadı."

"Sonunda seni öldürebilirim," dedi.

"Ama sen yapmazdın," dedim. "Bunu yapmadan önce kendi hançerinin üzerine düşerdin."

Sonra bana döndü, gözleri vahşi ve öfkeliydi. "Böyle düşünüyorsun çünkü beni hâlâ bir zamanlar olduğum suikastçı olarak görmüyorsun. Sen orada değildin. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Uzaktan uzun, alçak bir uluma geldi. Sese doğru sallanırken tüylerim diken diken oldu. Kalenin yakınında gibi görünüyordu. Belki de hemen arkasındaydı ve her geçen vuruşta daha da yaklaşıyordu. Hançerime uzandığımda kalbim titredi ve havadan başka bir şey bulamadım. Dorian'ı bulmak için ava çıktığımda onu oturma odasında bırakmışım.

"Başka bir tane daha," dedi Dorian. "Kale duvarlarının içine geri dön."

"Hayır," dedim. "Seni bununla tek başına yüzleşmen için burada bırakmayacağım."

"İçeri geri dön," diye hırladı. "Burada ne onunla ne de benimle güvende değilsin."

Sözlerini duymazdan gelerek yere çömelip gözlerimi kapattım ve büyümün yardımına koşmasını diledim. Son dövüşte bana yardım etmişti. Bana yine yardım edecekti. Büyüleri bilmesem de, ne yapmam gerektiğini neredeyse içgüdüsel olarak biliyor gibiydi.

"Seni güvenli bir yere, içeri götürüyorum." Dorian beni omzuna attı ve gelişmiş hızıyla şatoya doğru koşmaya başlayınca telaşla bağırdım. İçeri girdi ve beni merdivenlerden çıkarıp yatak odalarından birine, büyük yatağa yatırmadan önce kapıyı çarparak kapattı. "Gecenin geri kalanında burada kalacaksın. Kaç tanesinin seni aramak için buraya geleceğini bilemezsin. Sabaha kadar devriye gezeceğim ve sonra seni eve geri götürmenin bir yolunu bulacağız."

"*Beni* geri getirmenin bir yolu mu? Peki ya sen?" Gözlerimi kısarak yataktan fırladım ve pencereden dışarı bakarak durduğu yere doğru yürüdüm.

"Ben burada kalıyorum," dedi sessizce. "Bu herkes için daha iyi." "Hayır, öyle değil," dedim. "Buna inanıyor olamazsın."

"Benim hissettiklerimi sen de hissedebilirsin, Zoe. Kana susamışlığı. Damarlarımda dolaşıyor ve hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyor." Sertçe yutkunurken çenesi gerildi. "Sadece bir yanlış saniyeye, tutunmaya çalıştığım bir ana bakar ve hepsi bu olur."

"İç beni," dedim ona yaklaşarak. "Kanımı tatmayı bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman yap."

"Yapamam," dedi gergin bir sesle, ama gözleri boynumun her santimetresinde geziniyordu. "Eğer başlarsam, durmam mümkün olmaz."

"Yapacaksın, çünkü sen beni asla incitmezsin." Boynumu ortaya çıkarmak için başımı geriye attım ve kalp atışlarım hızlanırken damarlarım acıyla zonkladı. "Şimdi, uzun zamandır arzuladığın şeyin tadına bak."

Aramızdaki bağ sayesinde, onun çatlayan iradesiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Kanımı emmek için yanıp tutuşuyordu, tıpkı benim de onun dudaklarını tenimde hissetmek için

yanıp tutuştuğum gibi. Kk bir parçam yapmak üzere olduğu şey için korku hissetse de, her şey çok fazla olmadan önce duracağından şüphem yoktu. Anlamadığı şey de buydu. O kendine inanmasa bile ben ona inanıyordum.

Boğazından gelen bir hırılıyla dişlerini boynuma geçirdi. Kıvılcımlar vücuduma yayıldı ve nefesim ciğerlerimde tılandı. İhtiyacıyla ilgili çok sarhoş edici bir şey vardı, o kadar ki

Dişlerinin tenime batmasını arzuluyordum.

Ve sonra yaptılar. Keskin ve acı verici dişleri kulağımın dibindeki hassas deriyi yardı. Gözlerimde lekeler dans ederken haykırdım ama onu itmek yerine gömleğine sıkıca yapıştım. Bunu yapmasını istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*. Çünkü canım çok acısa da, içimden sarhoş edici bir his akıyordu. Adrenalin, büyü ve arzu.

Boynumdan içerken inleyerek ona doğru eğildim. Sıcak sıvı tenime döküldü, keskin acılar elektrik ateşine dönüşmeye başladığında yıldızlar gözlerimde dans ediyordu. Göz kapaklarım titremeye ve kalbim acımaya başladı. Dorian büyük bir istekle içiyordu ve bir an için durmayacağından korktum.

Bir hırıltıyla dişlerini boynumdan çekti ve odanın yarısına kadar geriye sıçradı. Gözleri vahşiydi ve dudakları kırmızıya boyanmıştı. Onunla tanıştığımın beri ilk kez bir vampire benziyordu. Masumların kanını bulmak için geceleri sinsice dolaşan karanlık bir yaratığa. Ağzının arkasını çenesinde gezdirdi ve bakışlarını boynuma indirdi.

Elimi yaraya doğru uzattığımda parmaklarımın kaldırılamayacak kadar ağır olduğunu fark ettim. İç çekerek yatağa yaslandım ve yüzümü buruşturdum. Hiçbir şey tam olarak acımıyordu ama aynı zamanda her şey kemiklerime kadar ağrıyordu.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

Gözleri daha da büyürken başını salladı. "Çok fazla içtim. Çok özür dilerim, Zoe. Aklımı başımdan almasına izin verdim ve çok fazla içtim."

Ona gerçekten iyi olduğumu, her şeyin sadece biraz bulanık olduğunu, hepsi bu diyemeden dizlerinin üzerine çöktü ve inanılmaz keskin dişleriyle bileğini yırttı. Açık yarasını ağzıma bastırdı ve kanını dilime bulaştırdı. Ona karşı mırıldanarak içtim ve gözlerimi kapattım, onun sarhoş edici tadının tadını çıkardım. Onunla ilgili her şey beni tüketiyordu, sanki yaşam gücü ruhumu doldurmuştu.

Sırtımı dikleştirdim ve ağzımı açtım, vücudunu üzerimde hissetmek için çaresizce çırpınıyordum. Ama sonra her şey karanlığa gömüldü.

CHAPTER 17

Dorian yatağının kenarına oturmuş, kemiklerimi tüketen bir ağrıyla uyandığımda bana bakıyordu. İnleyerek yatakta kaydım ve boynuma dokunmak için uzandım. Yara gırtlığı ama kalıntıların her nefesimde hissedebiliyordum. Kendimi hem çok canlı hem de yarı ölü hissediyordum.

Dorian alçak bir mırıltıyla, "Biraz ağrı hissediyor olabilirsin," dedi. "Yarayı iyileştirmek ve kan stokunu yenilemek için sana yeterince kan verdim ama sonunda bayıldın."

"Acı hissediyorum. Ve iyi türden değil." Yüzümü buruşturarak kendimi yataktan kaldırdım ve karşıdaki aynada duran buruşuk insana baktım. Bok gibi görünüyordum. Gözlerimin altında mor torbalar vardı ve saçlarım her yöne doğru uzanıyordu. Dorian'ın henüz beni baştan çıkarmaya çalışmamış olmasına şaşmamalı.

"Ne yazık ki daha fazla dinlenmenize izin veremem," dedi. "Biraz kahvaltıdan sonra işe koyulmamız gerekiyor."

Başımı sallayarak kafamdaki örümcek ağlarını dağıtmaya çalıştım çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Son baktığımda İskoçya'nın ortasında bir kalede mahsur kalmıştık ve eve dönmenin bir yolunu bulana kadar kapana kısılmıştık. "İş mi?"

"Yapılacak eğitimler ve öğrenilecek büyüler." Büyükannemin geçen yıl bana hediye ettiği büyü kitabını havaya kaldırdı. Yağmurlu bir gün için çantamda saklıyordum. "Burada seni eve götürecek bir büyü buldum ama oldukça karmaşık bir büyü. Doğru yapmak biraz zaman alacak."

İnleyerek tekrar yatağa uzandım. Tabii ki olacaktı.

Dorian beni kalenin alt katlarına indirmeden önce yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek hazırlamayı başardı. Kan Meclisi'nin karargâhının aksine, burada hapisane yoktu.

hücreler ya da ürkütücü zindanlar yoktu. Dorian bunun yerine bodrumun büyük bir bölümünü oymuş ve çeşitli antrenman ekipmanlarıyla doldurmuştu. Yerde egzersiz minderlerinin yanı sıra bir ağırlık makinesi ve bir koşu bandı vardı. Duvarlarda tırpandan benimkinden bile küçük bir hançere kadar çeşitli silahlar sıralanmıştı.

"Bu oldukça havalı," dedim takdir dolu bir baş hareketiyle. "Burayı Boston'a geri ışınlamayamamanız çok kötü."

Bir parmağını kaldırdı ve bir kez salladı. "Bunu aklından bile geçirme, Zoe. Eğer burayı bir

Amerikan şehrinin ortasına bırakırsak, sadece çok fazla yanlış türden

doğal ortamından uzaklaştıracaktır."

"Nosferatu istilasına uğramış, yağmurdan sıırıslıklam olmuş ıssız bir yeri mi kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Dudakları kıvrıldı. "Aynen öyle. Ve bu, Zoe, cazibesinin bir parçası."

"Sen öyle diyorsan," dedim, ama aslında aynı fikirdeydim. Gerçi bunu bilmesine asla izin vermezdim. Buraya yirmi dört saat erişebilmeyi ne kadar istesem de, Fenway Park'ın ortasına yerleştiresek aynı şey olmazdı.

"Ayrıca," dedi Dorian. "Eğer o büyünü bozabilirsen, buraya istediğin sıklıkta gelebilirsin."

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Dorian ve benim istediğimiz zaman gelebileceğimiz gizli bir sığınağa sahip olma fikri? Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Sonunda gerçekten istediğim şeye varacağından değil. Neredeyse bir gündür beni burada yalnız bırakıyordu ve işleri daha da ileri götürmeye çalışmamıştı. Kanımızı bile paylaşmıştık -yine- ama bundan çok daha fazla istediğim başka bir şey vardı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Zoe," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bağımızın duyguların hakkında pek çok bilgi aktardığını unutma ve dün gecedен sonra daha da güçlendi."

Yüzüm kızarmıştı, bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Evet, pekala. Ben de sana, dostum."

Sen de mi dostum?! Bunu neden söyledim ki? Beni baştan çıkarması için ne harika bir yol. Klişe laflar etmek ve dostum unvanının onu harekete geçirmesini ummak. Gözlerimi kendime çevirerek hançerimi kınından çıkardım ve elimde bir kez döndürerek bıçağın daireler çizmesini izledim. Oldukça iyi olduğum birkaç şey vardı. Haneye tecavüz. Bir şeyleri bıçaklamak. Düşmanlarımı sinirlendirmek. Ama kesinlikle iyi olmadığım bir şey vardı? Flört etmek.

"Biliyorsun, dün gece durdum çünkü seni incitmek istemedim," dedi alçak bir sesle. "Arzu orada olmadığı için değildi. Çok fazla olduğu içindi. Ve bak ne oldu. Kanından çok fazla içtim. O kadar çok ki bilincini kaybettin."

"Bunu yapmak istememiştin," dedim.

"Bunu yapmak istememiştim ama yine de oldu," dedi. "Demek istediğim bu, Zoe. Yapmak istediğim son şey seni fiziksel ya da duygusal olarak incitmek. Ve eğer ne zaman duracağımı bilme konusunda kendime güvenemiyorsam, o zaman..."

Kalbim sertçe çarptı. "Sonra ne olacak? Beni eğitmeyi bırakacak mısın? Beni kendi halime mi bırakacaksın? Tüm bunlar olup bittikten sonra kendine başka bir ortak mı bulacaksın? Ya da burada, İskoçya'da dünyadan uzak mı kalacaksın?"

"Tabii ki hayır. Burada yalnız kalacağımı söylememeliydim," dedi, kaşları çatılmıştı. "Seni asla böyle terk etmem. Biz bir takımız. Sadece benim için bundan daha fazlası olmanın güvenli olduğundan emin değilim."

Onun sözleriyle içim acıdı. Her şeye rağmen duyduklarıma inanamıyordum. Elbette, geçmişte tartışmalarımız olmuştu. Birbirimizi kızdırmış ve incitmiştik ve ikimiz de daha ne kadar devam edebileceğimizden emin olmadığımız anlar yaşamıştık. Ama o zamandan beri çok şey oldu. Diğer tarafa her zamankinden daha güçlü ve yakın bir şekilde geçmiştik.

Ve aramızdaki bariz çekimi görmezden gelmek mümkün değildi. Bu, ikimiz de istesek bile şişeye geri koyamayacağımız bir cindi. Ve ben kesinlikle istemiyordum.

"Yani," dedim, duygularımı gözyaşlarımla yansıtmadan kelimeleri söylemeye zorlayarak kendimi, "bu kadar mı yani? Ortak ve daha fazlası değil. Arkadaş olmamızı bile istemiyorsun."

"Ben öyle demedim Zoe, bunu sen de biliyorsun," dedi ellerini yumruk yapıp sıkarak. "Sadece sana karşı gerçekten ne hissettiğimi ifade etmenin benim için güvenli olduğundan emin olmadığımı söylüyorum. Eğer kendime izin verirsem

"Yine ne yapacağımı bilemem."

"Peki, o zaman eğitime başlayalım, olur mu?" Ona sırtımı dönüp duvara doğru yürüdüm ve en büyük silahı ellerime aldım. O kadar ağırdı ki neredeyse yana doğru devriliyordum ama düşmeden önce dengemi sağladım. Onunla minderin ortasında karşılaştım, tüm bedenim duygularla dolup taşıyordu. Öfke değil. Korku değil. Sadece düpedüz işkence gibi bir acı.

"Zoe," diye söze başladı ama o daha fazla bir şey söyleyemeden tırpanı havaya kaldırdım.

"Antrenman yapmamız gerek. Konuşmaya değil." Dişlerimi sıkarak silahı ona doğru fırlattım ama

yüksek bir sesle yere çarptı. Bıçak paspasın içine battı, kalın malzemeye saplandı. Tekrar kollarıma almaya çalıştım ama kımıldamadı. Tüm gücümle denedim, daha sert çektim. Alnımdan ter fişkirana kadar daha da sert.

Dorian büyü kitabını havada tutarken bana sert bir ifadeyle baktı. "Eğitiminin farklı bir yönüne odaklanalım, olur mu? Bizi eve geri götürecek büyü gibi, kaldıramayacağın belli olan öldürücü silah gibi değil."

"Sen nasıl istersen ortak." Tırpanın sapını bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

İç çekerek başını salladı ama kitabı bana uzatmadan önce sayfayı büyüye çevirmekle yetindi. Kelimelerin hepsi Latinceydi, tıpkı kitabın geri kalanı gibi, bu da saf anlamsız olabileceği anlamına geliyordu. Sayfaya şöyle bir göz attım. Rün yoktu. Birkaç belli belirsiz duman ve ateş çizimi vardı ama hiçbirisi pek bir anlam ifade etmiyordu.

"Tercüme etmen gerekecek," dedim, kendi büyülerim konusunda onun yardımına ihtiyacım olmasından nefret ediyordum, özellikle de o anda tek istediğim ona gününü göstermekken.

"Bu büyüün sonuçları güneş büyücülerinin kullandıklarına benziyor," diye söze başladı, "ama yanınıza bir bina alamıyorsunuz. Ve mekaniği de çok farklı. Yolculuk gerçek zamanlı değil, neredeyse anında gerçekleşiyor."

"Yani aslında o kadar da benzer değil," dedim.

İç çekerek kitabı bir çırpıda kapattı. "Dinle, Zoe. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Eğer bu büyüde ustalaşırsan, Boston'daki hayatlarımıza geri dönebiliriz."

"Elbette. Bunu öğrenmem için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı," dedim başımı sallayarak. "Boston'a ne kadar çabuk dönebilirsek, statükoya da o kadar çabuk geri dönebiliriz. Şu anda bu evde benimle sıkışıp kaldın ve bu istediğin son şey. Öyle değil mi?"

"İstediğim şey senin zarar görmeni engellemek." Başımı sallayarak geri çekildim. "Çok geç."

Dünün geri kalanında kendimi yatak odasına kapatma planıma rağmen, uzun saatler sonra midem bana ihanet etti, özellikle de kızarmış tavuk kokusu merdivenlerden yukarı ve kapıdaki çatlakların altına doğru ilerledi. İç çekerek kendimi yataktan kaldırdım ve azalan ışığa baktım. Bir gün daha geçmişti ve biz hâlâ bu kalede sıkışıp kalmıştık. Nosferatu'nun gölge kanının tadına bakmak için susamış bir halde yeniden etrafta dolaşmaya başlaması uzun sürmeyecekti.

O büyü üzerinde gerçekten çalışmalıydım ama Dorian'ın reddinin acısı o kadar büyüktü ki başka bir şey düşünememiştim. Şimdi onunla nasıl antrenman yapabilirdim? Benim onu istediğim gibi onun da beni istemediğini bilerek? Onun etrafında olabileceğimi sanmıyordum. Ama aynı zamanda

onun yanında olamayacağımı da düşünmüyordum. Her iki seçenek de var olan en saf işkence biçimi gibi geliyordu.

"Merhaba," dedim yemek odasına girdiğimde. Dorian bir ziyafet hazırlamıştı. Tavuk, patates, kavrulmuş havuç ve bir tencere et suyu. Hepsi taze pişmiş ve mükemmellikle parlıyordu. Karnım öyle bir guruldadı ki, sesim ovada yankılanmış olmalıydı. En az yirmi yıldır hiç yemek yememiştim.

Dört saat sonra açlıktan ölüyordum.

"Otur," dedi ve masanın başındaki sandalyeyi işaret etti. "Yemek yemen gerek. Bunu daha önce seni üzdüğüm için özrüm olarak kabul et."

Sandalyeye yerleşirken iç çektim, yorumundan sonra biraz daha az aç hissediyordum. "Özür dilemene gerek yok Dorian. Hissettiklerime karşılık vermemen senin suçun değil. Aşırı tepki verdim çünkü... şey, çünkü ben benim. Ve bazen böyle yaparım. Özür dilemesi gereken *benim*."

Gözleri parladı. Elimi tutup göğsüne koydu ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Ona duyduğum ihtiyaç göğsümde parladı ve boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorunda kaldım. İşte tam da bu yüzden onun yanında olmak acı veriyordu. Aynı anda hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmak.

"Karşılık vermediğimi mi sanıyorsun?" Hafif bir kahkaha attı ve başını salladı. "Ah, Zoe. Yanlış anladın. Aramızdaki bağa ulaş, zihnini aç ve benim hissettiklerimi hisset."

Gözlerimiz buluştu ve kalbimin üzerine ezici bir ağırlık çöktü. Her ne kadar ortak kanımız sayesinde birbirimize bağlanmış olsak da, aramızda tuttuğum bir duvar vardı. Başka bir varlığın yoğun duygularını deneyimleme fikrine kendimi tamamen açmamıştım. Evet, onu hâlâ orada hissedebiliyordum ama tüm bunların ezici gerçekliği altında boğulmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. Dorian benden bu duvarı yıkmamı ve daha önce hiç yapmadığım gibi onu içeri almamı istiyordu.

"Benden korkmana gerek yok, Zoe. En azından bu şekilde," dedi fısıltıyla, karanlık gözleri ruhumun derinliklerine işliyordu. "Bırak içeri gireyim. Sana kim olduğumu göstermeme izin ver."

İçimde bir şeyler çalkalanıyordu. Adını koymaya tam olarak hazır olmadığım, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir duygu. Derin bir nefes alarak başımı salladım ve bedenimin bağımız üzerindeki sıkı kontrolünü gevşettiğini hissettim. Bıraktığım anda, bana ait olmayan düşünceler ve duygular içime doldu. O kadar çoktu ki, üzerime o kadar hızlı akıyorlardı ki, görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey bir sonraki ile yer değiştirmeden önce anlık parıltılardı.

Kendi yüzüm gözlerimin önünden geçti, bir gülümsemeyle aydınlandı. Başım geriye düştü, ağzım bir iniltiyle ayrıldı. Sonra toprak bir tümseğin üzerinde durduğum, vücudumun geriye doğru kamburlaştığı ve bir Nosferatu ile sahip olduğumu düşünmediğim bir vahşilikle dövüşürken tenimden güç yayıldığı bir görüntüye geçti.

Bu gerçek değildi. Ya da en azından benim bildiğim gerçeklik değildi. Dorian'a göre bir hayattı. Onun anıları, onun düşünceleri. Benim kendimi gördüğümünden çok farklı bir şekilde, onun beni görme şekliydi. Dorian'a göre Zoe'ydi ve nefesimi kesti.

Beni gerçekten böyle mi gördü?

Ardından duygular geldi. Bir Nosferatu bana doğru koştuğunda korku ve telaşın karışımı. Onu yere serdiğimde yoğun bir gurur hissi. Ve sonra arzu, ihtiyaç ve şefkatin sarhoş edici bir karışımı. Dorian'ın kalbi göğsünde sertçe atıyordu ve benim kalbim de ona cevap veriyordu. İkimiz senkronize bir şekilde nefes aldık, bedenlerimiz bir araya geldi. İşte o zaman gerçekten yanıldığımı anladım.

Dorian benim onu istediğim kadar beni istiyordu. Duygularının yoğunluğu nefesimi kesmişti.

Sonunda gözlerimi açtığımda, yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzakta buldum.

Kendini tutmak için elinden geleni yaparken bana doğru gerildi. "Şimdi anlıyor musun, Zoe?"

Bir kez başımı salladıktan sonra zorlukla yutkundum. "Anlıyorum."

TErtesi sabah, eğitimimize biraz daha farklı yaklaştım. Ona karşı hissettiğim meydan okuma gitmişti. Bunun yerine, sanki her şeye yeniden başlıyormuşuz gibi utangaç hissettim.

"Tekrar denemeye hazır mısın?" diye sordu kitabı bana fırlatırken. Bir elimle yakaladım ve sayfayı çevirdim. Başımı salladığımda devam etti. "Güzel. Şimdi, bunun pratik gerektirmesinin nedeni, doğru yapmazsan çok yanlış gidebilecek olması. Aslında vücudunuzu bir gölgeden-" Işığın vurmadığı köşeyi işaret etti. "Bir diğerine." Parmağını karşı köşeye götürdü. "Ama kaybolabilirsin ve bir parçanı geride bırakabilirsin."

"İkisi de kulağa ideal gelmiyor," dedim. "Ama Laura ve Anastasia hâlâ o asi üssünde sıkışıp kaldılar ve ben de hiçbir şey yapmadan oturmaktan bıktım. Onları bulmamız gerek."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "İyi tarafından bakarsak, bu gölge büyücüleri için oldukça standart bir büyü gibi görünüyor. Bir kez nasıl çalıştığını anladığında, ikinci doğa gibi gelecektir. Güçlerin pratik yapmadan nasıl çalışacağını gayet iyi anlıyor gibi görünüyor, ama biz sadece sen denemeden önce güvenli tarafta olmak istiyoruz-"

Köşeye geçip gözlerimi kapattığımda ve gölgeleri önümde hareket etmeye zorladığımda Dorian'ın sesi kesildi. Bir an sonra odanın diğer ucundaydım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Sanırım iyiyiz," dedim. "Eve dönmeye ve arkadaşlarımızı bulmaya hazır mıyız?"

CHAPTER 18

W

Dorian'ın tanıdık dairesi gözümüzün önünde parıldarken, gördüğümüz tek şey seyrek mobilyaları ve sarkık tavanı değildi. Magister Salvatore önümüzde duruyordu.

İki konsey üyesi ve üç İnfazcı etrafında koruyucu bir çember oluşturmuştu. Ve beş hançerleri de doğrudan kalbimize doğrultulmuştu.

Dorian önüme geçerek beni görüş alanımdan çıkardı. "Magister Salvatore. Sizi burada gördüğüme çok şaşırdım."

Magister tuhaf bir gülümsemeyle, "Sanırım korumalarınızı kırabileceğimi düşünmediniz," dedi.

"Tüm saygımla, Magister, bu doğru. Güçlüsünüz ama-"

"O kadar güçlü değil mi?" Üstat Salvatore kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru. Biraz yardım aldım."

"Olanları duyduğunuzu varsayıyorum," dedi Dorian sessizce. "Hançerlerinizi bize doğrultmanıza gerek yok. Gerekli gördüğünüz her şekilde işbirliği yapmaktan mutluluk duyarız."

Dorian'ın sözlerinin ardındaki belirsiz anlamı fark etmekten kendimi alamadım. *Olanlar* pek çok anlama gelebilirdi, ancak meclisin neden bizim gelmemizi beklediğini hepimizin bildiğinden emindim. Yine de, tüm detayları bilmiyorlarsa, onları doldurup durumu daha da kötüleştirmeye gerek yoktu.

Üstat, adamlarına hançerlerini indirmelerini işaret etmeden önce gergin bir an boyunca Dorian'a baktı. Onların arasından geçerek, bizden sadece birkaç santim uzakta durana kadar odanın içinde yürüdü. Gözleri Dorian'ın omzunun üzerinden bana kaydı. Bu gözler soğuk ve sertti ve geçmişte olduğundan çok daha rahatsız ediciydi. İkimiz hiçbir zaman tam anlamıyla anlaşamamıştık ama son birkaç hafta içinde bunu çok daha ileri götüren bir değişim olmuştu. Adam artık benden nefret ediyordu.

"Zoe, görüyorum ki kendini bir kez daha boğazına kadar boka batmış bulmuşsun," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Ne zaman bir sorun çıksa, sen hep orada oluyorsun. İnsan bunun bir nedeni olduğunu düşünebilir. Hatta bunu senin aradığını söyleyecek kadar ileri gidebilirler."

Gözlerimi kısarak çenemi kaldırdım. Elbette, söylediklerinin yarısı hakkında haklı olabilirdi ama geri kalanı hakkında fazlasıyla haksızdı. "Tabii ki onu aramaya gitmiyorum. Ve bunun için beni suçladığına inanamıyorum."

"Asilerle kazara bir araya geldiğinizi mi ima ediyorsunuz?" Kaşlarını kaldırdı.

Sinirli bir iç çekişle Dorian'ın gölgesinin arkasından çıktım. "Kan Meclisi sana ne olduğunu anlatmadı mı? İsyancılar barıma bir saldırı düzenlediler ve garip yolculuk büyülerıyla barımı çaldılar. Bizi esir aldılar. Laura'nın boğazına bıçak dayadılar."

Büyücü buna kaşlarını çatı. Laura teknik olarak bir kan büyücüsü olsa da, en iyi arkadaşımdan hoşlanmıştı. "Thorne'la telefonda konuştuğumda, onun İnfazcılarının

saldırıya uğradı ve sokaklara atıldı. Daha sonra onların kalesine gizlice girdiğin için senin de işin içinde olduğunu düşündüler. Bu da asi hapis cezanızın bir parçası mıydı?"

"Hayır. Bekle, bir bakıma evet," dedim ama sonra durdum. Bu iş tamamen yanlış gidiyordu. Olanlar için kızgın olmasını beklerken, kendimizi açıklamak için daha iyi bir şansımız olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bir adım geriden başlamıştık ve arayı kapatmak imkânsızdı.

Üstat Salvatore kollarını göğsünde kavuşturdu ve benden Dorian'a baktı. "Peki, hangisi? Hayır mı? Yoksa evet mi?"

Sıcak bir nefes üfledim. "Asilerin onlar için yapmamızı istedikleri bir görev vardı. Kan Meclisi'nin karargâhına girip büyü kitaplarından bir rün bulmamızı. Eğer bu görevi yerine getirmezsek Laura ve Anastasia'nın gitmesine izin vermeyeceklerini söylediler."

"Anastasia?" Bir kahkaha atarken gözleri irileşti. "O vampir kız da mı bu işin içinde?" Başını sallayarak dikkatini ortağıma çevirdi. "Dorian, bize bu şekilde ihanet etmeni hiç beklemezdim. Sen en iyi İnfazcılarımızdan birisin ve her zaman soğukkanlılığını korudun. İttifakı nasıl bu kadar riske atabildin?"

"Efendim, Zoe'nin anlattıkları doğru. Asiler rune'u almamız için ısrar ettiler yoksa Laura'yı esir tutacaklardı."

"Hepiniz Laura'yı sevdiğimi biliyorsunuz," dedi Büyücü. "Meclisimize katıldı ve başka bir işareti olmasına rağmen bize bağlılığını gösterdi. Ancak bunu halletmenin başka yolları da vardı, hepimizin korumak için çok çalıştığı ittifaka zarar vermeyen yollar."

"Kan Meclisi'yle olan ittifaktan bahsediyorsun," dedim Dorian'ın uyarıcı bakışını görmezden gelerek. "Ve bu kadar çok çalışmaktan kastın, masum bir meclisin tüm büyücülerini açlıktan ölene kadar bir bariyerin arkasına hapsetmek. Hepsi de kendi Nosferatu'nuzdan bir ordu yaratmak için."

Üstat Salvatore bakışlarını bana dikti. "Ve şimdi o rünü almak için kaleye girmenin gerçek sebebine geldik. Seni zorlamadılar, değil mi? Bok yığınının içine balıklama atladın çünkü aslında ait olduğun meclise bağlılık göstermek yerine hiç tanımadığın bazı büyücülere yanlış bilgilendirilmiş bir bağlılık göstermek istedin."

"İşte burada yanılıyorsun," dedim. "Asiler Laura'ya zarar vereceklerini açıkça söylediler ve evet, ona karşı bir bağlılığım var. Kendimi bildim bileli benim yanımda, ki bu senden çok daha uzun bir süre."

"Bunu söylemeselerdi bile giderdin. Bana yanıldığımı söyle, Zoe Bennett."

Bakışlarının ağırlığı altında ezildim. Çünkü haklıydı. İsyancılar Laura ve Anastasia'yı esir tutmakla tehdit etmemiş olsalardı bile o runenin peşinden gitmek isterdim. "Bağlılıkları unut. Cemaatleri unut. Yaptıkları şey yanlış. O kuşatma duvarını yıkmazlarsa masum insanlar ölebilir."

"İşte burada," dedi Magister gülümseyerek. "Gerçek Zoe Bennett yüzeye geri dönüyor. Biliyorsun, seni işe almayı ilk kabul ettiğimizde karakterin hakkında endişelenmiştim ama sana şüpheyi yaklaştırmaya karar verdim. Görünüşe göre senden şüphelenmekte haklıymışım çünkü meclisin başına geçtiğimden beri başıma bela açmaktan başka bir şey yapmadın. Ne yazık ki bu kez çok ileri gittin."

CHAPTER 19

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. "Bazı masum büyücüleri serbest bırakmak istediğim için beni hapse atıp mahkemeye mi çıkaracaksın?"

"Kan Meclisi seni hapsedmek için bizi arıyor olacak," dedi. "Thorne zindanlarına dönmenizi istediğini çoktan ifade etti."

"Ben'i öldürenler onlardı. Ben değil," dedim. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, gözlerini onlara çevir."

Büyücünün gözleri Dorian'a bakmadan önce bir an için parladı. "O neden bahsediyor? Ben'in seninle olduğunu sanmıyordum."

Oh adamım. Bu hiç iyi değildi. Kan Meclisi Ben'e ne olduğunu Büyücü'ye anlatmamıştı. Ve eğer ona söylemedilerse, bu tüm meseledeki rollerini sakladıkları anlamına mı geliyordu? Üstat Salvatore'un bilmesini istemiyorlar mıydı?

Dorian boğazını temizledi ve tedirgin bir ifadeyle bana baktı. "Efendim, Ben bize kaleye kadar eşlik etti. Zoe ve ben zindan hapishanesine götürüldükten sonra, anahtarları gizlice alıp kaçmamıza yardım etme görevini üstlendi. Ne yazık ki, biz daha kaçamadan bazı İnfazcılar bizi yakaladı ve kafasına ölümcül bir büyü fırlattılar. Neredeyse anında öldü."

Magister ellerini sıkıca yumruk yaptı ve Dorian'ın küçük, parmaklıklı penceresinden dışarı bakmak için bizden uzaklaştı. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ve koyu renk gözlerinde sert bir parıltı canlandı. "Üstat Thorne bu küçük detayı raporunun dışında bırakmış. Ben'in hâlâ Laura ve Anastasia ile birlikte isyancıların elinde tutsak olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Durum kesinlikle öyle değil," dedim. "Ben yaptığını yapmasaydı hâlâ o zindanlarda sıkışıp kalmış olacaktık. O sadece bize yardım etmeye çalışıyordu."

"Aptalca," diye mırıldandı başını sallayarak ve gözlerini kapatarak. "Ben de senin gibiydi, Zoe. Sonuçları ne olursa olsun doğru olanı yapmaya çalışırdı. Bazen, hakikat ve adalet olarak algıladığı şeye olan bu bağlılığı iyi bir şeydi. Diğer zamanlarda... şey, sonunda, bu onun ölümüne neden oldu." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaydırdı. "Belki de bir dahaki sefere isyancılar için ayak işleri yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde aklında tutman gereken bir şey."

Sertçe yutkundum, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Yani onun ölümünden beni sorumlu tutuyorsun."

Bekleniyor olmalıydı. Bu, Kemik Meclisi'nin bir numaralı suçlu olarak sıfırlanmam gerektiğine karar verdiği ilk sefer olmayacaktı.

"Hayır, suçu tamamen Kan Meclisi'ne atıyorum. Eylemleriniz ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, ateşlerini bir konsey üyesine karşı tutmaları gerekirdi. Kendilerini müttefikimiz olarak görmediler."

"Tüm saygımla efendim," diye söze başladım, "bence bu ittifak oldukça boktan ve belki de

o kadar da kötü bir şey olmazdı. Kan Meclisi... eminim neler yapabileceklerini benden daha iyi biliyorsunuzdur. Ve seni masum güneş büyücülerini esir tutmaya zorladılar. Hangi sebeple? Onları vampir yaratmaya zorlamak için mi? Bu delilik."

"Bundan çok daha karmaşık, Zoe, canım. *Her zaman* bundan daha karmaşıktır." İçini çekti ve daireye yaptığı yolculukta kendisine eşlik eden İnfazcılarını işaret etti. "Dışarıda bekleyin. Bir dakikaya ihtiyacımız var, sonra hemen arkanızda olacağız."

İnfazcı korumalar koridora girip Dorian'ın daire kapısını arkalarından kapatırken kaşlarını kaldırdım. Magister birkaç dakika bekledi, adamlar binanın ön kapısına doğru ilerlerken döşeme tahtalarının gıcırtısını dinledi. Yalnız olduğumuzdan emin olunca Dorian'a panjurları kapatmasını işaret etti.

"Neler oluyor?" Sormadan edemedim. Magister sadece gerçekten tuhaf davranmakla kalmıyor, aynı zamanda bu bilgiyi korumalarından da saklamak istiyordu. Benden çok daha uzun süredir onun için çalışan İnfazcılar, özellikle de İnfazcı faaliyeti için tam olarak aklanmadığım için.

"Kan Meclisi, İnfazcılarımızı ve konsey kaynaklarımızı aramızda paylaşmaktan bahsediyordu," diye söze başladı. "Yani biz onlarınkine erişebileceğiz, onlar da bizimkine erişebilecek. Geçmişte gizli bilgileri ekibin önünde tartışırken kendimi güvende hissedirdim ama işler değişiyor. Artık Magister'a neyin iletileceğinden emin olamıyorum."

"İnfaz memurlarını ve konsey kaynaklarını paylaşmak mı?" Dorian kaşlarını çattı. "Ama bu aslında şu anlama gelir-"

Üstat Salvatore başıyla onayladı. "Birbirine bağlı tek bir birim olarak çalışmaktan bahsediyorlar. İki yerine tek bir meclis olarak."

Ağzım açık kaldı. Cadılar meclisinin var olduğu onca yıl boyunca, benim bildiğim hiç kimse -böyle bir şey önermemişti. Her bir büyücü kendi meclisiyle bir bağ hissedirdi ve varlığımızın bu kısmı, uygulayabildiğimiz büyüye kadar kim ve ne olduğumuza sıkı sıkıya bağlıydı. Bir büyücünün bir işareti vardır. Bir işaret. Dört değil.

"Büyü farklı," dedim. "Rünler. Grimoire'lar. Tek bir sahada basketbol ve beyzbol oynamak gibi olurdu."

"Yine de hepimiz büyücüyüz. Bazıları dört kişi yerine tek bir birim olarak daha güçlü olacağımızı iddia edebilir, ancak dünyamız böyle bir şeye dönüşürse gölgeleri dahil etme eğiliminde değilim." Üstat ellerini iki yana açtı. "Ancak, Magister Thorne için bu uyumla ilgili değil. Bu kontrolle ilgili. Bu emri verdiğinde güneş büyücülerinin iblislerle savaşmasını istediği kadar bizim de kendi kontrolü altında olmamızı istiyor."

Şaşkınlık içimde titreşti. "İttifaktan memnun değilsin."

"Hiç de değil," dedi Magister. "Kendi Nosferatu versiyonlarını yaratmalarına yardım etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman anlamıyorum," dedi Dorian. "Neden işleri yoluna koymuyorsunuz? Neden kuşatmaya devam ediyorsunuz?"

"Çünkü daha önce de söylediğim gibi, durum bundan çok daha karmaşık," dedi Magister iç çekerek. "Hepimiz iblislerin neler yapabileceğini gördük ve sanırım hepimiz bunun daha iyiye gideceğinden çok daha kötüye gideceğinin farkındayız. Yaptıkları şeyi onaylıyor muyum? Elbette hayır. Ama bu konuda onlarla mücadele edebilir miyim? Ona da hayır. Onlarla bir konuda savaşabileceğim ve savaşacağım bir zaman gelebilir ama bu o zaman değil. Güneş büyücülerinin savaşmayı kabul etmeleri gerekiyor."

"Daha iyi bir yolu olmalı, Üstat Salvatore," dedi Dorian. "Kuşatma sadece konsey üyelerini ve İnfazcılarını etkilemiyor. Çocukları da dahil olmak üzere tüm meclislerine zarar veriyor."

Magister sert bir kahkaha attı. "Bu bizden çok onların hatası. Onlara bir buçuk yıl

kuşatma duvarının geçici olarak çekilmesiyle çocuklarının gitmesine izin vermek için düzinelerce şans. Her seferinde reddettiler."

"Yine de insanları sizin için savaşmaya zorlayamazsınız," dedim. "Onları kabul etmedikleri büyüleri yapmaya zorlayamazsınız."

"Bu savaşmakla ilgili değil ve kesinlikle vampir yaratmakla da ilgili değil," dedi Magister. "En azından bizim için, yani Kemik Meclisi için mesele bu değil. Güneş büyücülerinin elinde yaklaşan savaş için çok önemli bir şey var ve eğer onu teslim ederlerse ablukayı kaldıracağımıza dair onlara güvence verdim. Bir kez daha, bunu yapmayı reddediyorlar. Onlara bir şans daha vereceğiz, ancak reddetmeye devam ederlerse birleşik Enforcer ekibimizle içeri girmek zorunda kalacağız."

"Savaşa nasıl yardım edebilirler ki?" Dorian sordu.

"Cadı'nın Kılıcı," dedi Magister.

"Bekle. Cadı Kılıcı mı?" Ryker ve asiler çantamda o boş kâğıdı bulduklarında Dorian'ın bundan bahsettiğini hatırlayarak sordum. Güneş Meclisi'nin sıkı sıkıya kilit altında tuttuğu, parıltısı dünyada belirli mürekkeplerin okunabildiği tek ışık olan silahtı.

Bununla ne alakası var?

Magister başını salladı. "Demek duymuşsun. O silah elimizdeyken, müttefiklerimiz olsun ya da olmasın iblislere karşı her savaşı kazanabilirdik. Tek amacı yüzlerce iblisi aynı anda yok etmek için dövülmüş bir kılıçtı."

CHAPTER 20

Dorian ve ben durumu ve olası sonraki adımları görüşmek üzere Magister Salvatore ile birlikte merkeze dönmeye karar verdik. Sonunda tekrar dahil olmama izin veriyordu. Beni şaşırttı. Yaptıklarına çok sinirleneceğinden ve beni doğruca parmaklıkların arkasına atacağından emindim. İnfazcılara katılmak için şehrin sakin sokaklarına adım attığımızda, kaldırımı kapatan yarım düzine vampiri görünce kanım dondu.

"Anastasia nerede?" Christian Dogaru etrafını saran Gündüzgezen kümesinden sıyrılarak sordu. Dişlerini sivri uçlarla sivrilterek bana buz gibi bir gülümseme gönderirken gözlerini bana dikti. Christian Dogaru ve ben birkaç kez hararetli tartışmalar, müzakereler ve tehditler yaşamıştık. Tüm vücudu her zaman öfke ve şiddetle dolup taşıyormuş gibi görünürdü, sanki tek bir kelime onu korkunç bir yöne fırlatabilirmiş gibi.

Bir gölge cadı olarak bana her zaman cadılar meclisinin diğer üyelerinden biraz daha farklı davranmıştı. Daha iyi değil, ama söyleyeceklerimi dinlemeye, ailesine zarar vermek istemediğimi göstermem için bana bir şans vermeye daha meyilli görünüyordu.

Çünkü Boston Daywalker Klanı için aile her zaman önce gelirdi ve Christian da tam olarak bu yüzden Ğimdi buraya gelmiğti. Kızını geri istiyordu.

"Bazı asiler onu kaçırdı," dedim.

"Asiler mi?" Kalın bir kaşını kaldıran Dogaru, sesi hiç de eğleniyormuş gibi çıkmayan, derin bir kahkaha attı. "Anastasia'nın o böceklerden birinin üzerine atlamasına izin vermesine imkân yok. Ona gerçekten ne oldu? Bana doğruyu söyle, Zoe. Yalan söylediğinde anlarım."

"O zaman bunun gerçek olduğunu anlayacaksın," dedim. "Mavi Ay Tavernası'ndaydı ve bazı asiler üzerimize atladı. İçimden bir ses Laura'nın onları ezip geçeceğini söylüyordu ama onlar Laura'nın en ufak bir diş göstermesi halinde ona misilleme yapacaklarını açıkça belirttiler."

"Seni atlattım." Dogaru gözlerini kıstı. "Eğer durum buysa, şimdi nasıl buradasın?" Elini Dorian'a doğru salladı. "Buradaki ortağınla birlikte."

İçimi çekerek başımı salladım. "Bu uzun bir hikâye, Christian. Güven bana, o iyi."

"Ve sanırım şu anda onu geri almak için elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz." Buz gibi bakışları Büyücümüze döndü. "Salvatore'un sizinle olmasının nedeni de bu olmalı."

"Elbette onları bulmak için elimizden geleni yapacağız-" diye söze başladım ama Magister elini sallayarak sözümü kesti.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Üstat Salvatore. "Önceliğimiz kesinlikle bir vampir değil. Neden olsun ki? Anlaşmamızı ihlal etmeniz bunu gösterdi. Yakalanan kızınızı bulmak için zaman ya da kaynak harcamak gibi bir zorunluluğumuz yok."

Dogaru'nun boğazından alçak bir hırıltı çıktı ve ben de içgüdüsel olarak Büyücü'nün önüne doğru

bir adım attım.

Yaşlı büyücüyu daha önce pek iş başında görmemiştim ve Klan'ın başını bu şekilde dürtmesi oldukça çığncaydı. Yalan söylüyor olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Laura ve Anastasia'yı asi üssünde kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmamızın imkânı yoktu.

"Onu orada çürümeye mi terk ettin?" Sesi tizleşti ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde rahatlığına ihanet etti. "Bana nerede olduğunu söyle. Yoksa İnfazcını parçalara ayırırım."

Benim hakkımda konuştuğundan emindim ve bunu denerse çok büyük bir kavgayla karşı karşıya kalacaktı.

Magister, Christian Dogaru'ya uzun ve soğuk bir süre baktı ve sonunda başını sallayarak Dorian'a döndü. "Ona üssün yerini söyle, Dorian. Her ne kadar Zoe'nin Dogaru Klanı'nın liderini alt ettiğini görmek istesem de, bu gece sorunlarımızı bir savaşa dönüştürmenin zamanı değil."

Dorian bakışlarını ileriye doğru çevirdi, ifadesi taş gibi ve gözlerini kırpmadan. Duygularını saklamak için elinden geleni yapıyordu, yoksa Dogaru'yla kendisi savaşmak zorunda kalabilirdi. Aramızdaki bağ sayesinde, bana karşı yapılan tehdide duyduğu öfkeyi ve kızgınlığı hissedebiliyordum. Ama o da Üstat'la aynı fikirdeydi. Bir savaş başlatmayı göze alamazdık ve Klan liderine saldırmak sadece uzun ve kanlı kavgaların ilki olurdu.

"Üzgünüm efendim," dedi Dorian monoton bir sesle. "Korkarım size konumu veremem."

"Affedersiniz?" Christian Dogaru tersledi. "Bana kızımın yerini hemen vereceksin yoksa Zoe'nin kolunu ikiye ayıracak."

"Bizi bir büyüyle ışınladılar," dedi Dorian, çenesini sıkarak ve bana bakmayı reddederek. "Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Size söyleyebileceğimiz tek şey ormanın içinde bir yer olduğu. Dağlık ve soğuk bir yerdi. Yerde kar vardı ama çok derin değildi. Katettiğimiz mesafeye bakarak bizi Amerika Birleşik Devletleri içinde bir yere koyabilirim. Büyük ihtimalle Colorado."

Christian Dogaru'nun hareket ettiğini görmeden önce kolu boynuma dolanmıştı. Çoğu Gündüzgezen ne kadar hızlıysa, o o kadar hızlıydı, neredeyse İskoçya'da dövüştüğümüz Nosferatu kadar hızlıydı. Daha yaşlıydı -bazıları en azından Boston'daki en yaşlı olduğunu söyleyebilirdi- daha güçlü ve çok daha acımasızdı. Kalp atışlarımı hızlandıran şey bu sonucusuydu. Çünkü isterse iki saniye içinde boynumu koparabilirdi.

"Christian," diye keskin bir uyarıda bulundu Magister'ın sesi ve bıçağını vampirin adamlarından birinin kalbine dayadı. Onun bu hızlı hareketi beni hazırlıksız yakaladı. Yağadığımız onca Geyden sonra, Magister, Zoe Bennett'in artık aramızda olmamasının çok daha iyi olacağını düşünürse hiç Çağırılmazdım. "Eminim bu sorunu başka bir şekilde çözebiliriz. Kimsenin incinmesine gerek yok, özellikle de Anastasia'yla arkadaş olmaktan başka bir şey yapmayan Zoe'nin. Kızınız oldukça şüpheli bazı kararlar aldığında bile onun yanında durdu."

"Barış çağrısı yapmakta bu kadar acelecisiniz ama en önemli olduğunda aynı melodiyi söylemediniz," dedi Klan lideri hain bir gülümsemeyle. "Kan Avcısı Meclisi yavrularıma saldırdığında neredeydiniz? Evimi yakıp yıktıklarında, kanımdan pek çok kişiyi öldürdüklerinde neredeydiniz? Onların yanında yer aldınız, bizim değil. Katillerin."

Dişleri boğazımdan sadece birkaç santim uzaktayken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bunun uzun zamandır beklenen bir konuşma olduğunu, ikisinin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu kirli çamaşırların ortaya döküldüğünü hissediyordum. Ancak, bir çift keskin diştten sadece birkaç santim uzaktayken tango yapmayı seçmemiş olmalarını dilerdim.

Üstat Salvatore sert bir kahkaha attı. "*Onlara* katil mi diyorsun? Bunu senden duymak gerçekten çok hoş, Dogaru. Yoksa konseyimi nasıl katlettiğini unuttun mu?"

"Konseyinizin katledilmesini hak etmiştiniz ve bunu siz de biliyorsunuz," diye tıslayarak

yaklaştı. "Bir kez daha, türünüz önce bize saldırdı, iblis canavarları kontrol etmek için çarpık bir planla bizi hedef aldı. Eğer harekete geçmemiş olsaydık, o büyücü asla durdurulamayacaktı."

"Kan büyücülerini tarafından hedef alınmanızın tek nedeni, sizin ve Gündüzgezenlerin insanlara karşı şiddet içeren bir geçmişe sahip olmanızdı. Yoksa bu küçük kısmı unuttunuz mu? Suçu bize atmaya çalışmakla çok mu meşguldünüz?"

Dogaru'nun dudakları kıvrıldı. "Büyücülerin kendi şiddet dolu geçmişleri vardır. Hepimizin var. Kurtadamlar, fae'ler, vampirler, büyücüler. Hatta senin değerli insanların bile." Boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Şimdi bana asi üssünün yerini söyle. Aksi takdirde, onun yerini alması için kendine başka bir İnfazcı bulmak zorunda kalacaksın."

"Zoe bir İnfazcı değil," diye araya girdi Dorian, kılıcı olmadığını göstermek için elini kaldırarak. "O sadece eğitimde ve Anastasia'ya olanlarla kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Eğer cezalandıracak birini istiyorsanız -gerçek bir İnfazcı- onun yerine beni alın."

Christian Dogaru kaşlarını çatı. "Ne yapmaya çalışıyorsun Kostas? İkimiz de senin bir Bağlanmamış olduğunu biliyoruz. Sana yaptığım her şey sadece geçici. Acı ve ıstırapın radarda küçük bir kırpıntı olacakken neden değiştireyim ki?"

"Çünkü bu bir hata olmaz. Beni öldürmek çok daha zor olduğu için, bana ona yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin. Eğer buna degeceğine karar verirsen bana yıllarca acı çektirebilirsin."

Bir an için Dogaru'nun gerçekten takası düşündüğünü sandım. Dorian'a, laboratuvarında sergilenen tuhaf bir numune gibi soğukkanlılıkla baktı. "Bu büyücü için ölümsüz hayatını takas etmek istiyorsun. Gerçekten bir lanetin altındasın, değil mi? Pekâlâ. Eğer yapmayı seçtiğin şey buysa, o zaman seve seve takası yaparım."

"Affedersiniz. Hiç sanmıyorum," dedim Dorian'a kaşlarımı çatarak. Bunu kabul edeceğimi düşündüğüne göre aptalın teki olmalıydı. Milyon yıl geçse de ortağım için kendimi değiştirmezdin. Kendi boynumu kurtarmak için onun kendini feda etmesine izin vermezdim.

"Hadi Zoe," dedi Magister, beni kendi tarafına ve Klan liderinden uzağa çekmek için bir elini uzatarak. "Dorian bunu halledebilir ve seni güvende tutmamız gerekiyor."

"Bir dakika bekle," dedi Christian Dogaru'nun sesi birden buz gibi kesildi. "Kostas onun yerine kendini teklif ettiğinde, bunu sorgulamadım. Elbette kendi hayatını onunkiyle takas edecekti. Ama sen? Onunla birlikte mi gidiyorsun?" Dogaru başını salladı ve gözlerini kıstı. "Benim tanıdığım Salvatore böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Kostas daha önemli. O çok daha değerli." Bir an için kimse konuşmadı ama sonra Dogaru devam etmek için kan kırmızısı dudaklarını araladı. "Yoksa öyle mi? Belki de artık Bağlanmamış bir vampirden çok daha değerli bir şeye sahip olduğunuzu fark ettiniz. Ve eğer durum buysa, onu kesinlikle size geri vermeyeceğim."

Tüylerim diken diken oldu. Vampir lideri kanımdaki büyüünün kokusunu alabildiği için gölge güçlerimden bahsediyordu ama çok fazla konuşmadan önce durması gerekiyordu. Magister'ın benim gerçek güçlerim hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu böyle tutmamız gerekiyordu.

"İkisi de değerli, bu da bu konuşmayı bitirdiğimiz anlamına geliyor." Sihirbaz parmaklarını şıklattı ve anında iki İnfazcı onun yanlarını kuşattı. Christian kendi adamlarına iğaret etti ve Dogaru en önde olmak üzere, etrafında bir V düzeni oluştı. Sessiz sokaklarda gerginlik tırmandı. Gki doğaüstü grup hedeflerini belirlerken vücudumdaki her hücre gerildi.

Lastikler kaldırırmda gıcırdadı ve farlar yolda sekti. Christian tısladı ve boynumdaki tutuşunu bıraktı, bana dönüp karnına tekme atacak kadar süre verdi. Dorian'ın kolu belimi buldu ve beni kollarının arasına alarak binanın ön kapısına doğru koçmaya bağıladı.

Bedenlerin bedenlere çarpma sesi kulaklarımı doldurdu ve Dorian'ın kollarında kıvrandım. Bundan kaçamazdık. Magister'ın yardımımıza ihtiyacı vardı. Ama ben daha sözlerimi söyleyemeden bir minibüs gıcırdayarak yanımızda durdu. Maskeli adamlar kapıyı kaydırarak açtılar ve bizi içeri atmadan önce hızla etrafımızı sardılar.

CHAPTER 21

"Dur tahmin edeyim," dedi Dorian, minibüsün arkasındaki maskeli figürleri tararken sesi gergindi. "Daha fazla asi. Bizi üsse geri götürmek için burada olduğunuzu varsayıyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Kostas," dedi bir adam, vücudunun geri kalanıyla uyumlu dövme yüzünü göstermek için maskesini kaldırarak. "Biz sadece Magister'ın emriyle Zoe'yi oradan çıkarıp merkeze geri götürmek için buradayız. Sağ salım. Sadece sizi de kastettik."

"Bruce?" Dorian yüz ifadesi rahatlayarak sordu. "Seni maskeyle tanıyamadım. Ne zamandan beri böyle şeyler takmaya başladınız?"

"Magister'ın fikri. Yüzlerimizi saklamanın en iyisi olduğunu düşündü. Bu şekilde kimse Zoe'yi kimin kaçırdığını bilemez. Onun dışında tabii ki. Dogaru'nun bize misilleme yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı onu karanlıkta tutmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Üstat Salvatore'un kırımını kurtarmak için bu kadar zahmete gireceğine inanmakta gerçekten güçlük çekiyorum." Kaşlarını çatarak, bir köşeden savrulan minibüsün çelik iskeletine dayandım. "Ayrıca, Disney Prensesi ya da onun gibi bir şeymişim gibi götürülmem gerektiğini düşünmek biraz aşağılayıcı. Magister'ı koruyan kişi *ben* olmalıyım, tam tersi değil. Dogaru'nun kırımını tekmelemem gerekseydi, bunu yapabilirdim."

Bruce başını sallayarak, "Büyücü senin güçlü olduğunu biliyor," dedi. "Bu yüzden değerlisin. Seni birkaç kan emiciyle gireceğin küçük bir çatışmada kaybetmek istemiyor."

H Bir saat kadar sonra, en üst kattaki çatı katı dairesi ve altındaki iki katla birlikte, yüksek binanın tüm enini ve boyunu kaplayan genel merkeze vardık.

Bina. Bone Coven konsey üyeleri, Boston'un en prestijli bölgelerinden birinde, ağaçlarla çevrili bir sokakta, pitoresk bir malikanede yaşıyorlardı. Ancak daha sonra vampirler burayı ateşe verdi ve meclis liderleri için alternatif bir konut bulmak zorunda kaldı. Burası oldukça etkileyiciydi ama orijinalinin büyümlü cazibesine sahip değildi.

Üç konsey üyesinin varışımızı beklediği derme çatma bir konferans odasına yönlendirildik. Dorian ve ben koltuklarımıza yerleştik ve Magister'ın masada bize katılması için sadece birkaç dakika geçti. Tamamen ve yüzde yüz iyi görünüyordu. Her ne kavgaya çıkmışsa, minibüs Dorian ve beni oradan uzaklaştırdıktan sonra yatışmış olmalıydı.

Derin bir iç çekerek sandalyesinde öne doğru eğildi ve ellerini kavuşturdu. "Minibüsün yarattığı şok için özür dilerim, ancak Dogaru'nun geri adım atmayı reddetmesi üzerine sizi oradan çıkarmak

için işaret verdim.

Tehditler. İkinize de bir şey olmadığından emin olmalıydım. Kızgın bir Klan liderinden daha önemli işlerimiz var."

"Bu noktada, o kadar çok balık var ki, sanırım bir tava daha almamız gerekebilir," dedim.

"Haklısın. İşte burada sen devreye giriyorsun, Zoe," dedi Magister, arkadaşını başıyla işaret ederek.

Konsey üyeleri. Adamlardan biri boğazını temizledi, bazı kağıtları karıştırdı ve önündeki notları okurken gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Evet, merhaba Zoe. Tanıştığımızı sanmıyorum. Üstat Salvatore gemiye gelmemi istedi, ah..."

"Konsey üyelerimizin Dogaru Klanı tarafından önceki üssümüzde katledilmesi." Magister'in dudakları gerildi. "Devam et. Devam et, Theodore."

Adam boğazını temizleyerek, "Evet, katliam," dedi. "Ne olursa olsun, şehirde yaşayan çeşitli meclis üyelerimizle her gün iletişim kuruyorum. Sivillerimiz de diyebilirsiniz. Son birkaç haftadır bazı rahatsız edici raporlar var. Çoğunlukla iblis görüldüğüne dair. Birkaç saldırı. Neyse ki ciddi bir şey yok ama yine de bazı endişelere yol açıyor."

"Yani Profesör Ivan Wagner'in gücü gün geçtikçe artıyor. Şu anda kontrolü altında kaç iblis olduğundan emin olamayız ama birkaç taneden fazla olmalı. Ve o yabancı bir yerde değil. Burada, Boston'da ve iblislerini test ediyor." Üstat Salvatore, kendi kâğıtlarını karıştıran bir sonraki konsey üyesine başıyla işaret etti.

"Tanışmıştık. Çok eskiden senin duruşmanda bulunmuştum." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Belzus'un mezarlığı yakınlarındaki hareketliliği izliyordum, çünkü ilk iblisin perdenin içinden geldiği yer orası gibi görünüyor. Kendim bir şey görmedim ama kapıların hemen dışındaki kaldırımında bazı derin pençe izleri var.

"Pençe izleri mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kulağa... rahatsız edici geliyor."

"Evet, gerçekten de öyle," dedi Magister. "Ve eğer iblisler dünya üzerinde bu tür bir iz bırakabiliyorlarsa, güçleri açıkça artıyor demektir. Ne kadar olduğunu bilmiyoruz ama bu bizi ciddi şekilde endişelendirmeye yetiyor."

"Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedi Dorian öne doğru eğilip güçlü ellerini masif meşe masanın üzerine koyarak. "Bir Nosferatu ordusu yaratarak masum büyücüleri hazır olmadıkları bir savaşa zorlamak dışında her şeyi. Bu adil ya da doğru değil ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Onları Nosferatu yaratmaya zorlayamayacağımızı biliyoruz ve Kemik Meclisi de bunu istemiyor, özellikle de kan büyücülerinin Ben'e yaptıklarından sonra," dedi Magister Salvatore. "Bunun yerine, onlarla konuşmanı istiyorum. Onlara savaşa neden başka şekillerde katılmaları gerektiğini göster. Ve eğer hala kenarda oturmaktan başka bir şey yapmayı reddediyorlarsa, bize Cadı Kılıcı'nı vermeleri gerekir. Wagner sonunda onları tüm gücüyle üzerimize çektiğinde iblisleri fethetmek için tek şansımız bu olabilir."

"Bu... aslında kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyor," dedim yavaşça. "Sadece içeri girip onlarla konuşmamızı mı istiyorsun? Yani, bunu yapabiliriz. Değil mi Dorian?"

Dorian başıyla onayladı. "Evet, efendim."

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi ve Magister hakkında en kötüsünü düşündüğüm için bir an suçluluk duydum. İskoçya'dan döndüğümüzden beri, hem meclis hem de insanlık için en iyi olanı yapma arzusundan başka bir şey göstermemiştii. Kuşatmaya katılmak istememiştii ama başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Her ne kadar Kan Meclisi'nin taktiklerine katılmasa da, bir şekilde köşeye sıkıştırılmıştı. Bir sonraki savaş için büyücülere ihtiyacımız vardı. Ve Üstat Salvatore'un yapmaya çalıştığı tek şey barışı korumaktı, böylece ayrı olmak yerine hepimiz bir

arada durabilirdik.

Ve bize bir çıkış yolu bulmak için elinden geleni yapıyordu. Eğer bu Güneş Meclisi'yle konuşmak anlamına geliyorsa, o zaman gidip Güneş Meclisi'yle konuşmak zorundaydık.

"Laura ve Anastasia'yı bulur bulmaz gideceğiz," dedim. "O asi üssünü nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Magister konsey üyelerine bir bakış attı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Korkarım bu mümkün olmayacak."

"Ne?" Ellerimi yumruk yaptım. "Neden?"

"Bu mesele zaman açısından hassas," dedi Üstat gülümseyerek. "Derhal Güneş Meclisi'ne gideceksiniz. Ancak bunu yaptıktan sonra o asi üssünü aramanıza izin vereceğiz."

Kalbim sertçe çarptı. "Ama Laura ellerinde. Onu orada öylece *bırakamayız*."

Üstat boğazını temizledi ve sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi planı tartışmaya devam etti. "Kuşatma duvarını Güneş Meclisi arazisine girmenize yetecek kadar indireceğiz ve sonra siz onları savaşta bize katılmaya ya da Cadı Kılıcı'nı teslim etmeye ikna edene kadar tekrar yükselecek."

"Anlaşıldı." Ben sadece kaşlarımı çattığımda Dorian yan tarafıma dirsek attı. Ama bu durumdan mutlu olmamı nasıl bekleyebilirdi ki? Laura hâlâ isyancıların elinde bir tutsaktı ve benim bu konuda hiçbir şey yapmama izin verilmiyordu.

"Yalnızca bir sorun var," dedi Üstat Salvatore çenesine vurarak. "Kan Meclisi kalesine yaptığınız küçük baskından sonra müttefiklerimiz biraz sinirli hissediyor. Kuşatmamızdan sonuç almak istiyorlar ve bunu hemen istiyorlar. İleri bir saldırıyı tartışıyorlar. Bize biraz zaman kazandırabilirim ama fazla değil. Ateşkesi görüşmek ve Güneş Meclisi'nin kılıcı teslim etmesini sağlamak için yirmi dört saatiniz var. Ondan sonra korkarım harekete geçmek zorunda kalacağız."

CHAPTER 22

"Bu işi başarmak için tek bir şansımız var. Bunu değerlendirelim," diye fısıldadı Dorian kulağıma, kuşatma duvarının hemen içinde süzülürken. Berrak gökyüzü milyonlarca yıldızla ışıldarken karanlık bizi bir koza gibi sarmıştı. Burada, çölde -günlerin uzun olduğu ve güneşin ışıldadığı yerde Bulutsuz bir gökyüzünden aşağı inen Güneş Meclisi kendilerine kıyamet sonrası bir ev inşa etmişti. Dünyadan kopuk küçük bir kasabaydı. Doğaüstü canlıların üs kurması için mükemmel bir yer. Ancak bu aynı zamanda yiyecek ve su stoklamak için medeniyete düzenli yolculuklar anlamına geliyordu ki bu da tüm bunların sonunda onların çöküşü oldu. Kapana kısılmışlardı.

Güneş Meclisi bölgesine yapacağımız küçük yolculuğa o kadar çok şey bağlıydı ki, başarısız olursak ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Cadı Kılıcı'nın kontrolünü ele geçirmek iblis tehdidini sonsuza dek ortadan kaldıracabileceğimiz ve artık Kan Meclisi'nin isteklerine zincirlenmeyeceğimiz anlamına geliyordu. Magister artık onların kurallarına göre oynamak zorunda kalmayacaktı. Nosferatu ordusuna gerek kalmayacaktı.

"Hızlı hareket etmeliyiz ama kiminle konuşmamız gerektiğini tam olarak öğrenmeden yakalanmamalıyız. Aksi takdirde, kızgın bir güneş büyücüsü bizi oracıkta öldürmenin tek seçenek olduğuna karar verebilir," diye fısıldadım, bir iki toz fırtınasından daha fazlasıyla savaşmış gibi görünen bir binanın kenarından bakarken.

"Senin gizlice dolaşmakla derdin ne?" Dorian hafif bir kahkaha atarak sordu. "Buraya bir şey çalmak için girmiyoruz. Bu gerçekten dikkat çekmek *istediğimiz* zamanlardan biri. Gölgede saklanmanın tüm bu görevi çok fazla uzatmaktan başka bir işe yaramayacağından eminim."

"Bu sinsilik değil," dedim ona burnumu kırıştırarak. "Kendimizi göstermeden önce etrafı kolaçan etmek, bir şeyler hissetmeye çalışmak. Yapmak isteyeceğimiz son şey, Magister'ın bize verdiği bu tek şansı mahvetmek olur."

Dorian başını salladı ve binanın arkasından çıktı. Kendimi çarpışmaya hazırladım, aynı anda yüzlerce farklı büyüün üzerimize fırlatılmasını bekliyordum. Ama hiçbir şeyin olmadığı uzun bir andan sonra nefesim boğazımdan kesildi. Saldırıya uğramamıştık. Dorian hâlâ dimdik ayakta ve uzun bina hattında ilerlemeye başlamıştı, hantal gövdesi karanlık gökyüzünde bir çizgiden başka bir şey değildi.

Hemen arkasından takip ettim, evlerin önünden geçerken etrafa göz gezdirdim. Botlarım kaba kumu çıtırdatıyordu, gecenin sessizliğindeki tek ses buydu. Güneş büyücüleri büyülerini yapabilmek için ışığa ihtiyaç duyarlardı. Karanlıkta kalmak onları zayıflatırdı, bu yüzden ay gökyüzüne yükseldiğinde kendilerini içeride güvende tutarlardı.

"Bekle. Bunu duyabiliyor musun?" Dorian olduğu yerde dondu kaldı, başını eğerken bir parmağını havaya kaldırdı. Kaşlarımı çatarak kendimi onun yanına çektim ve elimi hançerimin

kınına koydum. İçinde

uzakta, ağır kanatların çılginca çırpınışını duydum ve ardından gece çığlıklarla patladı.

CHAPTER 23

"Şu taraftan geliyor," dedi Dorian, geldiğimiz yöne doğru dönmek için botlarının içinde dönerken. En az bir düzine ceset durduğumuz yerden hızla geçerken, ağır ayak sesleri karanlığı dövüyordu. Büyücüler bizi neredeyse hiç fark etmemişti, yüzleri korkuyla kaplanmıştı. Kalbim elini annesinin kollarına sımsıkı sokmuş küçük bir çocuğun yanımdan hızla geçtiğini fark ettim. Henüz altı yaşlarında olmalıydı ve uçak pijamasının pantolonu kir içindeydi.

Bir kadın durup kolumu tuttu. "Koş! Kırmızı Alarm!"

Ve sonra çıplak ayaklarını çatlamış toprağa vurarak uzaklaştı.

"Kırmızı Alarm mı?" Güneş büyücülerini gözden kayborduğunda Dorian'a dönerek "Kırmızı Alarm mı?" diye sordum. "İçimden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor. Bu gökkuşakları ve midilliler anlamına gelmiyor. Bunun bizim yüzümüzden olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de bir tür alarm falan çalıştırmışızdır."

"Şüpheli," dedi Dorian çığlıkların kaynağına doğru giderek yaklaşırken. "Yüzlerinde saf bir dehşet vardı. Korkunç bir şey görmediysen böyle görünmezsin."

"Peki, o zaman bu ne olabilir?" Binanın köşesine vardığımızda sordum.

Ama Dorian'ın soruma cevap vermesine gerek yoktu. Çöl yerleşkesinin sıcaklığı bir anda en az otuz derece düştüğünde bu yeterince açık hale geldi. Soğuk rüzgâr etrafımızda titreyerek saç tellerimi yüzüme savurdu. Hem sıcaklıktan hem de karşılaştığımız şeyin farkına varmaktan dolayı kanım donarken dişlerim takırdamaya başladı.

Önümüzde üç iblis yükseliyordu, devasa siyah kanatları turuncu kumdan bir toz fırtınası yaratıyordu. Ve güneş büyücülerini kapana kısılmıştı. Yaklaşık bir düzine kişi devrilmiş bir binaya sinmiş, sırtlarını kırık tahtaya dayamışlardı. Yaratıklar etraflarını sararken birbirlerine sokuldular. Bir iblis yaklaşırken çığlıklar havayı böldü, ağzı ruhlarının her birini tüketmek için ardına kadar açıktı.

Bir başka büyücü gözlerinden yaşlar akarak topallaya topallaya yanımızdan geçti. Yüzü yıpranmış ve çatlamıştı, tıpkı ayaklarımızın altındaki toprak gibi.

"Savaşmakta iyi değilim," dedi titrek bir sesle, yanından geçmeye devam ederken. "Ben gidip Yaşlıları uyaracağım. Siz gençler kalıp savaşın. Bunun için hazırlıklı değildik, değil mi? Bu kuşatma duvarının iblisleri dışarıda tutması gerekiyordu. Bunun yıkıldığı anlamına geldiğini sanıyordum ama lanet şey hâlâ orada."

Adamın topallayarak güvenliğe ulaşmasını izlerken midemde korku birikti. Dorian'a doğru döndüğümde, kalbimde hissettiğim acının aynısını onun yüzünde de okudum. "Bu bizim suçumuz mu? Bir dakikalığına da olsa duvarı yıktırdığımız için mi?"

Dorian gözlerini kapadı ve hançerini daha sıkı kavradı. "Adamı duydun. İçeri girebilmelerinin

tek yolu duvarın yıkılmış olmasıydı. Yani evet, Zoe. Bence bu bizim hatamız. Onlara izin verdik

ve şimdi onları dışarı çıkardığımızdan emin olmalıyız."

Dorian göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti ve aniden en yakındaki iblisin önünde durdu. Yaratığın önünde çömelmiş, kılıcını havaya kaldırmıştı. İçimdeki alarm sarsıldı, anılar zihnimi ele geçirmekle tehdit ediyordu. Bunu daha önce bir kez yaptığını görmüştüm ve o zaman işler pek iyi gitmemişti. Dorian tanıdığım en iyi dövüşçüydü ama fiziksel gücü bir iblis için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Benimki de öyle.

Nefesimin altından bir fısıltıyla parmaklarımı yumruk haline getirdim. Kolumu saran dumanı korumak için elimi arkamda tuttum. Şu an muhtemelen dünyaya ne olduğumu açıklamak için en iyi zaman değildi ama bu, bu iblisleri mezarlarına kovmak için sihrimi kullanamayacağım anlamına gelmiyordu.

Diğer büyücülerin aksine, kılıcımı ya da bir rün kullanmadan gücümün özünü kullanabiliyordum. Tek yapmam gereken büyüü çağırmak ve ne yapmasını istediğimi bilmektir. Birkaç kez gölgelerim ibislere karşı savaşmama yardım etmişti. Ham gücün içinde onları alaşağı edebilecek bir şey vardı.

Dorian hançerini iblise doğru savururken ben de çömelip gücümü yaratığa doğru fırlattım. Birleşik güç, birkaç büyücünün patikadan kaçmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca yaratığın geri çekilmesine neden oldu.

Ama herkes kaçmayı başaramadı. İblis tam zamanında dönerek bir büyücüyü yerden kaptı ve havaya fırlattı. Vücudunun yere düşüşünü dehşet içinde izledim. Gürültülü bir çatırtıyla yere düştü ve kırılan kemiklerinin sesi çelik binalarda yankılandı. İblis başını geriye eğdi ve kükredi. Tüylerim diken diken oldu ve yere düşen bedene doğru koştum. Büyücünün boş gözleri bana bakıyordu ve açık ağzından çenesine bir kan akıyordu.

İblisler genelde böyle cinayet işlemezdi. Avlarını köşeye sıkıştırır ve kurbanın bedenini emerek ruhunu kuruturlardı. İblis büyücüyü bu şekilde öldürerek onun yaşam gücünden beslenemeyecekti; bu anlamsız, canice ölüm yaratığa hiçbir değer kazandırmayacaktı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Bunlar Wagner'in iblisleri," diye seslendim Dorian'a. "Onları kontrol ediyor, bu da yakınlarda bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor."

Geceyi bölen bir alarm, iblislerin öfkeyle çılgık atan sesleriyle yerden kalkmasına neden oldu. Kaşlarımı çatarak onları izledim, korkunç ellerinin kulak gibi görünen şeyleri nasıl kapattığını gördüm. Bu sesi sevmiyorlardı. Bir şey onlara acı veriyordu. Bu bana onlara karşı bir şans vermek için yeterli olabilirdi, başka kimse ölmeden önce onları kendi diyarlarına sürgün etmek için.

"Alarm yüzünden dikkatleri dağıldı. Bu büyücüler güvenli bir yere götürmeliyiz," diye karşılık verdi Dorian.

Büyücülerden biri kolumu tuttu, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Bu Kırmızı Alarm alarmı. Hadi, gitmemiz gerek."

"Kırmızı Alarm nedir?" diye sordum. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, şuradaki binalara girmemiz gerektiği anlamına geliyor. O alarm çaldığında kalkanlar devreye giriyor demektir. Güvenli evler böyle zamanlarda iblis saldırılarına karşı özel olarak korunur."

"O halde iblisler bu alarmın sesini duymadan önce sizi o binaların içine sokmamız gerekiyor," dedi Dorian, kalan birkaç büyücüyü kırık tahta yığınının kavrıldıkları yerden toplamamı işaret ederken.

Çabucak onları enkazdan çıkardım ve Kırmızı Alarm'ın ne anlama geldiğini hatırlattım. Girdap gibi dönen toz ve kumun içinde tökezlerken vücutları titriyor, titreyen elleri gözlerini kapatıyordu.

Çünkü

Dorian ve ben takip etmek için ayaklarımızı geçide doğru çevirdik, iblisler arkamızdan kükredi.

Herkes kısa bir süre durdu ve dondu. Hava o kadar yoğun bir korkuyla doluydu ki, korkunun tadını ben bile alabiliyordum. "Gidin," diye fısıldadım korku dolu gruba. "Dorian ve ben onları uzak tutacağız. Siz sadece içeride. Şimdi."

Dorian yanımda, iblislerle yüzleşmek için döndüğümde büyücüler yoldan aşağıya doğru koşuşturdular. Dudaklarımı yaladım, dövüş için kendimi dengeledim. Vücutları, belli belirsiz kanat benzeri şekillerin etrafında dolanan siyah kordonlarla değişen gölgelerdi. Bu iblisler henüz bedensel değillerdi, bu da en azından iyiye işaretti. Kan Avcısı Meclisi bu doğaüstü şifreyi çözdüğünde Wagner hapisteydi ve onun da çözeceğinden hiç şüphem olmasa da henüz o noktaya gelmediğimizi görmek beni rahatlatmıştı.

Hala. Hepsi de canı bir büyücü tarafından kontrol edilen üç iblis mi? Bu kavga parkta bir yürüyüş olmayacaktı.

"Sen onları uzak tut," dedim Dorian'a. "Onlara elimden geldiğince çok gölge büyüü fırlatacağım."

Dorian hançeriyle açıklıkta dönerken bir kez daha büyümü çağırdım. Cismani deriyi kesti ama verdiği hasar çok azdı. Ama bunun bir önemi yoktu. Dikkatlerinin ona odaklanmasını sağladı ve uzanıp boynunu kıracaklarından ölesiye korkarken, bu korkuyu gücümüne kanalize ettim.

Ellerimden karanlık teller aktı ve en yakındaki iblisin bağırsağına karanlık, sıcak bir gölge topu fırlattım. Yaratığa sertçe çarptı ve keskin bir cam topu gibi parçalandı. Kemikleri parçalanmaya başladığında, başını geriye eğdi ve kulaklarımı yırtan bir sesle haykırdı. Vücudu parçalanmaya devam ederken iki iblis yanına koştu, geriye bir kül yığınının başka bir şey kalmayana kadar kaya büyüklüğünde parçalara ayrıldı.

Bir sonraki keskin ve acı verici gölge topunu çağırırken ciğerlerim kabardı. Son büyü beni biraz titretmiş ve çok yormuştu ama şimdi duramazdım. Sadece bir iblis öldü. Geriye iki tane kalmıştı. Karanlığın vücuduma verdiği zarar ne olursa olsun, her biri yok olana kadar devam etmek için güç toplamalıyım.

Dorian bir anda yanımdaydı, bedeni benim bedenimi iblislerden koruyordu. "İyi misin? Bağımız sayesinde acıyı hissedebiliyorum."

"Ben iyiyim. O büyü beni çok yıprattı. Endişelenecek bir şey yok." Başımı sallayarak dişlerimi sıktım. Güç bir kez daha canlandı ve kükreyen bir karanlık ateşine dönüştü. Enerjimi önümüzde duran iki iblisin üzerine odakladım. Bize doğru koşuyorlardı, ağızları ardına kadar açıktı ve pençeleri korkutucu noktalara kıvrılmıştı. Kalbim küt küt atarken iki yumruğumu da havaya kaldırdım, her iki kolumu da bir iblisin yönüne doğru yönelttim.

Dizlerim altımdan kırıldı ve dünya dönmeye başladı. Yakınlarda bir yerde milyonlarca çığlığın sesini duyabiliyordum. Bunlar iblisler miydi? Yoksa başka birine mi saldırmışlardı? Ya da daha kötüsü, daha da fazlası gelmiş olabilir miydi?

Başımı yana çevirdim ama gözlerimin arkasında keskin bir acı patladı.

"Hareket etmeyi bırak." Dorian'ın güçlü kolları bedenimi sardı ve aniden havaya kaldırıldım. "Her şey yoluna girecek. Sadece hareketsiz kal."

Ayakları yere vuruyor ve bu hareket vücudumu onun sert göğsüne doğru ileri geri sallıyordu. İnleyerek gözlerimi kapattım. Her şey acıyordu. Her şey sanki yerdeki bir çukura düşmüşüm gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu. Dorian'a tutunup zihnimi şimdiki zamanda tutmazsam, asla çıkamayabilirdim.

"Güvenli evlerden birine girin!" Uzaklardan, çok uzaklardan bir sesin bağırdığını duydum.

Dorian'ın ayakları tahtaya çarptı, bir kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra karanlığın yerini kör edici

bir ışık aldı.

Beni yumuşak bir şeyin üzerine indirdi ve bileğini ağzıma bastırdı. Kaygan, sıcak ve ıslaktı. Tatlı demirin tadı başımı daha da döndürdü, ancak kara bulutlar görüşümden kaçtı.

Uzuvlarıma güç geri gelmeye başladı. Uzanıp bileğini yakaladım ve dudaklarıma bastırarak lezzetli kanını içtim.

CHAPTER 24

MDorian sonunda bileğini sıkıca kavradığım yerden çektiğinde yanaklarım alev alev yanmıştı ama dudaklarını eğlenerek bükmesi gerçekten umursamadığını gösteriyordu. Ben neredeyse

onu yiyip bitiriyordu ama tek bir parçası bile beni uzaklaştırmak istemiyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kanepeden sıçradığımda kaşlarını kaldırdı. Hâlâ o inanılmaz yüksek sesli alarmın çaldığı sokağa bakan küçük pencereye doğru ilerledim ve iblisleri aradım. Artık sokaklarda dolaşan yoktu. Henüz.

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silktim. "İblislerle savaşmak beni biraz susatıyor."

"Lafı açılmışken," dedi beni dikkatle izleyerek. "Neydi o büyü? Oldukça sertti, ama vücudunun verdiği tepkiye bakılırsa belki de fazla sertti."

Kaşlarımı çatarak büyümü kelimelere dökmeye çalıştım, ki bu da büyüyü hâlâ öğrenmekte olduğum için zordu. "Bu bir büyü değildi. Sadece... benim ham gücümdü. Toplayabildiğim kadarıyla. Görünüşe göre onu bu şekilde kullanmaya pek hazır değilim ama o sırada başka bir seçenek yoktu."

"İşe yaradı. Son ikisi de ilki gibi söndü," dedi Dorian takdir dolu bir baş hareketiyle. "Bununla birlikte, belki bir dahaki sefere *tüm* gücünüzü kullanmayın."

"Sonuç o kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordum, kaşlarımı ona doğru kaldırarak. "İblisleri hakladım. Yakışıklı bir büyücünün kollarında taşındım. Vampir kanının tadına baktım."

"Zoe," dedi Dorian kaşlarını çatarak. "Her ne kadar hoşuma gitse de, sana her gün kanımı veremem. Seni dönüştürmekten aciz olmam, günlük beslenmenin uzun süreli etkileri olmayacağı anlamına gelmiyor." "Neymiş onlar?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duvara yaslandım, hâlâ biraz

başım döndü. "Ne nedir?"

"Uzun vadeli sonuçlar."

"Bilmiyorum," dedi. "Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadım."

Dışarıda alarm aniden kesildi. Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Pencereye doğru dönerek herhangi bir hareket belirtisi için yolu taradım. Hiçbir hareket yoktu. Kırmızı Alarm sona ermiş olsa da insanların hâlâ korkudan deliye döndükleri belliydi. Muhtemelen sabaha kadar güvenli evlerden çıkmayacaklardı. Onları suçlayabileceğimden değil.

"Görünüşe göre ortalık temiz." Dorian odayı geçti ve gözlerini gökyüzüne dikti. Yanıp sönen ışıklar kaybolmuştu ve sokaklarda koyu bir karanlıktan başka bir şey yoktu. "Şimdi konseyi bulmak için iyi bir zaman olabilir. En azından bundan sonra uyanık olacaklarını biliyoruz."

"Dikkat," diye bir ses cızırdadı. Dönerek tavana doğru baktım ve köşeye monte edilmiş bir

dahili telefon buldum. "Daha önce, yerleşkemizin güneybatı köşesinde bir iblis saldırısı nedeniyle Kırmızı Alarm verdik. Raporlara göre, ikiniz onları evimizden kovmayı başarmışsınız,

Bu da Kırmızı alarmımızın Turuncu'ya düşürüldüğü anlamına geliyor. Gece olduğu için gün doğumuna kadar sokağa çıkma yasağı uygulanmaktadır. Tüm güvenli evler kapatıldı. Kimse dışarı çıkmayacak ve kimse içeri girmeyecek. Bu sadece iblislerin geri dönmesi ihtimaline karşı bir önlemdir, ancak döneceklerine inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Sabah ilk iş olarak endişeleri olan herkesle konuşmaya hazır olacağız. Hepinize iyi geceler ve aydınlık umutlar."

Ses kesildi ve ensemdeki karıncalanma arttı. "Konseyle yapacağımız toplantıya ara vermek zorunda kalabiliriz. Görünüşe göre sabaha kadar içeride kilitli kalacağız."

"Bu kabul edilemez. Kendi üyelerini bütün gece eve kilitleyemezler." Dorian kaşlarını çatarak kapıyı itti ama kapı onun için de kımıldamadı. Kapı kolunu oynattı ama sanki bir şey tüm kapıyı olduğu yerde dondurmuş gibi olduğu yerde kaldı.

"Onlar sadece herkesi güvende tutmaya çalışıyorlar. Bu tür şeyler için herhangi bir karşı büyü bildiğini sanmıyorum?" Yere çöküp duvara yaslanırken sordum. "Çünkü aksi takdirde gün ağarana kadar burada mahsur kalacağız."

"Siktir!" Dorian kapıyı itti, tüm gücünü ve kaslarını tahtaya doğru savururken homurdandı. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra ellerini havaya kaldırdı ve parke zeminde volta atmaya başladı. "Bunun için zamanımız yok. Gün ağardığında sadece on iki saatimiz kalmış olacak."

"Ne yazık ki başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Alçak bir hırıltıyla yanımda diz çöktü ve elimi avuçlarının içine aldı. Gözleri alev alev yanıyordu ve duygularının yoğunluğu içime akıyordu. "Bana biraz kan ver. Daha fazla güçle belki bizi buradan çıkarabilirim."

Böyle hissetmemem gerektiğini bilmeme rağmen içimden bir heyecan geçti. Bu bir istek değildi. Bir talepti. Ve ilk kez, damarlarımda dolaşan parlak led sıvıya duyduğum saf arzudan başka bir şey değildi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve bunu gerçekten kastetmediğini de biliyordum. Dorian Kostas benden asla kan istemezdi. O böyle bir adam değildi.

Sertçe yutkunarak elimi geri çektim. "Her ne kadar ağzını boynumda istesem de, bunun bir faydası olmayacak. Bizi buraya hapseden şey bir büyü Dorian. Dünyadaki en büyük güç bile onu yıkamaz. Büyü büyüye karşı koyar. Salt güç değil."

Bir an için benimle tartışacağını düşündüm ama sonra sustu. Başını sallayarak sert bir nefes verdi, sıkılı elleri yere düşerken gözleri sertleşti. "İşte benim endişelendiğim şey buydu, Zoe. Kana susamışlık. Damarlarımı dolduruyor ve kafamı karıştırıyor. Seni arzulamaya başladığımda, düşünebildiğim tek şey bu. Tatlı tenin. Lezzetli kanın. Nefes aldığımda dudaklarının ayrılma şekli. Senden daha fazla almam için milyonlarca farklı neden buluyorum, ama hiçbirisi gerçek neden değil. Ve bu bizi buradan çıkarmak için değil. Kimseye yardım etmek için değil. Tadını sevdiğim için."

Cevap verirken sesim zar zor duyuluyordu, zihnim onun sözleriyle yüzüyordu. "Ve bana sahip olabilirsin, Dorian. İstedğin zaman ve istediğin yerde. Yeter ki istediğin ben olayım, sadece kanım değil."

Parmakları saçlarımin arasında kayarken eli başımın arkasına dolandı. "Elbette istediğim sensin, ama senin kanını da düşünmeden edemiyorum. Bana bir şeyler yapıyor, Zoe. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bana... bilmiyorum... sanki senin ruhunla benim ruhum arasında bir bağ varmış gibi hissettiriyor."

Koyu renk gözlerini ararken nefesim ciğerlerimde durdu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bazen, yemin ederim ki göremediğim bir şeyle birbirimize bağlı hissediyoruz."

"Bunu hissedememelisin," dedi sessizce. "Sadece gerçekten bağlanmış olanlar bunu deneyimleyebilir"

yakın bir bağlantı. Ve bunun için gerekli ritüeli asla tamamlayamadık." Kalbim sertçe çarptı. "Bir ritüel mi var?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ama şu an giydiğimizden daha az kıyafet içeriyor. Ve sanırım ikimiz de ilişkimizin asla o kadar ileri gitmediğinin farkındayız."

"O zaman ne bekliyorsun?" Fısıldadım. Dorian beni kendine çekti ve sertçe öptü.

Aramıza ağır dozda bir büyü aktı. Dünyada onun ruhundan başka bir şey bilmiyordum. Her santimetrekaresi tamamen doldurdu, ta ki ben kendimi bir insan gibi değil de inanılmaz derecede mükemmel bir birimin yarısı gibi hissedene kadar. Biz birdik, tamamen ve bütünüyle ve bundan başka bir şey asla istemedim. *Sadece Zoe* olmanın ne demek olduğunu hatırlamak aniden imkânsız hale gelmişti.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu kulağıma mırıldanarak ve bedenime yeni bir kıvılcım dalgası gönderdi. "Bu senin ruhunun benimkine uzanışı. Seni içimde hissedebiliyorum Zoe, tıpkı senin beni içinde doldurabildiğin gibi."

Titreyerek, gözleriyle buluşmak için başımı geriye attım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu birbirimize ait olduğumuz anlamına geliyor," dedi gülümseyerek. "Ve her zaman birbirimize ait olacağımızı."

Mutluluk içime çöktü, ama son birkaç gündür filizlenen küçük bir şüphe fidesi tarafından çabucak karartıldı. Başka bir evrende, bir vampirin bağı sonsuza dek sürüyordu. Ama sadece başka bir vampirle. Dorian ve benim birbirimize bağlı eş olmak için o kadar uzun zamanımız yoktu. Benim sadece bir insan kadar ömrüm varken o yıllarca yaşayacaktı. Saçlarım ağarırken ve cildim sarkmaya başlarken o daha ne kadar benim yanımda kalmak, hiç yaşlanmamak isteyecekti?

"Ne düşündüğünü biliyorum." Alnını benimkine bastırdı. "Bunu gözlerinde görebiliyorum ve ruhunda hissedebiliyorum. İskoçya'da konuştuğumuz şeyi düşünüyorsun. Benim ömrümü. Ve seninkini. Bu seni itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyor."

"Belki biraz," diye itiraf ettim. "Ama bu düşünceyi aklıma sokan sensin."

"Bu senin kafanda *olmalı*, Zoe," dedi. "Kendini neyin içine soktuğunu bilmelisin. Sen ve ben, burada özel bir şey var. Nadir bir şey. Hayatta sadece bir kez olan bir şey, benimki kadar uzun olsa bile. Ama birlikte olmamızla ilgili hiçbir şey sıradan değil. Normal bir ilişkiden daha zor olacak. Ve çok derine inmeden önce ikimizin de bunun farkında olması gerekiyor."

"Ah, Dorian," dedim iç çekerek ve gülerek. "Şimdiden o kadar derine indim ki neredeyse okyanusun içindeyim. Artık sana karşı hissettiklerimi durdurmanın bir yolu yok."

Beni duvara doğru iterken eliyle boynumu kavradı. Nefes nefese bacaklarımı beline doladım ve kalın pazularına tutundum. Dudakları boynumu buldu, öptü, emdi ve narin cildimin her santimini keşfetti. Ama bu sefer ısırmadı. Dişlerinin ucu kulak mememi sıyırdı ama odağını dudaklarıma çevirdi.

Ellerimi saçlarına doladım ve aylardır içimde biriken ihtiyacı yankılayan bir vahşilikle onu öptüm. Gömleğimi tuttu ve başımın üzerinden çekerek tenimi gecenin soğuk havasına maruz bıraktı. Ona karşı ürpererek gömleğini çıkardım ve mükemmel kaslı karın kaslarının görüntüsünü içime çektim. Sertçe yutkundum. Çok güçlüydü. İnanılmaz derecede güçlü. Nasıl olmuştu da kendimi bu mükemmel kolların arasında bulacak kadar şanslı olmuşum?

"Çünkü *sen* mükemmelsin," diye kulağıma fısıldadı ve vücuduma bir ürperti dalgası gönderdi. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Sen mükemmelin de ötesindesin, Zoe."

"Hayır, değilim." Başımı salladım ve dudaklarını vücudumda aşağıya doğru daldırırken nefesim kesildi.

"İnatçı ve düşüncesizsin ve öfken bazen can sıkıcı olabiliyor," dedi dudakları güneye doğru hareket etmeye devam ederken. "Ama tüm bunlar seni Zoe Bennett yapıyor. Ve seni hiçbir şeye değişmem.

lanet şey."

"Yani, hayat çizgimi değiştirmez miydin?" Fısıldadım, nasıl hissettiğini anlamak için yüzüne bakmak üzere geri çekildim. "Senin gibi hiç yaşlanmamamı istemez miydin?"

"Oh, Zoe. İstesem bile bunu değiştiremezdim ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, değiştirmem. Benim gibi lanetle yaşamak zorunda kalmanı asla istemem," dedi. "Artık güneş ışığı yok. Artık tavuk ve patates kızartması yok. Varlığın kan bulma yeteneğine bağlı olacak. Ve sevdiğin herkes gözlerinin önünde solup gidecek, ta ki bu dünyada senden başka hiçbir şey kalmayana kadar. Ve bu, sonu belli olmayan bir şekilde sürüp gidecek."

Kalbim sertçe çarptı. "Bu dünyada sevdiğim tek bir şey var, o da solmayacak. Sen."

Dorian başımı ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekti. Parmakları sırtımda gezinirken eğildi ve kulağımı ısırıldı. "Zoe Bennett. Sen benim sonum olacaksın."

Elleri önce gömleğimi, sonra da kot pantolonumun düğmelerini buldu ve çok geçmeden önünde çırılçıplak kaldım. Göz açıp kapayıncaya kadar onun giysileri de geldi ve sonra beni duvara yasladı, bacaklarım beline sıkıca dolanmıştı.

Boynumdan aşağı sıcak öpücükler bıraktı, etimi avuçlarının arasına aldı. Dudakları benimle dalga geçti, alay etti, bacaklarımın arasına lezzetli bir ateş gönderdi. Ve sonra içimdeydi, beni santim santim dolduruyordu. Aramızdaki bağ sıkılaşmış, her düşüncemi ve duygumu Dorian'ın nefis kokusuyla doldurmuştu. Bana karşı hareket ederken tırnaklarım sırtına batıyor, kalçaları uyluklarıma çarpıyordu.

O benimdi, ben de onun ve zihnimde çarpışan duygular, ihtiyaç ve arzusun ve henüz adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyin enfes bir kreşendosunda birleşen bizimkilerdi. Dehşet verici bir şey, dünyadaki diğer her şeyi boğan türden bir duyguydu, ta ki bundan başka hiçbir şey var olmayana kadar.

"O kadar güzelsin ki," dedi gözlerimin içine bakmak için geri çekilirken. "Sen benim damarlarımdaki kansın. Göğsümdeki ruhsun. Yıllardır hissetmediğim sıcaklıksın. Ve senin için her şeyi yaparım, Zoe. *Her şeyi.*"

Gözlerimde yıldızlar dans ederken başımı geriye attım ve onun hareketlerine ayak uydurdum. Beni tamamen ve eksiksiz bir şekilde doldurdu ve içime zevk dalgaları gönderdi. Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı ve nefesimi tutamadan vücudum aklımı başımdan alan ve kulaklarımı çınlatan lezzetli bir zevkle titredi. O da aynı şekilde inledi, vücudu benimkinin içinde zonkluyordu.

Nefes nefese, göğsüne doğru kıvrıldım ve olabildiğince sıkı tutundum. Dünyada yanlış giden o kadar çok şey vardı ki. Endişelenecek o kadar çok şey ve yapılacak o kadar çok şey vardı ki. Ama şimdilik bunların bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey oydu.

CHAPTER 25

I Dorian'ın kollarında uyandım, uzuvlarımız sanki iki değil de tek kişiymişiz gibi birbirine dolanmıştı. Esneyerek gülümsedim ve oturduğum yerden kalkarak dışarıdaki ufukta beliren güneşe baktım.

pencere. Şafak sökmüştü ve yola devam etmemiz gerekiyordu ama o anda tek istediğim olduğum yerde kalmaktı.

Bu alışık olduğum bir duygu değildi. Hayatım boyunca, sanki olmak istediğim başka bir yer varmış gibi, sanki ayaklarım yere basmadıkça bir parçam tatmin olmayacakmış gibi hissetmişim. Hiçbir zaman yerleşik ya da memnun hissetmemiştim. Ama burada, Dorian'ın kollarında, tatlı bir tatmin kollarımı, bacaklarımı, kalbimi ve ruhumu yumuşak ve ağır hissettirdi.

Tek istediğim o anın sonsuza dek sürmesiydi.

Dorian yerden kalkmadan önce kulağıma "Günaydın," diye mırıldandı. Önümde çırılçıplak duruyordu, mükemmel bir erkek örneğiydi. Yerden tişörtünü ve kot pantolonunu kapıp yontulmuş karın kaslarının ve dalgalanan kollarının üzerine çekerken tek yapabildiğim orada donup kalmaktı. "İkinci raundu ne kadar istesem de, sokağa çıkma yasağı artık sona erecek. Ve kurtarmamız gereken bir meclis var."

Başımı salladım, yanaklarım kızarıırken başka tarafa baktım. "Dorian, sadece şunu söylemek istiyorum... dün gece..."

"Mükemmel," diye tamamladı cümleyi benim yerime, gözleri daha önce hiç görmediğim bir hafiflikle parlıyordu. "Mükemmeldi."

O tam olarak giyindiğimizde sihrin kapıyı terk ettiğini gördük. Kapıyı kırarak açtık ve sabah güneşinin sıcaklığına doğru dışarı adım attık. Kafalarımız. Güneş büyücülerinin burayı seçmesine şaşmamalı. Düz arazi ve tozlu zeminle birlikte tüm dünya gökyüzündeki sarı ampul tarafından aydınlatılıyordu.

"İşte orada." Dorian uzun, düz bir toprak patikada yoldan geriye doğru uzanan çiftlik tarzı büyük bir binayı işaret etti. Diğer binalardan beş kat daha büyüktü ve arkasında sıra sıra dizilmiş güneş panelleri bunun bir tür üs olduğunu gösteriyordu. Bunun bir elektrik istasyonu mu yoksa konsey için bir karargâh mı olduğunu yakında öğrenecektik.

Çöl arazisinde yürümeye başladığımızda, "Bunu dün gece görmüş olsaydık çok yardımcı olurdu," dedim. "Önce oraya gitseydik bize birkaç saat kazandırabilirdi."

Dorian'ın kaşları kalktı ve bana bir bakış attı. "Ama o zaman geceyi o evde geçirmemiş olurduk. Ve sizi bilmem ama ben kesinlikle bunu değiştirmek istemezdim."

Yanaklarım alev alev yandı. Cevap vermek için ağzımı açtığımda, büyük binanın kapısındaki bir kargaşa beni durdurdu. Büyücüler verandada duruyordu, yüzleri sert ve öfkeliydi. Birkaçı daha binadan dışarı fırladı, hançerlerini kalplerimize doğrultmuşlardı.

"Kimsiniz siz?" diye bağırdı içlerinden biri arkadan.

Dorian ellerini kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Silahlarınızı çıkarmanıza gerek yok. Biz dostuz. Düşman değil."

Bir kadın kalabalığın arasından sıyrıldı. Daha yaşlı, daha zayıf. Uzun, sarı saçlarını iki gevşek örgü halinde örmüştü ve boynunun alt kısmında dövmelemler vardı. Çizgili gözleri önce Dorian'ın kemerine, sonra da benimkine kaydı. "Hançerleriniz büyücü olduğunuzu ele veriyor ama köyümüzdeki her yüzü tanıyorum. İkiniz de buraya ait değilsiniz, yani güneş büyücüsü değilsiniz. Eğer Kan Meclisi'ne ya da Kemik Meclisi'ne aitseniz, o zaman düşmanımızsınız demektir. Ve kuşatma altındayken iki gölgenin aramızda dolaşması için hiçbir sebep yok. Duvardan nasıl geçtiniz?"

"Haklısın," dedim küçük kalabalığı tarayarak. "Biz bu meclisten değiliz ama gerçekten zarar vermek istemiyoruz. Büyücünüzle olası bir anlaşmayı görüşmek üzere duvarın içinden gönderildik."

"Magister'ımız yok. Artık yok."

Şaşırarak Dorian'a baktım, o da sadece omzunu kaldırdı. Bu benim için olduğu kadar onun için de yeni bir haberdı.

"Bir tane vardı ama ondan kurtulduk. Hiçbirimizin istemediği bir anlaşma yapmak için sizin meclislerinizle görüşüğünü öğrendiğimizde, işleri halletmek için farklı bir yönteme ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Tüm büyük kararları meclisin oylamasına sunan seçilmiş bir İhtiyarlar grubu."

"Harika. Bana kazançlı bir anlaşma gibi geldi," dedim başımı sallayarak. "O zaman, bu durumda, Büyüklerinizle bir antlaşmayı görüşmeye geldik."

"Neden ikinizi gönderdiler?" diye sordu kadın. "Neden Magister'ı göndermediler?"

Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. Bu büyücülere, kan büyücülerinin bir saldırı başlatmaya karar vermesi ihtimaline karşı Magister'ımızın Boston'a dönmesi gerektiğini açıklarsak, Büyüklerini görmemize izin vermeyebilirlerdi ve kaybedecek fazla zamanımız yoktu.

Dorian, "Biz İnfazcılarız ve Üstat Salvatore barış şartlarını müzakere etmemiz için bize güveniyor," dedi. "Umutsuzca yiyecek ve suya ihtiyaç duyduğunuzu biliyoruz. Zoe ve ben inancımızın bir göstergesi olarak yanımızda biraz getirdik. Tek istediğimiz bu olayı sona erdirmek ve böylece hepinizin normal hayatlarınıza geri dönebilmeniz. Buna herhangi bir Nosferatu yaratmamak da dahil."

Bunun üzerine Dorian bana başıyla onay verdi ve ben de çantamdan içeri soktuğum yiyecek kutularını ve su şişelerini çıkardım. Fazla bir şey değildi, ama gözlerindeki vahşi parıltıdan onları İhtiyarlarla konuşmamıza izin vermeye ikna etmeye yettiğini söyleyebilirim.

Öndeki kadın başıyla selam verdi ve elindeki kutuları etrafındaki diğer büyücülere dağıttı. "Bunları en aç çocuklara verin ve oylamanın yaklaştığını duyurun."

"Oylama mı?" Dikkatini tekrar bize çevirdiğinde sordum.

"Evet, elbette," dedi. "Bize tam olarak ne önerdiğinizi söylediğinizde, bunu tüm meclisin önüne getireceğiz. Şu anda işleri böyle hallediyoruz. İnsanlar söyleyeceklerinizi beğenmezlerse, hayır deme şansına sahipler. Bu şeyin geçmesi için yüzde yüze ihtiyacınız olacak."

"Doğru," dedim yavaşça. "Peki meclisinizin bizimkiyle yapılacak anlaşmaya oy birliğiyle evet deme olasılığı nedir?"

Gözlerimin içine baktı. "Yok denecek kadar az."

CHAPTER 26

We birkaç yaşlı erkek ve kadının geniş, ev gibi bir oturma odasında beklediği büyük binaya götürüldük. Bizi ön merdivenlerde karşılayan kadın Sanki misafirmişiz gibi deri bir koltuğa oturmamızı işaret etti ama hemen arkamızda Enforcer benzeri iki korumanın beklediği gözünden kaçmadı.

"Yaşlı Arthur. Bu iki büyücü araziye gizlice girmiş. Meclisleriyle bir tür anlaşma yapmak için burada olduklarını söylediler. Onları kilit altına almamızı önerecektim ama yanlarında biraz yiyecek getirmişler, bu yüzden söyleyeceklerini dinlememizin faydalı olabileceğini düşündüm. Onlar Kemik Meclisi'nden."

"Kemik Meclisi'nden," diye tekrarladı Yaşlı Arthur, beyaz saç tutamlarının çevrelediği çizgili yüzünü ovuştururken. "Anlıyorum. Onları buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim, Elder Sarah, yine de ne yaptıklarını düşündüklerini anlayamıyorum."

"Kuşatmaya bir son vermeyi tartışmaya geldik," dedim. "Cemaatlerimiz arasında bir anlaşma yaparak." "Bir ittifak," dedi kadın gözlerinde gergin bir bakışla. "Tıpkı onların vampir yaratan kan büyücüleri."

"Biz buna ittifak demezdik," dedi Dorian hemen. "Daha çok bir ateşkes."

"Tabii ki buna ittifak demezsiniz," dedi Yaşlı Arthur. "Bizim yanımızda bu kelimeyi kullanmak aptallık olur ama ikimiz de bunun tam olarak böyle olacağını biliyoruz. Size söylemekten nefret ediyorum çocuklar ama buraya boşuna geldiniz. Son birkaç haftadır bizi yiyecek ve sudan mahrum bırakan aynı insanlarla ittifak yapmayı reddediyoruz. Bizi, insanlarımızı onlar için savaşılmaya göndermeye ve onlar için vampirler yaratmaya zorlamak isteyen aynı büyücülerle."

"Biliyor musun? Bu konuda sana tamamen katılıyorum," dedim Dorian'ın sert bakışını görmezden gelerek. O bu büyücülerin düşünce tarzını anlamıyordu ama ben anlıyordum çünkü ben de orada bulunmuş, bunu yapmış ve tişörtü giymiştim. Cadılar meclisine güvenmemenin ve onların isteklerine karşı isyan etme ihtiyacı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Eğer onlara ulaşacaksak, nasıl hissettiklerini anlamamız gerekiyordu.

Yaşlı Arthur kaşlarını kaldırdı. "Eğer aynı fikirdeyseniz, o zaman neden buradasınız?"

"Çünkü yaptıkları şeyin yanlış olduğuna inanıyorum ve başka biri daha zarar görmeden bunu durdurmak istiyorum. En azından bizi dinleyin."

Yaşlılar uzun ve sessiz bir süre bana baktılar ve sonunda Arthur başını salladı. Sarah tereddüt etti ama o da aynı şeyi yaptı. Etraflarındaki diğer birkaç İhtiyar da tedirginlikle mırıldandılar ama onlar da başlarını salladılar. Rahatlayarak nefesim kesildi. Bir an için, daha davamızı anlatmaya fırsat bulamadan her şeyin bitebileceğini düşündüm.

"Doğru," dedim. "Lafı dolandırmaya gerek yok. Kemik Meclisi sizi vampir yaratmaya ya da

savaşmaya zorlamayı kabul etmiyor, bu yüzden bunu tamamen masadan kaldırıyoruz. Onlar

Elbette onlara katılmanızı çok isteriz ama bu sizin kendi kararınız. Onun yerine, Cadı Kılıcı'nı istiyoruz. Profesör Ivan Wagner nihayet harekete geçtiğinde iblislere karşı savaşta yardımcı olacaktır. Onu bize verirseniz kuşatmayı sona erdirir ve Kan Meclisi'yle kendimiz ilgileniriz. Herkes için bir kazanç gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Yaşlı Sarah hafif bir kahkaha attı ve başını salladı, beklediğim tepkinin tam tersini verdi. "Bu daha çok kaybetmek demek, canım. Her iki kovan için de."

Kafa karışıklığı içimde dalgalandı. "Anlamıyorum."

"Cadı Kılıcı'nın ne işe yaradığını biliyor musun?" Yaşlı Arthur sallanan sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu. "Üstadınız sizi bu aptalca göreve göndermeden önce bunu size açıkladı mı? Yüzlerinizdeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bence açıklamadı. Tipik."

Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. Yüzü gerilmişti ve omuzları sıkıydı. İhtiyarların bize söyleyecekleri konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirdim çünkü içimden bir ses bunun meclisimizi iyi bir şekilde göstermeyeceğini söylüyordu. Tekrar söylüyorum. Son birkaç gündür vahiyler dalga dalga geliyordu ve Dorian'ın Büyücü'ye olan inancı çatlamaya hazırdı. Bunca zamandır doğru taraf için savaştığına inanmayı çok istediğini biliyordum. Geçmişini benimle paylaşana kadar hiç fark etmediğim bir şekilde bu onun için önemliydi.

Meclisin namuslu bir uygulayıcısı olarak çalışarak, bir bakıma günahlarının kefareтини ödüyordu. Ve şimdi öğreniyordu ki, günahlarının kefareтини ödemek yerine onlara yenilerini eklemiş olabilirdi.

Dorian alçak bir sesle, "Cadı Kılıcı özellikle iblislere karşı kullanılmak üzere yaratılmış bir silah," dedi. "Magister bu konuda çok açıktı. Bize onun yanıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Haksız değil. Bıçak iblislerin büyük bir bölümünü yok edebiliyor," dedi Yaşlı Arthur. "Vücutlarını Nosferatu dişlerinin yaptığına benzer bir şekilde yok ediyor. Ucuyla bir bıçak darbesi ve iblisler yok olur, genellikle birçoğu aynı anda."

"O zaman sorun ne?" Ben sordum. "İblislerin yok edilmesini istemiyor musun? Bana onları yenmek için mümkün olan en iyi şansa sahip olmamızı istemediğini söyleyemezsin."

"Tabii ki hayır," diye tersledi Yaşlı. "Ama bundan çok daha fazla güce sahip. Perdede delikler açarak iblisleri normalden daha büyük bir hızla bu dünyaya salabilir. Eğer yeterince kullanılırsa, bıçak perdeyi tamamen yok edebilir. Bunca zamandır onu yanlış ellere geçmesini engellemek için saklıyorduk. Şimdi ondan vazgeçmek intihar olur."

İhtiyar'ın yüzüne bakarken damarlarımda dehşet dolaşıyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu ama bu öfke bana yönelik değildi. Uzun süredir devam eden bir kızgınlık, geçmişinden gelen bir şey. Zaman içinde birikmişti ve şimdi kovanlarımız arasındaki çatışmalar nihayet doruğa ulaştığında ortaya dökülüyordu.

"Garip olan şey," dedi ve devam etti, "meclisinizin bunca zaman varlığını görmezden geldikten sonra neden şimdi onu istediği. Bizde olduğunu biliyorlardı. Peki, ona olan ilgilerini yeniden alevlendiren nedir?"

Başlarıyla onaylayan Yaşlılar grubundan birkaç mırıltı yükseldi. İki İhtiyar alınlarını birbirine bastırdı ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Bu en hafif tabirle tuhaftı. Eğer bu adam doğruyu söylüyorsa, Cadı Kılıcı iyilikten çok daha korkunç şeyler için kullanılabilirdi.

"Özür dilerim," dedim, nihayet havadaki garip gerginliği kırmak için konuştum. "Lütfen bununla ne demek istediğinizi açıklar mısınız?"

"Biliyor musunuz, ikinizin de ismini bildiğimi sanmıyorum," dedi Yaşlı Sarah bir koltuğun kenarına tünemiş, bakışları yüzüme odaklanmış bir halde.

Tamam, bu da garipti. Bunun konuyla ne ilgisi var? Dorian yanıma doğru kaydı ve boğazını temizledi. "Ben Dorian Kostas, Bone Coven'ın infazcısıyım. Bu da eğitim ortağım Zoe Bennett."

Yaşlı Arthur kaşlarını kaldırdı ve yanındaki kadına baktı. Kadın onun kulağına bir şeyler mırıldandı ve başını salladı. Bakışlarını bize çevirdiğinde dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ah, evet. Dorian Kostas, Bağlantısız melez. Seni müzakereye göndermelerine şaşırmamalıyım. Ekiplerine güçlü bir katkı olacağına şüphe yok."

Dorian'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Dorian'ın vampir olduğu büyücüler arasında pek bilinmezdi. Ya da en azından biz öyle olduğunu düşünmüyorduk. Büyücü onun ne olduğunu biliyordu, ayrıca birkaç konsey üyesi ve bazı İnfazcılar da biliyordu ama bunun ötesinde konuyu gizli tutmuştu. Birçok büyücü bunu anlamazdı. Laneti ona karşı kullanacaklardı. Ona güvenmezler ve kesinlikle onunla çalışmazlardı.

"O kadar şaşırmış görünmeyin," dedi Yaşlı Sarah. "Burada kendi içimize kapanmış gibi görünebiliriz ama doğaüstü dünyada neler olup bittiğini öğrenmeye öncelik veriyoruz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak bizim yararımıza. Bu da bizi sana, yani eğitimdeki cadıya getiriyor."

İhtiyar'ın gözlerindeki bilmiş parıltıdan tedirginlik duydum. Benim ne olduğumu bilmesine imkan yoktu. Bana en yakın birkaç kişi dışında kimse bilmiyordu. Ve onlardan tek bir tanesi bile tek kelime etmezdi. Tamam, bazı Gündüzgezenler de bunu anlamıştı ama zamanlarını Güneş Meclisi için casusluk yaparak geçirdiklerine inanmakta zorlanıyordum.

"Her ikisi de kendi alanlarında güçlü büyücüler olan Hank ve Lily Bennett'in kızı. İkisi de Kemik Meclisi'nin son derece sadık üyeleri. Büyükannen de Bone Coven'ın bir üyesi ve çok güçlü bir cadı. Yine de geçmişinde bazı garip boşluklar var. Ve hatırladığım kadarıyla gücünün biraz kıpır kıpır olduğu söyleniyordu. Tıpkı seninki gibi."

Sertçe yutkunarak Dorian'a doğru döndüm. Hareketsiz ve ifadesiz duruyordu. Tıpkı sert bir rüzgârla savrulan bir kaya gibi, İhtiyar'ın sözlerinin onu etkilediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. "Mesele şu ki," dedi Yaşlı, yavaşça ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçerek tam önümde durdu. "Bıçak benim ellerimde güçsüz. Senin meclisinin ellerinde de güçsüz. ve iblisleri durdurmak için kesinlikle *hiçbir şey* yapmayacaktır." "Ama az önce dedin ki-"

"Onlara karşı bir silah olarak kullanılabileceğini," dedi başını sallayarak. "Ve kullanılabilir. Ama sadece bir gölge büyücüsü tarafından kullanılabilir. Eğer meclisiniz kılıcı ele geçirmek için bu kadar çaresizse, o zaman bundan çıkarılacak tek bir sonuç var. İçlerinden biri gölge cadı ve bence bunun kim olduğu fazlasıyla açık."

CHAPTER 27

Wya dads beni başarısız oldu. Yaşlılar gerçekte ne tür bir büyücü olduğumu anlamakla kalmamış, kafamın üstüne Teksas büyüklüğünde bir bomba atmışlardı. Bu doğru olabilir miydi?

Bıçak *gerçekten* sadece bir gölge büyücüsü tarafından kullanılabilir miydi? Eğer öyleyse, meclisimin onu neden isteyebileceğini açıklamıyordu. Tabii...

Kafamın üzerinde bir ampul patladı. Yeni bir panik ve korku dalgasına yol açan çok acı verici bir ampul.

"Benim ne olduğumu biliyorlar, Dorian," dedim fısıltıyla. "Ve Kan Avcısı Meclisi'yle yüzleştiğim o geceden beri biliyorlar."

"Zoe." Dorian'ın sesinde bir uyarı vardı. Belli ki bunu Elders'ın önünde tartışmamı istemiyordu, ama bunun için çok geç olduğundan emindim.

"Onlar zaten biliyor. Haklı değillermiş gibi davranmanın bir anlamı yok."

"Siz onlar için doğrulayana kadar bunu bilmiyorlardı," dedi. "Şimdi bu bilgiyi nasıl kullanacaklarını kimse bilemez."

"Bugünden önce de şüphelerimiz vardı. Zoe bunu doğrulamasaydı bile, her halükarda açık olacaktı. Kılıcı almak için bir gölge büyücüsü göndermeleri gerekirdi. Başka türden bir cadı tarafından ele geçirilmekten hoşlanmaz."

"Yine de Kemik Meclisi'nin bildiğinden emin olamayız," dedi Dorian. "Tüm bu yolculuk en başta bizim fikrimizdi."

"Hayır, kesinlikle biliyorlar," dedim yerde adımlamaya başlayarak. "Ben onlara söylemiş olmalı. Bu, beni neden hemen sahadan çektiklerini ve neden her zaman etrafımda koruyucu bir görev tutmak için kendi yollarından çıktıklarını açıklar. Buraya gelmeden önce Magister'ın ne dediğini hatırlayın. Bazı Gündüzgezenlere karşı bir çatışmada beni harcamak istemediler. Bunca zamandır biliyorlardı Dorian. Ve beni bir tür yürüyen silah olarak kullanmak istiyorlar."

A Keşfimin şokunu atlattıktan sonra İhtiyarların çoğu ateşkesi kabul etmenin artılarını ve eksilerini tartışmak üzere arka odaya çekildi. Arthur ön odada kaldı. Gerçi bize eşlik etmekten çok bizi koruduğundan emindim. Ama beklemek acı vericiydi, özellikle de zihnim tüm olası senaryolar üzerinde dönmeye başladığında. Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bıçak Odası nerede?" Başımı kaldırıp yaşlı büyücünün gözlerine bakarak sordum. "Onu görmek istiyorum."

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve derin düşüncelere dalmış gibi sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra başını salladı ve beni koridordan aşağıya, uzun bir merdiven katına götürdü, sonra kalın metal bir kapının önünde durduk, içeride ne olduğunu gösteren sadece küçük bir pencere vardı.

"Burası onu sakladığımız yer," dedi. "Birkaç korumanın yanı sıra geri alınamayan kalın bir bağlama büyüünün arkasında. Bundan emin olduk."

İçeriye baktım. Hançer taş bir kaidenin üzerine dikilmişti, güneşin ışığı tavan pencerelerinden üzerine vuruyordu. Normal bir hançer gibi görünüyordu. Işık dışında özel bir yanı yoktu ama bir şey beni çağırıyordu, içimin derinliklerinde bir şey.

"Işık gücünü azaltmaya yardımcı oluyor," dedi Yaşlı. "Bir gölge silahı olarak, kendi ışıltısını yaymasına rağmen en iyi karanlıkta çalışır."

Wagner'in eşyaları arasında bulduğum boş mektubu hatırlayarak, elime alana kadar çantamı karıştırdım. "Bu, sadece bıçağın ışığıyla okunabilen mürekkepli parşömenlerden biri. Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Korkarım hayır," dedi başını hızlıca sallayarak. "Bu muhtemelen Gölge Meclisi'nde oluşturulmuş bir belge. İçeriğini meraklı gözlerden saklamak için bu tür mektuplar kullanırlardı. Meraklı gözler derken diğer büyücüleri kastediyorum. Gölgeler her zaman gizliliğe ve hileye inandılar ve bununla başa çıkmak için kendi yollarını buldular."

"Tüm gölgeler değil," dedim, bu adama benim türümdeki cadıların çoğunun sahip olduğu basmakalıp imaj olmadığımı kanıtlamak için yoğun bir ihtiyaç hissediyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Eğer akrabalarından bu kadar farklıysan, neden işaretini taklit ettin? Neden kimliğini gizli tuttun? Ve yapabileceğin yüzlerce başka iş varken neden hileye başvurdun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım. Çünkü bu açıdan bakınca, o haklıydı. Uzun zamandır aldatmaya ve gizliliğe bel bağlamıştım ve bunu kendimi kurtarmak ve büyükanneme yardım etmek için yapmış olmam, yaptığım şeyin tam olarak bu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Belki de inanmak istediğimden daha çok onlara benziyordum.

"Bu ille de kötü bir şey değil, Zoe," dedi. "Karanlığı ve gölgeleri otomatik olarak kötülükle eş tutuyoruz, ama her şey gücünüzü nasıl kullanmayı seçtiğinize bağlı. Evet, büyü ruhu çarpıtabilir ve baştan çıkarabilir ama bu yola sapmayan pek çok kişi var. Onlardan bahsedilmiyor çünkü Kemik Meclisi'nin anlatısına uymuyor. Ama iyi gölge büyücüleri kesinlikle var."

"Hepinizin bunu söylediğine inanmıyorum," dedim gülerek. "Senin sihrin tam tersi bir kaynaktan geliyor. Sen gündüzle dolusun. Ben geceyle doluyum."

"Dünyanın olduğu gibi var olabilmesi için hem gündüze hem de geceye ihtiyacımız var. Güneşe olduğu kadar aya da ihtiyacımız var. Doğa uyum içinde çalışır. Biri olmadan diğerine sahip olamayız. Ayrıca, benim durduğum yerden, bu korkunç eylemleri yapanlar gölge büyücüleri değil. Kan ve kemik."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Burada neler olduğunu fark etseydim, gelip seni silahı bırakmaya ikna etmek için bu kadar acele eder miydim bilmiyorum. Beni de seni kullanmak istedikleri gibi kullanıyorlardı."

"Yine de nedenini anlamak kolay," dedi Yaşlı. "Sonunda, Magister sadece dünyayı iblislerden kurtarmak istiyor ve bunu yapmak için ne gerekiyorsa yapacak, sen ve ben bundan hoşlanmasak bile."

"Onun tarafını mı tutuyorsun? Sana yaptıkları onca şeyden sonra."

"Onun tarafını tutmuyorum. Sadece anlıyorum. Her zaman düşmanlarınızı yenmenin anahtarının kendinizi onların zihnine sokmak olduğunu söylemişimdir. Onun güdülerini ve hedeflerini anlamak,

kazanmanın en iyi yolunu anlamaktır."

"Peki en iyi yol nedir?" Sormak zorundaydım, çünkü oturduğum yerden bakıldığında ortada bir çözüm yokmuş gibi görünüyordu.

"Uzlaşalım. Kılıcı sana vereceğiz ama ona sadece *sen* erişebileceksin," dedi. "Onu ibislere karşı kullan. Savaşı kazan. Ama her şey bittiğinde, onları kılıcı bize geri vermeye ikna etmelisin ki biz de onu korumamız altında hak ettiği yere koyabilelim. Çünkü tüm o ibisleri perdenin arkasından tekrar geri getirmek için tek bir yozlaşmış ruh yeter."

Başımı sallayarak ona gülümsedim. Kemik Meclisi bunu kabul etmek zorunda kalacaktı. İstediklerini alacaklardı ve biz kazandıktan sonra silah güvende olacaktı. Herkes bu anlaşmadan memnun olacaktı, belki Kan Meclisi hariç, ama onlar da bu anlaşmayı kabul etmek zorunda kalacaktı. Belki ordularını alamayacaklardı ama çok daha iyi bir şey elde edeceklerdi. Düşmanlarımızı yenmek için kesin bir yol. Umarım bu görevin altından kalkabilirim.

CHAPTER 28

"Neredeyse yirmi dört saat oldu," dedim saatimdeki sayaca bakarak. "Cadılar meclisinin kuşatma duvarını aşarak saldırıya geçmesine yaklaşık yarım saat var. Ne planladıklarından tam olarak emin değilim ama hiçbirimizin bunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Yaşlılardan biri başını salladı ve alay etti. "Bize saldırmayı planladıklarını bilmek beni bu ateşkesi kabul etmeye ikna etmek için çok az şey yapıyor. Eğer ateş istiyorlarsa, belki de onlara ateşle karşılık vermeliyiz."

İhtiyarlardan birkaçı kaşlarını çatarak etrafımızdaki tozlu alana bakarak aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Meclis sürpriz unsuruyla zor zamanlar geçirecekti - onları çok uzakta görecektik - ama yine de burada ordunun iki katıydılar. İki meclis bir meclisten daha güçlüydü ve bu İhtiyarların çoğu seksen yaşının çok uzağındaydı. Genç İnfazcılar kadar güçlü değillerdi ve sayılarını hızla artırmadıkları sürece hiç şansları olmayacaktı.

"Ateş istemiyorlar," dedim. "Barış istiyorlar. Savaşmak için yanıp tutuşuyor olsalardı beni sizinle konuşmam için göndermezlerdi."

"Onlarla konuşmayı kabul edeceğiz," dedi Yaşlı Sarah. "Ama bundan daha fazlası için söz veremeyiz."

Yirmi dört saat dolduğunda bariyerin içinden "Merhaba Üstat," dedim. O ve bir grup İnfazcı, ateşkes ilan etmeye hazır bir şekilde, neredeyse anında Sun Coven arazisinin sınırlarında belirmişti.

"Zoe," dedi başını sallayarak ve dirseğimin dibindeki İhtiyar'a döndü. "Çağırıcı Arthur. Seni tekrar görmek ne güzel."

Sihirdar mı? Bu ilginçti. Bizim dünyamızda, Büyücü tüm cadılar meclisi operasyonunun başındaydı ve Çağırıcı da onun yardımcısı olarak görev yapıyordu. Bazı açılardan cadılar meclisinin başkan yardımcısıydı. Konseyin geri kalanı bir tür Kongre gibi hareket eder, meclisin iç işleyişiyle ilgili konularda oylama yapardı. Güneş büyücüleri bu yapıyı terk etmişti, ancak bu yeni yinelemede bile hala eski liderlerine güvendikleri açıktı.

"Ben de aynısını sana söyledim Salvatore, ama bunun hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hoş olduğunu söyleyemem. Dürüst olmam gerekirse, tüm bu olanlar resmen taciz ve eğer barış yanlısı biri olmasaydım, savaş ilan ederdim."

Kaşlarımı çatarak İhtiyar'a dönüp baktım. Bunlar onun söylemesini beklediğimden çok daha çatışmacı sözlerdi. Böyle davranacağını bilseydim, Büyücü'ye kendi başıma yaklaştırdım. Bunu

mahvedecek bir Şey olmasına izin veremezdim. Sadece birkaç dakika uzaktaydık

ve birkaç acı sözün bunu mahvetmesine izin veremezdim.

"Merak etme Zoe," dedi Üstat Salvatore. "Buraya ne için geldiysen onu aldıysan, yaşlı, huysuz bir büyücünün bana ne dediği umurunda değil. Kendi meclisinin bizimkine karşı ne kadar korkunç bir yenilgiye uğradığı konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa bir saat boyunca saçmalayabilir."

"Kayıp mı?" Yaşlı Sarah bir kahkaha attı. "Hangi dünyada kaybettik ki senin için ateşkes görüşmesi yapması için bir gölge büyücüsü göndermek zorunda kaldın?"

Büyücü kaşlarını çattı ve bakışlarını bana çevirdi ama gözlerindeki ifade bir şok ya da endişe ifadesi değildi. Güneş Meclisi haklıydı. Üstat Salvatore benim ne olduğumu çok iyi biliyordu ve beni buraya göndermesinin nedeni de buydu.

"Zoe, bu muhtemelen düşmanlarımızla paylaşmaman gereken bir bilgiydi," dedi patronluk taslayan bir ses tonuyla, "ama müzakerelerde nasıl yardımcı olabileceğini anlıyorum."

"Düşmanlar mı?" diye sordu Yaşlılardan biri. "Tutsaklarınız demek istiyorsunuz."

"Pekâlâ," dedim ellerimi kaldırarak. "Açıkçası, üzerinde çalışmamız gereken pek çok konu var. Her iki tarafta da. Ancak şu anda kuşatmanın sona erdirilmesini tartışmaya geldik ki sanırım hepimiz bunun herkesin istediği bir şey olduğu konusunda hemfikiriz."

Elder'lardan biri, "Onların sırtında deri yok," diye homurdandı. "Muhtemelen acı çekmemizi izlemekten zevk alıyorlar."

"Bu dünyada hiçbir büyücünün acı çektiğini görmek istemiyoruz," dedi Magister gülümseyerek. "Belki de Zoe'nin üyesi olmadığı Gölge Meclisi üyeleri hariç. Aslında, bence o hepimizin birlikte nasıl çalışabileceğine, güvenimizi ve sadakatimizi işaretlerimizle bize tanımlanan meclisin ötesine nasıl genişletebileceğimize dair mükemmel bir örnek."

"Bizi savaşınıza katılmaya zorlamak gibi bir şey olmayacak Salvatore," dedi Yaşlı Arthur. "Ne zaman savaşacağımıza ve hangi yöntemleri kullanacağımıza biz karar veririz. Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce, bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyoruz."

Magister'ın dudakları büküldü ama gülümsedi. "Pekâlâ. Eğer savaşmamayı tercih ediyorsanız, o zaman elbette savaşmayın. Ama unutmayın ki dünyanın kaderi hepimizin omuzlarında duruyor ve eğer kenarda otursanız, bu karşı takıma katılmak kadar kötü olur."

"Zoe, bu adamın makul bir büyücü olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Yaşlı Sarah. "Anlaşmanın artık zorla hizmet ettirilmemeyi içerdiğini sanıyordum."

"Ve öyle," dedim hızla, gözlerim Magister'a dikilmişti. "Değil mi, Magister Salvatore? Onlar kılıcı vermeyi kabul ediyor, siz de kuşatmayı sona erdirmeyi kabul ediyorsunuz; bu da onları artık ordunuzun en yeni üyeleri olmaya zorlamamayı da içeriyor."

"Elbette," dedi Magister buz gibi bir gülümsemeyle. "Sadece son bir ricada bulunmak istedik. Hepimiz büyücüyüz, değil mi? İblislerin kazandığını görmek istemeyen büyücüler."

"Ve bununla başa çıkmak için kendi yöntemimiz var." Yaşlı, cadının kılıcının bir kopyasını çıkaran yanındaki adama başıyla işaret etti. "Bildiğiniz gibi bu silah iblislere karşı savaşmak için kullanılabilir. Ayrıca bu silahın sadece damarlarında gölge kanı dolaşan bir büyücü tarafından kullanılabilmesini de biliyorsunuzdur. Yeni bulduğumuz barışın bir göstergesi olarak bunu teslim etmeyi kabul edeceğiz. Tek bir şartla."

Magister dilini şaklattı ve kısık gözlerini bana çevirdi. "Anlaşmayı onaylayacaklarını söylediğini sanıyordum. Artık şartlar ve koşullar yok. Kılıcı teslim et ve bu savaş bitir. Ya da o lanet şey sende kalsın."

"Eğer tercihiniz buysa, savaşmayı, kuşatmayı ve tehditleri biz üstleneceğiz," dedi Yaşlı Salvatore. "Çünkü size bu silah üzerinde sınırsız güç vermektense ölmeyi tercih ederim. Öleceğim

güne kadar bu kılıcı koruyacağıma dair yemin ettim. Eğer o gün bugünse, öyle olsun."

İki lider göz göze geldiğinde etrafımıza sessizlik çöktü. Aralarında gerginlik vardı ama ikisi de elini ilk kaldıran olmadı. Birkaç dakika sonra boğazımı temizledim, eğer biri işleri yoluna koymak için bir şey yapmazsa günlerce burada böyle durabileceklerini fark ettim.

"Elder Arthur, neden durumunuzu paylaşmıyorsunuz?" dedim, Magister tartışmak için ağzını açtığında elimi kaldırarak. "Sadece onu dinleyin."

"Wagner'in iblislerini yok etmen için sana bu silahı ödünç vereceğiz, ama bu iş bittiğinde kılıcın bize geri verilmesi gerekiyor." Yaşlı adam gözlerini bana dikti. "Ve bu görevin tüm süresi boyunca

Zoe'nin elinde kalmalı. Karargâhınızda saklanamaz. İnfazcılarınız arasında oradan oraya savrulamaz. Ve kesinlikle kefil olamadığımız başka bir gölge büyücüye teslim edilemez. Onu Zoe'ye vereceğiz ve sonra bize geri dönmeli."

Magister kaşlarını çatı. "Bu jimnastik niye? Onu bizden daha fazla kullanamazsınız, o halde size ait olduğunu düşündüren nedir?"

"Çünkü onu korkunç şeyler için kullanabilecek olanlardan korunduğu kılıç odamız var," dedi Yaşlı, ama bilginin geri kalanını Büyücü ile paylaşmaktan kaçındı. Ben de nedenini anladım. Eğer Salvatore bıçağın perdede delikler açmak için kullanılabileceğini zaten bilmiyorsa, Elder Arthur bunu ona söylemek istemiyordu. Bunun dünyada en son isteyeceği şey olduğunu bilsem de, Yaşlı Arthur'un onun niyetlerine bu kadar güvenemeyeceğini anlıyordum. Konsey onu tuzaga düşürmüş ve tehdit etmişti. Tek bildiği, Üstat Salvatore'un iblislerin dünyaya girmesini istiyor olabileceğiydi.

"Normalde, görüşmede açık bir dezavantaja sahip olan tarafın taleplerini kabul etmezdim, ama neyse ki bu durumda ikimiz de aynı şeyleri istiyoruz." Büyücü gülümsedi. "Kılıcı bize verin, silahı sadece Zoe kullansın ve biz de bu kuşatmayı bugün sonlandıralım."

CHAPTER 29

W Yaşlılar kendi aralarında kararı tartışırken Dorian'ı kenara çekip kulağına fısıldadım. "Bu tam olarak öngördüğüm gibi gitmedi. Onlar gibi hissettim her an savaşa girebilir."

"İhtiyarlar Kemik Meclisi'nden memnun değil ve Üstat da Güneş Meclisi'nden memnun değil. Bu gerginlik için bir reçete, ancak Magister Salvatore'un dediği gibi, ikisi de gerçekten aynı şeyleri istiyor. Bu noktada mesele, oraya ulaşmak için gururlarını bir kenara bırakma meselesi."

"Liderimizin gururunu bir kenara bırakma konusunda o kadar da iyi olmadığını hissediyorum," diye mırıldandım. Dorian yüzünde bir gülümseme belirirken, "Bu arada harika iş çıkardın," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Zoe Bennett, ezilenlerin savunucusu, meclis zincirlerinin kırıcısı. Eğer sen olmasaydın, bu konuşma gerçekleşmeyecekti bile."

Ben de gülümsedim ve her şeyin yoluna girebileceğine dair bir parça umut hissettim. "Hepsi benim suçum değil. Dorian Kostas'ı unutamazsın, ölümlü ruha sahip vampir ciddi bir şekilde kışkırtılmıyor."

Bir an için, ortağıma bakarken dünya başıma yıkıldı. Bir gece öncesine ait anılar zihnimde uçuştı, onun benimkinin üzerinde dalgalanan bedeninin görüntüleri. Kendimi hiç o anki kadar dolu hissetmemiştim ve bunun onun kollarında geçireceğim birçok gecenin sadece ilki olduğunu şüphesiz biliyordum. Her şeye rağmen, bir şekilde birbirimizi bulmuştuk. Ve ne olursa olsun, farklılıklarımız ne olursa olsun, asla bırakmak istemedim.

"Kararımızı verdik," dedi Yaşlı Arthur, o anın içinden geçerek ve beni durumun gerçekliğine geri çekerek. Bariyere doğru adım atarak Magister Salvatore ile göz göze geldi. Bir an için ateşkesi reddedeceğini, Magister'ın gerekçelerine karşı çıkacağını düşündüm. Ama onun yerine başıyla onayladı. "Özgürlüğümüz karşılığında silahı size vermeyi kabul ediyoruz."

Derin ve tatmin edici bir nefes alan Magister'ın göğsü kabardı, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. İfadesindeki bir şey içimde bir uyarı şoku yarattı ama bunu bir kenara ittim. Tabii ki az önce kanaryayı yiyen kedi gibi görünecekti. Ateşkes ilan etmemize rağmen o kazanmıştı. Güneş büyücülerini istediğini yapmaya zorlamıştı ve iblisleri inkar edilemez bir şekilde yenecek bir silaha erişim sağlamıştı.

"Bu doğru bir karardı," dedi Magister Salvatore gülümseyerek. "Bir anlaşmaya varabildiğimize sevindim. Şimdi tek ihtiyacımız olan silahı teslim etmeniz ve bu sinir bozucu küçük duvarı yolunuzdan çekmemiz."

"Kılıç sihirli bir şekilde mühürlenmiş bir odanın içinde saklanıyor ve korunuyor," diye başladı Yaşlı Sarah. "Siz duvarı indirir indirmez sizi oraya götürebiliriz."

Üstat Salvatore, İhtiyarlara dönmeyen önce hemen arkasındaki İnfazcılara bir şeyler söylemek için döndü, benim duyamayacağım kadar alçak sesle söylenen sözler bunlardı. "Bu yeni ortaklığa olan bağlılığınızı göstermek için, neden onu alıp bana getirmiyorsunuz? Bu şekilde, her birimiz aynı anda anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirebiliriz."

"Bu mümkün değil," dedi Yaşlı, yüzü her zamanki gibi soğukkanlı ve sakın kalsa da sesi gerginleşiyordu. "Kapının kilidini açmak için tüm İhtiyarların hazır bulunması gerekiyor ve silahı binadan buraya kadar tek başıma taşımakta zorlanırım. En az bir mil var ve silah gölge büyücüsü olmayan biri tarafından kullanılmaktan hoşlanmıyor."

"Bu iş sıkıcı olmaya başladı," dedi Üstat Salvatore. "Hepiniz orada olmadığınız sürece Cadı'nın Kılıcı'nın o odada sıkışıp kalacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Bu, silahın yanlış ellere geçmemesini sağlamanın en güvenli yolu," dedi. "Bu şekilde kılıcı doğrudan Zoe'ye verebiliriz. Hiçbir noktada onu kendine saklayacağın konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Magister'ın yüzü kaşlarını çatı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada işler ters gitmeye başlamıştı. Çok yanlış, eğer içimden süzülen Sezgi herhangi bir gösterge ise. Yaşlıların sözleri Büyücüyü kızdırmış ve ateşkesle ilgili bir sorunu gün ışığına çıkarmıştı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Üstat kılıcın doğrudan bana verilmesini istemiyordu. Onu kendisi için istiyordu, bu da anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyi planlamıyor olabileceği anlamına geliyordu.

Ama bu çılgıncaydı. Tüm bu anlaşma en başta onun fikriydi... yoksa öyle miydi? Konuşmamızı hatırlamaya çalıştım. Onu Dorian'la bir tür ateşkes yapabileceğimize ikna etmiştim. Cadı Kılıcı'ndan ve onu teslim ederlerse kuşatmadan vazgeçmeye hazır olduğundan bahseden oydu.

Yani, istediğini elde etmişti. Şimdi sözünden dönmesi için hiçbir neden yoktu. Bununla birlikte, mantıklı olsa da, ensem hala alarmla diken diken oluyordu. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yaşlılara doğru döndüm. Tüm bu değişim sırasında çatışmacı davranmışlardı. Hemen hemen bu duruma zorlanmışlardı ve kesinlikle transferi geciktirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Belki de silahı bana vermeyi planlamıyorlardı. Tüm bunlar sadece beni kandırmak için bir yol olabilir. Magister'ı duvarı indirmeye ikna etti.

"Bıçağı bana şimdi mi vereceksin?" diye sordum. "Çünkü daha önce tüm İhtiyarlar hazır olmadan bıçak odasını açamayacağını söylemiştin."

"Bu doğru. Yapamayız." Yaşlılardan birkaçı bakışlarını değiştirdi. "Arıza emniyeti, kapının kilidini açmamız gerektiğinde hepimizin orada olmasını gerektiriyor."

Üstat parmaklarını şıklattı ve bizi onlardan ayıran parıldayan duvar bir anda parlak turuncu bir dumanın içinde kayboldu. Güneş Meclisi tarafına geçti ve önünde duran Yaşlıları tararken başını eğdi.

"Yine de, eğer doğru sayıyorsam, şu anda hepimiz burada değilsiniz." Magister parmaklarıyla işaretledi. "Meclisimde neler olup bittiğini öğrenmeyi kendine iş edindiğini biliyorum. Ben de sizin için aynısını yapıyorum. Yedi İhtiyar var. Beş değil. Peki, diğer ikisi nerede?"

Elder Arthur, Magister'ın gözlerine bakmadan, "Her an bize dönebilirler," dedi. Kemik Meclisi lideri başını geriye atıp kahkaha attığında havada gergin bir hava oluştu.

"Her an olabilir mi? Belirsiz sayıda gün boyunca hiçbir şey teslim etmeden ateşkesi kabul edebileceğinize inanıyorsanız bunun büyük bir şaka olduğunu düşünüyor olmalısınız."

Ayaklarımın üzerinde kayarak Dorian'a baktım. Yüzü de kalbim gibi taş kesilmişti. İşler fena halde ters gidiyordu. Güneş Meclisi sadece Büyücü'ye hakaret etmekle kalmamış, muhtemelen hepimizi tuzağa düşürmüştü. Şimdi kuşatma duvarı yıkılmıştı ve Kemik Meclisi'nin elinde karşılığında hiçbir şey yoktu. İçimde bir his vardı.

Magister bunu oturarak kabul etmezdi.

"Size sizden çok daha değerli olan sözümüzü verdik. Söz verdiğimizde sözümüzü tutarız," dedi İhtiyar gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Büyüklerimiz döndüğünde Zoe'ye kılıcı vereceğiz. O zamana kadar-"

"İlk etapta iki İhtiyar daha varsa," diye araya girdi Üstat Salvatore. Yaşlı Arthur'un gözlerinin genişlemesi üzerine Üstat sadece gülümsedi. "Bu iyi bir numara olurdu. Sizden daha fazla olduğunu düşünmemizi sağlayın, sadece beş kişiye ihtiyacınız varken bize yedi kişiye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Tüm bu süre boyunca odaya erişebilecekken bizi sonsuza dek bekletirdi."

Magister yaklaştı ve bıçağını Elder Arthur'un boynuna dayadı. Çatışmaya doğru koşarken boğazına bir çığlık düğümlendi. Kemik Meclisi İnfazcılarını sola doğru kayarak, ben bir şey yapamadan beni engellediler. Vücutları neredeyse tuğla duvar gibiydi ve tek görebildiğim liderlerin kafalarının üst kısımlarıydı.

"Beni bıçak odasına götüreceksin. Şimdi." Sesi çelik kadar sert, gözleri gece gökyüzü kadar karanlıktı. "Ve o kapıyı açacaksın ki silahı kendim alabileyim."

"Silahı kendin mi alacaksın? Peki ya-"

"Sus," dedi şeytani bakışlarını bana çevirirken tıslayarak. "Bu ayrıntılı plan muhtemelen senin fikrindi çünkü eğer o bıçak odasının kilidi açılırsa, silah doğrudan sana gidecekti. İyi deneme, Zoe Bennett, ama sen tango yaptığım ilk gölge büyücü değilsin ve nasıl düşündüğünü biliyorum. Kelepçeleyin onu," dedi İnfazcılarının bağırarak. "Bağlanmamış'ı da."

"İhtiyarlarla ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu İnfazcısı ellerimi sırtımda dolaştırırken. Homurdanarak ayağına basmaya çalıştım ama sanki iyi prova edilmiş bir dansın ortasındaymışız gibi koşarak yoldan çekildi. Öyleydik de. Bu adamla ve Magister'ın yanındaki diğer beş İnfazcı ile birlikte yüzlerce kez hareketlerini çalışmıştım. Rutini benden bile daha iyi biliyorlardı ve bana öğrettikleri hiçbir şey onları hazırlıksız yakalayamazdı.

Magister'ın bakışları yaşlı büyücülerden oluşan kümeye takıldı. "Onlar hayatta olduğu sürece o oda kilitli kalacak. Öldürün onları. Sonra da cesetleri yakın."

CHAPTER 30

Mezaevi hücresi Güneş Meclisi'nin yeraltı sığınaklarından biriydi, ancak öğle güneşinin parlak ışınları arasından tepedeki tek bir güneş ışığı süzülüyordu. İlk geldiğimizde Büyücü'nün beni karanlığa atma fikrini tartıştığını duymuştum ama sonra gölgelere erişmeme izin vermenin iyi olmayabileceğini kabul etti. Haklıydı da. Kuşatma duvarı yıkıldığı sürece, istediğim zaman buradan çıkıp gidebilirdim.

Biraz karanlık bulur bulmaz.

Magister kapının hemen diğer tarafında duruyordu. Sanki burada sıkılmış bir halde oturmaktan başka bir şey yapmamı bekliyormuş gibi hareketsiz durup beni dinlerken ve beklerken hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum.

"Bir şey söyleyecek misin?" Seslendim, sesim boş çelik alanda yankılanıyordu. "Yoksa orada öylece dikilip ürkütücü olmaya devam mı edeceksin?"

"İşlerin bu noktaya gelmesini istemezdik, Zoe," dedi sonunda. "Eğer olayların dışında kalıp işbirliği yapsaydın, seni bu duruma sokmak zorunda kalmazdık."

"Ama sonunda ben de böyle olurum, haksız mıyım?" Yüz ifademi kapıdan göremese de kaşlarımı kaldırdım. "Beni her zaman kılıcın arkasındaki büyücü olarak kullanmayı planladın."

"İtiraf etmeliyim ki, tüm bu durum hakkında biraz daha uzlaşmacı olmanı umuyordum," dedi ağır bir iç çekişle. "Gerçi şimdi bunun ne kadar safça bir düşünce olduğunu anlıyorum. Sen hiçbir zaman işleri kolay yoldan halletmedin, Zoe. Neden şimdi başlayasın ki?"

Kapıya yaslanıp kollarımı kavuşturarak, "Demek istediğin, söylediğin her şeyi körü körüne takip etmediğim," dedim. "Gerekçelerinizi ve taktiklerinizi sorgulamak, askerlerinizde pek de çekici bulduğunuz bir özellik değil."

"Çoğu lider askerlerinin emirlere uymasını ister," dedi. "Bu işin bir parçasıdır." "O zaman sanırım başka bir iş bulmam gerekecek, değil mi?"

Kalın kapıdan yumuşak bir kahkaha süzüldü, tüylerimi diken diken eden bir ses. "Başka bir iş bulmayacaksın, Zoe. Sana ihtiyacımız olduğu sürece burada kalacaksın. Ve bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz. Birkaç günden fazla. Belki aylar. Bu savaş yıllarca sürebilir."

"Yıllar mı?" Gözlerimi kısmıştım. "Neden yıllar sürsün ki?"

"Sen söyle, Zoe Bennett." Ayak sesleri çelik zeminde yankılanırken sesi uzaklaştı. "Hücre hapsinin tadını çıkar. Umarım bu sana olaylara yeni bir bakış açısı kazandırır. Görüşürüz... bir süre sonra."

Koridorun sonunda, sessiz alanda yankılanan bir sesle Magister kapıyı arkasından kapattı.

Birdenbire, tepedeki pencereden süzülen parlak güneş ışığından başka hiçbir şey olmadan yapayalnız kaldım. Etrafımdaki her yer bir yıldız gibi aydınlanmıştı. Her tavana ve duvara parlak floresan ampuller yapıştırılmıştı. Güneş büyücülerinin bunu bir güç kaynağı olarak kullandıklarına şüphe yoktu ama benim gibi bir büyücü için cehennem gibiydi. Gölge ya da kılıç olmadan, sihriime erişimim sıfırdı.

DAylar hiçbir rahatlama olmadan geçti. Zamanımı kulağım duvarda, Dorian'dan ya da Yaşlılar'dan bir iz var mı diye dinleyerek geçirdim. Onları da yakalayıp yakalamadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer aynı binada olacaklarının garantisi yoktu. Tek yaşam belirtisi, her sabah ve her akşam bir yemek tepsisinin bırakılmasıydı. Bir tabak ekmek, peynir ve süt. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Dört gün böyle devam ettikten sonra sütü duvara fırlatmaya hazırdım.

Bu saçmalık için fazla sabrım yoktu. Bir iblisi bıçaklamamı istediklerine karar verdikleri güne kadar beni burada kilitli tutamazlardı.

Beşinci gün, Magister iki koruma görevlisi eşliğinde hücreme geri döndü. Odanın içine girdi ve metal sandalyeye yerleşti. Oturmamı işaret etti, ben de karyolanın kenarına tünedim, vücudum gergin ve her an savaşmaya hazırdı.

"Başlamadan önce, size dövüşmeye çalışmanın bir faydası olmadığını söylemeliyim," dedi Magister ipek gibi pürüzsüz bir sesle. "Beni ve korumalarımı alt etmeyi başarırsanız, koridorun sonundaki bir sonraki kapıya kadar gidebilirsiniz. Kapı kilitli ve bir video sistemiyle izleniyor. Kimse sizi dışarı çıkarmayacak ve kimse içeri girmeyecek. Kesin emir altındalar."

Çenemi kaldırarak, "Büyücülerinin başının dertte olduğunu düşünseler içeri girerlerdi," dedim. Örtülü bir tehditti bu ve karşımda duran adamların hiçbirinin gözünden kaçmamıştı.

"O kapıların dışına gerçek askerler koymayı ihmal etmedim. Onlar sizin gibi değil. Bu iyi büyücüler kendilerine söyleneni yaparlar."

"Aferin onlara," dedim buz gibi bir gülümsemeyle. "Belki de bir dahaki sefere ekibe birkaç İnfazcı eklemek istediğinizde kendinize birkaç robot yapmayı denemelisiniz. Muhtemelen bir demir ve kablo yığını, bağımsız düşünce ve duygulara sahip yaşayan bir insanı takdir edeceğinizden çok daha fazla takdir edersiniz."

"Bu kadar zahmete girmek yerine, sadece bir kontrol büyüsü kullanabilirim, değil mi?" Çenesine vurdu ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi, boncuk gibi küçük gözleri tenimde delikler açıyordu. "O zaman sen de dahil olmak üzere ihtiyacım olan tüm itaatkâr İnfazcılara sahip olabilirim."

"İyi deneme," dedim. "Doğaüstü dünya hakkında ne kadar cahil olduğumu düşünsen de, hangi büyülerin yasadışı olduğunu biliyorum."

"Bu yasadışı çünkü eski bir Magister 1700'lerde bunu böyle ilan etti. Benim tek bir sözümle manipülasyon ve kontrol bir kez daha yasal hale gelecektir," dedi. "Komuta sahibi olmanın faydası bu. Eğer bir şeyin yasal olmasını istiyorsam, o zaman yasaldır. Bu kadar basit."

Kulaklarıma inanmakta güçlük çekerek Magister Salvatore'a baktım. Bu gerçekten de meclisi Büyücü Dupont'tan kurtarmaya çalışan büyücü olabilir miydi? Tehlikeye balıklama atlayan kişi. Hiçbir zaman mükemmel olmamıştı ama daha önce gelenlerden çok daha iyi olduğu ortaya çıkmıştı. Ve büyüünün temel ilkelerinden birine sırtını döndüğüne inanmak imkânsızdı.

Öldüremezdik. İşkence edemezdik. Ve kontrol edemedik.

"Yapamazsın." Başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Bütün bunlar ne kadar boktan olsa da, yasalarımıza sırtını dönmezsin. Eğer yapacak olsaydın, zaten beni ve buradaki tüm Yaşlıları kontrol etmek için bir sürü fırsatın olurdu."

"Sanırım birkaç seçeneğiniz var." Gülümsedi. "Blöfü görebilirsin - eğer öyleyse -Ve bir iblisin yok edilmesine ihtiyacımız olduğunda çağrımıza cevap vermeyi reddet. Ya da işbirliği yaparsın." "Ve siz de bir iblisin öldürülmesini isteyeneye kadar beni burada tutacaksınız," dedim yavaşça.

"Sizi Boston'a geri götürmeyi tercih ederim," dedi. "Merkezde adınızın yazılı olduğu bir odamız var ama ekibimiz o odanın güvenliğini sağlamak için çalışıyor. Sinir bozucu gölgelerin kaçmana yardım etmesini istemeyiz. Dorian'la birlikte Boston'a dönüş şeklinize bakılırsa, bir tür seyahat büyüünde ustalaştığınızı ve bunun için birkaç gölgenin yeterli olduğunu biliyoruz."

"Neden buradasınız?" Magister Salvatore'a güçlerim hakkında ne kadar az bilgi verirsem o kadar iyi olacağına karar vererek sordum. "Buraya gelip benimle alay etmenin eğlenceli olacağını mı düşündün? Her zamanki konsey çalışmalarınızdan biraz sıkıldınız mı?"

"Bazı bilgilere ihtiyacımız var," dedi sırt çantasına uzanarak. "Ve bunu bize sen vereceksin."

Yüzüne gülmemek için kendimi zor tuttum. Bunu ondan duymak oldukça zengindi. Yaptığı onca şeyden sonra -sadece bana değil, güneş büyücülerine ve arkadaşlarıma da- buraya gelip benden yardım beklemesi büyük cesaretti. Tanrı aşkına, ben onun esiriydim. Ne zaman işe yarayacağımı düşünse, arada bir dışarı çıkarılacak küçük bir robot oyuncak. Yardımımı istiyorsa, bundan çok daha iyisini yapmalıydı.

Çantasından boş bir sayfa çıkardı. Tanıdığım bir sayfaydı. Wagner'in koleksiyonundan, bıçağın ışığıyla yorumlamaya çalıştığım bir sayfaydı. Her nasılsa, Üstat Salvatore etli pençelerini sayfaya geçirmişti ve ben de yataktaki tüneğimden kalktım.

"Bunu tanıdığınızı görüyorum," dedi ve kâğıdı çantaya geri itti. "Bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Bu boş bir kâğıt," dedim. "Neden sende?"

"Güneş büyücüsü karargâhını ararken buldum," dedi Salvatore. "Senin eşyalarının arasında bir çantanın içindeydi. Köşesindeki işareti fark edene kadar üzerinde fazla düşünmemiştim. Cadı Kılıcı'nı işaret ediyor, değil mi? Bu da aklıma bunun sadece ışığıyla okunabilen kâğıtlardan biri olabileceği fikrini getirdi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Gizli mürekkep ya da cadı bıçağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten, o şey bana sadece boş bir kâğıt gibi görünüyor."

Üstat Salvatore korumalarından birine başıyla işaret ederek, "O halde yakmamda bir sakınca yoktur," dedi. İnfazcı sanki emir almış gibi avucunun içinde alevli bir ışık topu oluşturdu. Kâğıdın köşesine doğru tuttu, titreyen alevler parşömenin sadece birkaç santim uzağındaydı. Kâğıdın tamamının keskin bir dumanın içinde kaybolması ve küllerin soğuk çelik zemine serpilmesi sadece bir an alacaktı.

"Eğer gerçekten düşündüğün şeyse, o zaman belki de onu yakmak o kadar da iyi bir fikir değildir," dedim, ayaklarımın üzerinde düşünmek için elimden geleni yaparak. "Test etmeyi denedin mi?"

"Bıçak odasına giremiyorum," dedi Üstat Salvatore sessizce. "Yaşlıların yalan söylemediği ortaya çıktı. Kapıyı açmak için yaşayan her birinin orada olması gerekiyor. Onların dönmesini bekliyoruz ve sonra yolumuza devam edeceğiz. Bıçağı aldıktan sonra tabii ki. Ve bu sayfadaki yazıyı okuyabildiğimizde."

Ellerimi yumruk yaptım ve midemde kaynayan öfkeye karşı savaştım. "Yani, tüm o masum büyücüleri ne için öldürdün? Hiçbir şey için mi?"

"Masum olmaktan çok uzaklardı Zoe, ama anlamayı beklemiyorum." Başını iki yana salladı. "Dünyamızın politik yönü konusunda her zaman yavaşkın."

"İstediğiniz kadar suçı politikaya atabilirsiniz ama bu gerçeğı değıştirmez." Parmaklıkların kenarına yaslanarak ona baktım, öfkem dişlerimin arasından fışkırıyordu. "Sen bir katılsın. Bir cadılar meclisinin başında olmayı benden daha fazla hak etmiyorsun. Ve çok yakında, tüm doğaüstü dünya bunu öğrenecek. O zaman kimin sefil, tanrıça tarafından terk edilmiş hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceğini görecekiz."

"Şanslıyım ki -ve ne yazık ki senin için- hikâyeyi kendi açından anlatmakta asla özgür olamayacaksın." Bana İskoçya'daki Nosferatu'yu hatırlatan vahşı bir gülümseme attı. "Ve ikinci kez bir şey denediğinde, büyükannenin nerede yaşadığını bildiğimi unutma. Şu anda kendini daha iyi hissediyor olabilir ama onu tekrar uçurumun kenarına getirmek için fazla bir şey gerekmez." Gülümsemesi daha da genişledi. "İyi akşamlar."

O uzaklaşırken gözlerimi kısıtım, büyüm bedenimin içinde sımsıkı kıvrılıyordu.

"Arkanı kollasan iyi edersin," diye mırıldandım arkasından. Çünkü hiç kimse, ama hiç kimse büyükannemi tehdit etmekten kurtulamaz.

CHAPTER 3 1

I Bir ya da iki gün daha geçip geçmediğinden emin değildim ama Magister istediğini elde etmek için bana işkence etme fikrinden açıkça uzaklaşmıştı. Zaman abartılı bir yavaşlıkta akıp gidiyor gibiydi.

ve gece ile gündüz arasındaki farkı söyleyebilmemin tek yolu güneşin gökyüzündeki konumuydu.

Oda boğucuydu. Sıcak, yapış yapış ve yoğun bir sıcak hava. Kendimi yere yayarsam, günü geçirmeme yetecek kadar serinleyebiliyordum ama bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Üstat Salvatore en az bir haftadır konuştuğum tek canlı kişiydi ve sözleri o kadar gizli anlamlarla doluydu ki, sohbetin sayıklamamı azalttığı söylenemezdi.

Kapı koridorda bir kez daha titrediğinde, bir çırpıda parmaklıklılı pencereye ulaştım. Bu hızla gidersem, biraz temiz hava almak için muhtemelen iblis avlama görevine çıkacaktım. Bu cehennem çukurundan çıkmak için her şeyi yapardım. Dünyanın tepesini tekrar görmek için her şeyi yapardım. Ama aklımdan bu sözleri geçirsem de, eğer isterse bunu yapmak istemeyeceğimi biliyordum. Yapardım çünkü iblisleri alt etmek için ne gerekiyorsa yapardım. Ama bu süreçte Magister'ın hayatını da kendiminki kadar sefil hale getirmem gerekecekti.

"Zoe!" diye seslendi koridordan bir ses. Kadının ses tonunda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama tam olarak çıkaramıyordum. Sonunda görüş alanıma girdiğinde her şey yerine oturdu. Bu Yaşlı Sarah'ydı, buradaki ilk günümüzde orada olan güneş büyücüsü. Bizi bulan ve İhtiyarlara götüren büyücü. Eğer o olmasaydı, asla bir dinleyici bulamayabilirdik.

"Sarah?" Burnumu parmaklıklılara dayadım ve başka bir insanın görüntüsünü içime çektim. "Burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin?"

"Son birkaç gündür olayları izliyordum," dedi fısıltıyla. "Muhafızların değişimini izliyorum. Hareketlerinin zamanlamasını. Mükemmel anı bekliyorum. Seni kaçırmak için buradayım."

Kemerinden hançerini çıkardığında kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. "Sonsuza dek burada kapana kısılacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Bunun olmasına izin vermeyecektik," dedi. "Yakınlardaki güvenli bir eve kaçmayı başaran birkaçımız var. Siz burada çürürken öylece oturamayacağımızı biliyorduk. Bizim için yaptıklarınızdan sonra olmaz."

"Peki ya Dorian?" diye sordum. "Onu da dışarı çıkarabildiniz mi?"

"Onu başka bir yerde tutuyorlar," dedi. "Nerede olduğundan emin değiliz ama onu nasıl çıkaracağımızı bulacağız. Biraz zaman alabilir ama evimizi geri alacağız. Ve o hançerin onların eline geçmesini engelleyeceğiz. Onu kullanmaya zorlanmayacaksın. Sen istemediğin sürece."

"Elbette kullanmak istiyorum. Sadece bir çeşit silahlandırılmış büyücü olmak istemiyorum."

İhtiyaç duyulduğunda kafesine girer," diye fısıldadım bıçağını kapıya vururken. Kilitte ışık parladı ve odanın içinde ağır bir çınlama yankılandı. Kapı açıldı ve Sarah koridorun sonuna doğru ilerlerken bana arkasını işaret etti.

Bizi dışarı çıkaracak kapıya ulaştığımızda, "Kimse bunu istemez," dedi. Ciğerlerim temiz hava için ağrıyordu. Gözlerim gece gökyüzünün ferahlığı için yanıp tutuşuyordu. Ve bedenim, Dorian'ın dokunuşu için can atıyordu ama o tatlı rahatlamayı hissetmem için biraz daha zaman geçmesi gerekebileceğini biliyordum. "Biz de bunu istemiyoruz. Kan Meclisi yıllardır bizi ve güçlerimizi kontrol etmeye çalışıyor. Bizim yapabildiğimiz ama onların yapamadığı büyüler var. Bu onların bizim gücümüzü kendi amaçları için kullanma yolu. Bizi tuzağa düşürmek, tehdit etmek, kırmak. Bizi *kontrol etmek*. Büyü kullanmıyor olabilirler ama yine de bizi kontrol ediyorlar. Ve artık her şey sona eriyor."

Ama kapıyı itip açtığımızda parlak bir ışık gözlerime çarptı. Yüzümü siper ederek geri çekildim ve gözlerimi ışığa karşı kıstım. Sarah da aynısını yaptı, her ne kadar vücudu bu tür ışığa benimkinden çok daha alışkın olsa da. Etrafımızda bir hışırtı duyuldu ama ne olduğunu görmek imkânsızdı. Sadece birkaç saniye içinde etrafımız sarılmıştı ve kollarım sırtımda sıkıca sıkışmıştı.

"Orospu çocukları," dedi Sarah İnfazcı'nın ayağına basarken. Büyücü acı içinde bağırdı ve onu duvara çarparak yüzünü sert betona bastırdı.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi İnfazcı. Onun sesini tanıdım. Magister'ın kişisel korumalarından biriydi. "Ama bizi zorlarsan yaparız."

"Ne yapacaksınız, ha?" Sarah ayaklarına tükürürken sordu. "Zoe'ye yaptığınız gibi beni de mi kilitleyeceksiniz? Beni birkaç haftada bir bıçak sallamaya mı zorlayacaksınız? Çünkü eğer bunun olacağını düşünüyorsanız, o zaman başka bir şey düşünüyorsunuz demektir."

Bir kez daha inciklerine tekme attı ve onu yere düşürdüler. Homurdanarak onlara doğru süründü ve botundan gizli bir bıçak çıkardı. Ayağa fırladı ve bir yumruk savurdu. Kalbim göğsümde çılgına döndü ve onu durdurmak için uzandım ama bir saniye geç kalmıştım. Bıçağı korumanın böğrüne saplandı ve etrafındaki İnfazcılar göz açıp kapayıncaya kadar tepki verdi.

Saniyeler içinde ölmüştü ve İnfazcı'nın cesedi yakınlardan inen bir grup tarafından taşınıyordu. Bunca zamandır etrafımız sarılmıştı. Şüphesiz bunu biliyordu. Yine de savaşmak için her şeyini vermişti.

"Bize de aynısını yaptıracak mısın?" diye sordu İnfazcı, hançerini kalbime doğrultarak. "Yoksa sessizce hücrene mi döneceksin?"

"Bunu bana yapmazsınız," dedim. "Magister Salvatore'un benim güçlerime ihtiyacı var. Kılıcı gerçekten kullanabilmesi için tek umudu benim."

"Haklısın," dedi İnfazcı. "Sana ihtiyacı var. Ama bize karşı bir hamle yaparsan, seni ortadan kaldırmaktan başka çaremiz kalmaz. Dünyadaki tek gölge büyücü sen değilsin, Zoe. Başka birini bulmamız gerekirse, buluruz."

CHAPTER 32

SYine o lanet hücreye geri dönmüştüm. Özgür olduğum dakikaları saymaya çalıştım. Belki on dakika temiz hava almıştım, muhtemelen daha az. Kavga çok çabuk olmuştu ve beni Ayın hızla içeri döndü, belli ki dışarıda uzun süre kalırsam gölgelere erişebileceğimden endişeleniyordu.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye seslendi Magister'ın sesi. "Bir anlamaya vardığımızı sanıyordum, Zoe."

Başımı eğdim ve kaşlarımı çatarak kapıya baktım. "Ne zamandan beri? Buraya son gelişinde sadece beni tehdit etmekle kalmadın, gözünü büyükanneme de diktin. Bunu yanına bırakacağımı sandıysan fena halde yanılmışsın."

"Evet, bana kimin patron olduğunu gerçekten gösterdin, değil mi? Tekrar yakalanmak ve hücreye geri konmak bana gerçekten bir ders veriyor."

Bu büyücüye karşı beslediğim yoğun nefreti yansıtan bir gülümsemeyle, "Ah, sen bekle," dedim. Başlangıçta düşündüğümünden çok daha kötüydü, koyun postuna bürünmüş bir kurttu. Meclisi ilk ele geçirdiğinde, kendisini bir liderin daha nazik, daha kibar, daha zeki versiyonu olarak sunmuştu. Diğer oldukça boktan biriydi ama en azından ne kadar korkunç olduğunu açıkça söylemişti.

Etrafımızda bir gümbürtü koptu ve ayaklarımın altındaki zemini sarstı. Kendimi sabit tutmak için duvara tutundum ve yukarıdan kaya parçaları yağarken etrafıma bakındım. Çatlaklar beton ve çeliği kesti ve kapı neredeyse ikiye ayrıldı.

Magister koridora doğru dönerken gözleri büyüdü, enkaz buradan çıkış yolunu kapatıyordu. "Şimdi ne yaptın sen Zoe? Saldırıya uğradığımıza inanmam için beni kandırmaya yönelik bir tür büyü mü bu?"

Bir başka patlama sesi binayı delip geçti. Etrafımıza daha fazla kaya parçası düştü.

"Hayır," dedim özellikle büyük ve ağır bir kayanın önünden atlarken. "Bunun sahte bir saldırı olmadığından oldukça eminim ve eğer çıkmama izin vermezsen burada boğulacağız."

Magister parmaklıkları pencereden bana sertçe baktı, gözleri güvensizlikle parlıyordu. "Bunun bir numara olmadığını söylüyorsun ama seni hücreden çıkarmam için bunu kullanmaya çalışıyorsun. Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Eğer soruyorsan, evet. Senin bir aptal olduğunu düşünüyorum ama bunun yüzünden değil." Bir başka gümbürtüyle dünya yan yattı, etrafımda yer yarıldı. "Beni buradan çıkaracak bir büyü yapacak olsaydım, kendi hayatımı tehlikeye atmazdım, değil mi?"

"Tamam," dedi sonunda başını sallayarak. "Seni serbest bırakacağım ama ne dersem onu yapacaksın. Bana doğru yanlış bir hareket yaparsan, o hücreye geri dönersin."

"Elbette, Magister," dedim.

Kapının kilidini açtı ve ilk yaptığım şey yumruğumu yüzüne doğru savurmak oldu. Tam ağzının ortasına tatmin edici bir çığırıyla indi. Gözleri irileşirken ellerime kan sıçradı. Tökezleyerek geri çekildi ve titreyen elleriyle ağzını kapattı.

"Bana vurdun," dedi. "Az önce Kemik Meclisi'nin Büyücüsüne saldırdın. Bunun ne tür bir ceza verdiğini biliyor musun? Başının ne kadar belada olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silktim ve koridordan kapıya doğru ilerlemek için enkazın üzerinden geçtim. "Bana verdiğin cezadan daha kötüsü olamaz. Ayrıca, bu sadece bir sıyrık. Yaşayacaksın."

Onu koridorda bırakıp şok içinde arkamdan bakarken ben kapıyı iterek açtım ve bir sonraki koridora geçtim. Önümde iki uzun hücre sırası vardı, sondaki hariç hepsi boştu. Dorian bir başka yıkıntı yığınının sıyrıldığını görünce ayağa fırladı ama kapısı çoktan açılmıştı. Ayaklarının dibinde baygın bir gardiyan yatıyordu ve elleri kan içindeydi.

Dorian parmak eklemelerimi boyayan kaygan kırmızıyı görünce kaşlarını kaldırarak, "Görünüşe göre aynı fikirdeymişiz," dedi.

"Evet, orada oldukça kızgın bir Magister bıraktım ve seninki gibi baygın değil. Görünüşe göre oldukça iyi yumruk yiyebiliyor, yine de oldukça sinirlenmiş." Çıkış kapısına doğru başımı salladım. "Muhtemelen dışarıda, aksiyonun olduğu yerde, o pislikle burada olmaktan daha güvendedeyiz. Kimi tehdit etti biliyor musun Dorian? Büyükannemi."

"Ah," dedi Dorian gülümseyerek. "İşte ölümcül hatasını burada yaptı. Eğer bunu yapmasaydı, belki de her şey yanına kâr kalacaktı."

"İstediğiniz kadar dalga geçin," dedim. "Kimse büyükanne mi incitemez." "Ve bu senin en sevdiğim yönlerinden biri."

Aşk kelimesini duyunca ben de Dorian da donup kaldık. Onun yüzünde de benim hissettiğim kadar şaşkınlık vardı, sanki kelime dilinin ucuna geldiğini fark etmeden ağzından çıkıvermişti. Sertçe yutkunarak bakışlarımı kaçırdım ve önümüzdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Buradan çıkmamız ve dışarıda neler olup bittiğini öğrenmemiz gerekiyordu. Biri ya da bir şey saldırıyordu ve gürültünün şiddetinden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kan Meclisi mi? Muhtemelen, ama bu pek mantıklı gelmiyordu. Eğer bir hamle yapacaklarsa, geceyi beklerlerdi.

Yine de Dorian'ın sözlerini aklımdan çıkarmak mümkün değildi. Kulağa geldiği gibi mi demek istemişti? Yoksa sadece lafın gelişi miydi? Pek de bir şey ifade etmeyen masum bir söz. Platonik arkadaşlarım da dâhil olmak üzere pek çok insanda sevdiğim pek çok şey vardı. Benimle ilgili bir şeyi sevmesi bana *aşık* olduğu anlamına gelmiyordu.

İçimi çekerek kelimeleri kafamdan attım. Bu beklemesi gereken zihinsel bir konuşmaydı. Kapıya doğru döndüğümde Dorian yaklaştı ve elimi tuttu. Aramızdaki bağ titreşti, duygularımız birbirimize çarpmak için yükseldi. Düşüncelerim ve duygularım benden çıkıp onun zihnine akıyor, tam olarak içimde hissettiklerime ihanet ediyordu.

"Hadi," diye fısıldadım, duygularımın tam olarak ne anlama geldiğini yorumlayamadan önce. "Hadi gidelim."

Birlikte kapıyı iterek açtık. Yüzümüze parlak, kör edici bir ışık yayıldı ve etrafımızdaki kaosu görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Büyücüler büyüleriyle çarpışıyor, yumruklar havaya kalkıyor ve hançerler sallanıyordu. Büyük bir patlamanın ateşten bir yumruk püskürtmesiyle bir başka patlama yeryüzünü sarstı.

Güneş büyücülerinden biri elindeki boş kâğıdı sallayarak ikimize doğru koştu; Cadı Kılıcı'nın ışığıyla okunabilecek bir kâğıttı bu. Yaklaştıkça onunla daha önce tanıştığımı fark ettim. Geldiğimiz gece iblislerle savaşmaya yardım ettiğimiz yaşlı adamdı.

"Neler oluyor?" Ona sordum. "Bu yerleşkeye kim saldırıyor?"

"Hiç kimse." Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Asiler sonunda bizi kurtarmaya geldiler.

Kemik ve Kan Meclisi İnfazcılarına saldırıyorlar ve biz de bu sayfayı geri almayı başardık.

Magister'ın odasından. Kalan iki İhtiyar geri döndü ve bıçak odasının yanında bizi bekliyorlar. Bu sayfa hakkında çok önemli bir şey var. Ve gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

CHAPTER 33

Yaşlı adam, eski çiftlik evinin oturma odasında toplanan grubumuza, "Kemik Meclisi'nin Büyücüsü mektupla inanılmaz derecede ilgilendi," dedi. Ben, Dorian ve kalan iki İhtiyar ile neler olup bittiğini görmek için savaşı terk eden bir avuç asi vardı bu sayfa ile. "Belli ki önemli. Ne yazdığını okuyabilmemiz için onu bıçak odasına götürmemiz gerekiyor."

Pencereden dışarı, gökyüzüne doğru kıvrılan dumana baktım. Tüm bu sayfa olayı -kesinlikle ilgi çekici olsa da- bu çöl kasabasının ortasında patlayan milyonlarca bomba gerçeğiyle kıyaslanabilecek gibi görünmüyordu. Savaşa katılmam gerekmiyor muydu? Elimden geldiğince yardım etmem gerekmiyor muydu?

Dorian bakışlarımı yakaladığında, "Haklı, Zoe," dedi. "Magister bu kâğıt hakkında beni saatlerce sorguladı, onu okumanın bir yolunu bulmak için çaresizce. Eğer bu kadar önemliyse, gerçekten her şeyi değiştirebilir."

"Ya da işleri daha da kötüleştirir," dedi İhtiyarlardan biri, kaşını kaldırarak. "Bu bilgiyi doğrudan meclisinize götürebilir ve hepimizi sonsuza dek mahvedebilirsiniz."

"Sanırım sadakatimizin artık Kemik Meclisi'yle olmadığını açıkça belirttik," dedim. "Öyle değil mi Dorian?"

Gözlerini kapadı ve içini çekti. "Ne yazık ki Zoe haklı. Bu hafta yaptıklarını yapmaya istekli bir grup büyücünün yanında daha fazla duramam. Hiçbir şey beni onlara hassas bilgiler vermeye ikna edemez, özellikle de bunu nasıl kullanacaklarını bilmeden. Şansımız varken bizi odaya götür. İçimde savaşımızın henüz bitmediğine dair bir his var."

"Pekâlâ," dedi İhtiyar. "Ama biz size güveniyoruz. Bugünkü savaştan sonra, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

W

Odanın içine adım attığımızda, bıçağın parıltısı sapının etrafında bir girdap gibi çalkalanmaya başladı. İçimdeki sihir hızlı ve sert bir şekilde yükseldi, bir ihtiyaçla fokurdadı

silaha daha yakın olmak için. Nefesim kesildi, bu his karşısında hazırlıksız yakalandım. Belli ki Güneş Meclisi haklıydı. Bu kılıç benim içindi ve onu kullanmam için çaresizdi.

"İşte," dedi yaşlı adam, öne doğru sürünerek ve kelimeleri okuyabilmemiz için sayfayı yukarı kaldırarak. Işık sayfanın yüzeyinde dalgalanırken iyice yaklaştık. Kelimeler sanki önümüzde

yazılıyormuş gibi teker teker belirdi. Gözlerim sayfaya takıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

sonunda ne yazdığını anladığımda göğsümdeydi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Yaşlı, gözleri parlayarak. "Bu nasıl olabilir?" "Bu benim düşündüğüm şeyi mi söylüyor?" Çiğ bir fısıltıyla sordum.

Dorian başını salladı ve elimi sıktı. "Cadı'nın Kılıcı bu savaşı gerçekten bitirebilir. Silahın sadece iblisleri yok etmekle kalmayıp, perdeyi de sonsuza dek kapatabileceği söyleniyor. Kalıcı olarak. İblisler bir daha asla bizim diyarımıza giremeyecek."

Ancak biz bu yeni gelişmeyi tam olarak anlayamadan bir patlama sesi duvarları sarstı ve hava çığlık sesleriyle doldu.

CHAPTER 34

Dorian ve ben, Yaşlıları bıçak odasında bırakarak kapıdan dışarı fırladık. Koridordan aşağı uçtuk, ayaklarımız pürüzsüz yüzeye sertçe çarpıyordu. Dışarıda, başka bir patlama Kasabanın her yerinde yankılandı ve çığlıklar şimşek sesi gibi patladı.

"Dorian," dedim nefes nefese, "neler oluyor?"

"Cadılar Meclisi misilleme yapıyor olmalı," dedi acımasız bir sesle. "Asilerin saldırısına karşılık vermeleri an meselesiydi. Yeniden toparlanmalarının çok daha uzun süreceğini umuyordum, ama açıkça onları dışarı çıkarmak için acele ediyorlar. Eğer tüm Yaşlıları öldürebilirlerse..."

"O zaman bıçak odasına kendileri girebilirler," dedim başımı sallayarak. "Artık içeri girmek için bir güneş büyücüsüne ihtiyaçları olmayacak."

Dorian adımlarını durdurarak, "Sadece sana ihtiyaçları var," dedi. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz. Seni bulamayacakları bir yere. Duvar artık yıkıldı. Kaleme geri dönmek için gölge büyünü kullan. Dünyada oradan daha güvenli başka bir yer yok."

"Ve ne? Buradaki herkesi terk mi edeyim? Seni terk mi edeyim?"

"Kemik Meclisi haklı," dedi omuzlarımı sıkıca ellerinin arasına alarak. "Sen değerlisin. O kılıcı sadece sen kullanabilirsin. Perdeyi sadece sen kapatabilirsin. Kaleye geri dön. Bu savaş biter bitmez silahı alıp doğruca sana geleceğim."

"Evet, hiç sanmıyorum," dedim, bir başka patlama sesi duvarları sarsınca irkilerek. "Şimdiye kadar dövüşten kaçmayacağımı ve özellikle seni burada tek başına dövüşmen için bırakmayacağımı bilmen gerekirdi. Biz bir takımız, Dorian Kostas. Hoşuna gitse de gitmese de."

Bakışları bir kez daha ciddileşmeden önce gözlerinde bir hayranlık parıltısı belirdi. "Bir gün Zoe Bennett, benim ölümüm olacaksın ama bu bugün olmayacak. Silahını çıkar ve gerekiyorsa gücünü kullan. Artık saklamana gerek yok. Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Binanın kapısını iterek açtığımızda yere çömelmiştik. Dışarıda turuncu ışık parıltıları beyazla savaşıyordu. Her iki taraf da hiç vazgeçmeden büyü yapıyor, aralarında sadece boş sokak varken birbirlerine en kötülerini fırlatıyorlardı. Burası bir savaş alanıydı ve daha da kötüsü, biz kendi aramızda savaşıyorduk. Böyle olmamalıydı. Birbirimize karşı değil, birlikte çalışıyor olmalıydık.

Ama Kemik Meclisi nerede durduğunu açıkça belli etmişti ve savaştan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bu yüzden, alçaktan çömeldik ve düşmanın herhangi bir işaretine karşı kulaklarımızı dört açarak yoldan aşağı indik. Savaşın kalbini bulmak sadece birkaç dakikamızı aldı. Maskeli asiler Kan İnfazcılarına büyüler fırlatıyor, kemik büyücülerini de arkadan yaklaşıp bıçaklarını derilerine saplıyordu.

Uzak köşede Laura ve Anastasia'nın birkaç İnfazcı'yı yere serdiğini gördüm ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yanlarına koştum ve mücadeleye katıldım, Dorian da hemen arkamdaydı. Savaş

bulanıklaştı

imkansız bir hızda. Bir büyü bana doğru uçacak ve gölge büyüm onu yana savuracaktı. İçimden fırlayan karanlık iplikler her düşmanı karnından vuruyordu. Sokaklarda ceset yığınının başka bir şey kalmayana kadar büyücüler birer birer düştü.

Nefes nefese dizlerimi tutarak eğildim ve yıkılmış dünyamıza baktım. Çatışmalar durmuştu. Artık patlamalar havayı sarsmıyordu ve isyancılar aniden sessizleşen sokaklarda amaçsızca yürüyorlardı. Teker teker bağırarak yumruklarını havaya kaldırdılar. Ve çok geçmeden sessizlik yerini zaferin sesine bıraktı.

İsyancılar kazanmıştı. Güneş Meclisi'ni özgür bırakmışlardı. Ama tüm bunların bedeli ağır olmuştu, kalbimin yüzleşmeye hazır hissetmediği bir bedel. Enkazın derinliklerinden, Üstat Salvatore'un bükülmüş bedenini, konseyin geri kalanının ve İnfazcı ekibinin parçalanmış kalıntılarını gördüm. Tek bir tanesi bile hayatta kalmamıştı. Tüm meclisim gitmişti.

CHAPTER 35

"Biz kazandık," dedi Anastasia binanın enkazından çıkarken. "O orospu çocuğu pisliklerin işi bitti."

Cesetler yere saçılmıştı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kalmıştım. Savaşın bittiğine ne kadar sevinmiş olsam da, durumdan Anastasia kadar memnun değildim. Ağır kayıplar vermiştik. Her iki taraftan da. Üç kovan ve bir grup asi, hayatımızı değiştirecek bir çatışmada bir araya gelmişti. Bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum ve bunun bir son olduğundan da emin değildim.

Kemik Meclisi artık harabeye dönmüştü. Şimdi onlara kim liderlik edecekti? Büyücünün onlara verdiğinden çok daha fazlasını ve çok daha iyisini hak etseler de, Boston'daki büyücülerin artık doğaüstü sorunlar olduğunda başvurabilecekleri merkezi bir güçleri yoktu.

Dorian da yaptıklarımızın ağırlığını en az benim kadar hissetmiş olmalıydı. Kaldırımı oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Günün sert ışığını engellemek için kendi üzerine kıvrılmıştı ama bunun güneşe verdiği tepkiyle bir ilgisi olmadığını, daha çok meclisimizin kaybıyla ilgili olduğunu biliyordum. Benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir sadık bir üyeydi ve bu onun için muhtemelen anlayamayacağım bir şekilde bir darbe olacaktı.

"Dorian," dedim sessizce, onun yanında kaldırımı çıkarken. "Başka seçeneğimiz yoktu. Saldırıyı onlar başlattı. Onlarla savaşmamış olsaydık, çok daha fazla büyücü ölmüş olacaktı."

"Biliyorum, Zoe," dedi, sesi gergindi. "Ama doğru şeyi yaptığımızı bilmek gerçeği daha kolay kabullenmemizi sağlamıyor. Kazanmış olsak bile, kesinlikle öyle hissettirmiyor. Daha çok iblisler bir şekilde hepimizi fethetmiş, gözlerimizi gerçek tehdide dikmek yerine bizi birbirimize düşürmüş gibi geliyor."

"Bu doğru olabilir," dedim, "ama onları şimdi durduracak araçlara sahibiz. Tek yapmamız gereken kılıcı almak ve perdeyi kapatmak. Sonra da Wagner'in ortaya çıkardığı son iblisi de yok etmek için ne gerekiyorsa ömrümün sonuna kadar dünyayı dolaşacağım. Ta ki bu dünyadan tamamen yok edilene kadar."

Laura önümüzde diz çökerken, "Ben de sizinle geliyorum," dedi.

Anastasya içini çekip gözlerini devirdi ama sonra o da başını salladı. "Evet, pekâlâ. Ben de öyle. Siz ölümlü varlıkların vampir koruması olmadan etrafta dolaşmanıza izin veremem. Alınma Dorian ama ben senden daha güçlüyüm ve cildime vuran sinir bozucu güneş ışığı konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Alınmadım," dedi elini sallayarak. "Senin eşsiz kişiliğin olmadan yıllarca sürecektir bir görevi kesinlikle hayal edemezdim."

Anastasia'nın dudakları kıvrıldı. "Bunu bir iltifat olarak söylemedin ama ben öyle algılıyorum."

"Tabii ki öylesin," dedi başını sallayarak ve kaldırımından kalktı. "Pekâlâ, yapmamız gereken çok

fazla planlama var gibi görünüyor."

Artık yeni bir görev söz konusu olduğu için Dorian duygularını bir kenara bırakmış ve her zamanki terminatör moduna geri dönmüştü. Elindeki göreve odaklanmıştı, gözleri ödöldeydi. Şimdiye kadar onu bunu yaparken o kadar çok görmüştüm ki, adımları ezbere biliyordum. İçinde çalkalanan duyguları görmezden gelmek onun için daha kolaydı. Yalnız kalacağı sessiz bir an gelene kadar onları kendinden uzaklaştırırdı ama o an bir türlü gelmezdi. Bir süre gelmeyecekti.

Eninde sonunda suçluluk duygusu ve acısıyla başa çıkması gerekecekti ama şimdilik başka bir şeye odaklanmak daha kolaydı. Benim için de daha kolaydı. Perde kapandıktan ve iblisler yok edildikten sonra kayıplarımıza odaklanabilirdik. Yeniden inşa etmenin bir yolunu bulabilir, meclisimizi geri almanın bir yolunu bulabilir ve onu eskisinden daha iyi bir şeye dönüştürebilirdik.

Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum ama birlikte bir yolunu bulabilirdik.

Ama önce Cadı Kılıcı'nı elime almam gerekiyordu.

W Bıçak odasına döndüğümüzde Büyükler bizi bekliyordu. Ama onlardan beklediğim muzaffer ifadeler yerine alınları kırış kırış olmuştu. derin kırışıklıklar vardı ve dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekilmişti. "Sorun nedir?" diye sordum. "Bana savaşın bitmediğini söyleme."

Yaşlılardan biri derin bir iç çektikten sonra, "Her şey bitti," dedi. "Birden fazla şekilde. Bu kılıcı korumak için o kadar çok savaştık ki, perdeyi kapatacak kişinin sen olacağını umuyorduk. Ama korkunç bir şey oldu. Bir şekilde çalındı. Kılıç gitti."

T Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Diğer UF okurlarıyla kitaplar hakkında sohbet etmek ve kapak tanıtımlarını ilk gören olmak ister misiniz? [Facebook'taki okuyucu grubuma katılmak için buraya tıklamanız yeterli.](#)

WITCH'S FURY, 4. kitap, 28 Kasım'da çıkacak! [Çıkış gününde haberdar olmak ve Zoe'nin cadılar meclisi işaretini nasıl aldığına dair özel bir ücretsiz hikaye almak için haber bültenime kaydolun.](#) İyi okumalar!

ABOUT THE AUTHOR

Jenna Wolfhart, şehir fantezisindeki tekmeleyici kadın kahramanlar aracılığıyla yaşayan bir Buffy özentisidir. Kütüphanecilik alanında doktorasını tamamladıktan sonra tam zamanlı bir yazar oldu ve şimdi günlerini kafasındaki fantastik hikayeleri yazarak geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda yıldızları izlemeyi, Netflix izlemeyi ve bol miktarda kahve içmeyi seviyor.

Amerika'da doğup büyüyen Jenna, şimdi kocası, köpeği ve dört sıçanıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. İletişime geçmek ister misiniz? Jenna okuyucularından haber almayı seviyor!

Onu internette bulabilirsiniz:

jennawolfhart.com

jenna@jennawolfhart.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.